Laurent

Gounelle

Seni Her Şeyin Mümkün Olduğu Bir Yere Götüreceğim

roman

Hasret Kardeş e-kitaphane

PEGASUS

Her şeyin mümkün olduğu bir yerden içinde yaşadığımız düzene kurnazca bir meydan okuma

Hasret Kardeş e-kitaphane

Gözlerinizi kapatın ve bir düşünün...
Öyle bir yer var ki orada kötü olan hiçbir şey yok!
Nefret, intikam, kıskançlık, hırs, açgözlülük bilinmiyor...

Hayatının aşkının ölümünden sorumlu tuttuğu kabileden intikam almak için Amazon Ormanları'nın en derin ve en karanlık yerine giden filozofun karşı karşıya kaldığı tam da böyle bir dünyadır. Filozof, karısının ölümüne sebep olanların mutluluğunu elinden almak için onları kıskançlık, rekabet, haset ve hırs gibi hiç bilmedikleri kavramlarla tanıştırır. Modern dünyanın tüm olumsuz duygularını taşıyan bu adama engel olmak ve halkını korumak kabilenin şamanına düşer. Huzurlarınızda şamanın, filozofun ruhuna ulaşıp acısına deva olma ve kabilesini koruma çabasının okuru derinlemesine düşündürecek hikâyesi.

Gündelik hayattaki amaçlarımızın bize ne derece hizmet ettiğine, insana ve insanın anlam arayışına dair, size ilham kaynağı olacak olağanüstü bir roman.

www.pegasusyayinlari.com

Kapak tasarımı: Melike Whitson

Seni Her Şeyin Mümkün Olduğu Bir Yere Götüreceğim

Pegasus Yayınları: 759
Bestseller Roman: 329

Seni Her Şeyin Mümkün Olduğu Bir Yere Götüreceğim
Laurent Gounelle
Özgün Adı: Le philosophe qui n'était pas sage

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Esra Kökkılıç Bal
Düzelti: Haluk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2014
ISBN: 978-605-343-200-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Laurent Gounelle, 2012
Orijinali Fransızcada *Le philosophe qui n'était pas sage* by Laurent Gounelle adıyla yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Editions Kero'dan alınmıştır.

Tüm haklan saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Laurent Gounelle

Seni Her Şeyin Mümkün Olduğu Bir Yere Götüreceğim

Hasret Kardeş e-kitaphane

Fransızcadan Çeviren:
Işık Ergüden

PEGASUS YAYINLARI

Anneme

"Her günü son günmüş gibi yaşa;
telaş etmeden,
her anın farkına varıp kendin olarak."
Marcus Aurelius

1

Kapı açılınca koridorun sonunda hafif bir ışık hâlesi belirdi. Sandro koridorda ilerledi. Uzun uzun düşünmüştü ama aklına gelen her fikir dönüp dolaşıp aynı bıktırıcı sözlere varıyordu: Yeniden normal bir yaşam kurmaya çalış, kendini ikna et, geleceğe bak! Bütün bunlar imkânsızdı. Akıl duyguları bastıramıyor. Yeni bir sayfa açabilmek için parmaklarını şaklatmak yetmiyor.

Bütün bunların onu nereye götüreceğini bilmese de oraya *gitmeliydi*. Önceki gece yaşadığı delilik nöbetinin ardından kararını vermişti. O gece, Manhattan'daki dairesinin salon penceresini ardına kadar açmış ve kütüphanesindeki kitapların yarısını öfkeyle boşluğa fırlatıp atmıştı. O kitapların küçümsemesine artık katlanamıyordu.

Oraya *gitmeliydi*. Bu düşüncesinin tam bir delilik olduğu kesindi. Bir planı yoktu, nasıl davranacağını hiç bilmiyordu, belki de orada canından olacaktı. Ama hayatı böyle süremezdi. Yoksa sonu tımarhane ya da morg olacaktı. Belki de ikisi birden.

New York Üniversitesi rektörünün ofisi sağdan üçüncü odaydı. Asistanının ofisi bekleme salonu olarak kullanılıyordu. Genç kadın rahatsız bir gülümsemeyle ayağa kalkıp patronunun kapısına usulca

vurdu, içeri girip birkaç kelime mırıldandı. Sandro'nun içeri girmesi için kenara çekildikten sonra kapıyı ardından sessizce kapadı.

"Çok zamanım yok," dedi rektör, ziyaretçisine gülümseyerek, "ama yine de bir dakika otur, lütfen. Şunu yazmayı bitireyim, seni dinleyeceğim."

Geniş oda apaydınlıktı. Hareketli kumulların yuttuğu tanklara benzeyen ağır, metal mobilyalar bej yer halısına gömülmüş gibiydi.

Sandro ayakta durdu. Yüzü ciddiydi.

"Altı ay ücretsiz izin istiyorum," dedi.

Rektörün parmakları klavyenin üzerinde donup kaldı. Gülümsemesi buharlaştı. Bir an sessizliğini korudu sonra bir soluk alarak koltuğunda kaykıldı.

"Ne yapmak için?"

"Kişisel işler."

Rektör bakışlarını çevirdi. Sandro, çalışma masasının üzerinde duran, içinde rektörün ve eşinin fotoğrafının bulunduğu iğrenç küçük altın çerçeveye baktı. Karı koca gülümsüyorlardı. İçinden bir acının yükseldiğini hissetti. Bastırmak için çabaladı. Yıkılmanın sırası değildi.

"Sandro, biliyorum... güç bir sınavdan geçtin. Bunun senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım ve..."

"Merhametin uzak kalsın, lütfen. Bana sadece kabul ettiğini söyle."

"Sandro... Ben sana destek olabilmek için daima yanında oldum, inan bana..."

"Evet mi hayır mı?"

Rektörün bakışları yavaşça bütün odayı taradı.

"Bu son aylardaki izinsiz yokluklarını görmezden geldim... Geçen hazirandaki sözlü sınavlara bir gün geç geldiğinde seni kolladım ve her şeyi yeniden programlamak gerekti... Bir meslektaşının önemsiz bir lafına tamamen içgüdüsel ve bütünüyle uygunsuz bir tepki gösterdiğinde seni kolladım... Üç yüz öğrencilik bir amfide dersin ortasında gözyaşlarına boğulduğunda seni korudum..."

"Ücretsiz altı ay, hepsi bu."

Hafif bir iç çekiş duyuldu.

"Sandro, yaşamak zorunda kaldığın şey kesinlikle korkunç. Yoğun bir karışıklık ve yas dönemi geçirecek olman gayet normal... ama bütün bunların artık üstesinden gelmen gereken bir gün gelecek..."

"Kesinlikle..."

"Yeniden yaşayabilmek için geçmişi didiklemeye son vermelisin. Ancak geleceğe bakarak günün birinde yeniden mutlu olabilirsin."

"Neyin beni mutlu edebileceğini artık bilmiyorum. Ama mutsuzluğun ansiklopedisini yazabilirim."

"Günlerini, olup biteni tekrar tekrar hatırlayarak geçirirsen işin içinden çıkamazsın... Seni tanımayanlar bu ıstıraptan hoşlandığını sanabilir."

"Onlar gerçekten de beni tanımıyor."

"Bilemiyorum... Evinden çık, insanlarla görüş, hareket et, projeler yap..."

"Tam da bu işte. Bir projem var. Altı aya ihtiyacım var."

Rektör düşünceli düşünceli etrafına bakındı. Ne yapacağını bilemediği belliydi.

"Ben tek başıma hareket etmiyorum burada. Hesap vermem gereken bir mütevelli heyeti var..."

Sandro, kaygısız bir yüz ifadesiyle sessiz duruyordu.

Patronu ona uzun uzun baktı, sonra aniden ciddileşti.

"Sakın bana oraya gitmek istediğini söyleme..."

Sandro cevap vermedi.

"Delisin sen, zırdeli."

"Gitmem gerek. Tek çıkış yolu bu."

"Topla kendini, lanet olası! Ne bileyim, Platon'u tekrar oku, Seneca'yı, Arendt'i oku... Benden daha iyi bildiğin bütün o filozofları sana sayacak değilim, tekrar oku ama..."

"Rahat bırak beni!"

"Oraya gitmek ne sağlayacak sana? Bütün bunları tekrar yaşamak normal değil, bu..."

"Ancak yapmam gerekeni yaptığımda ruhum huzur bulacak."

"Tek kazancın, karınla aynı yazgıyı paylaşmak olacak!"

İstemeden ağzından çıkan bu sözler odanın havasını ağır bir sıkıntıyla doldurmuştu. Sandro buğulu gözlerini ona dikti. Patronunun hissettiği rahatsızlığı kasıtlı olarak arttırıyordu. Adam sonunda belli belirsiz özürler gevelemek zorunda kalmıştı.

"Bana bu ücretsiz izni ver. Bir daha bu olaydan söz edildiğini asla işitmeyeceksin."

Başkan derin bir nefes aldı ve uzun süre sessiz kaldı. Genç profesör soluğunu tuttu.

"Yapamam, Sandro. Yapamam, üzgünüm."

Sandro kaybettiğini, bu kadar çok ihtiyaç duyduğu şeyi asla elde edemeyeceğini düşündü. Bir bencillik dağıyla tek başına boğuşuyordu. Ona saldıran, pençelerinin arasına alan, avıyla

oynayan acımasız bir kedi gibi bir süre bırakıp yeniden daha güçlü saldıran acının boyutlarını kimse anlayabilecek kapasitede değildi. Bu insanların tek bildiği, hiç işine yaramayacak yapmacık bir iki laf etmekti.

"Yine de gideceğim."

Kapıya doğru döndü.

"Sakın yapma! Bunun ne anlama geleceğini biliyorsun. Bir yere atanmayı umutsuzca bekleyen çok fazla profesör var..."

"Biri mutlu olur hiç olmazsa," dedi Sandro, kapıya doğru ilerlerken.

"Delisin sen."

"Bunu daha önce söylemiştin."

"Seni orada neyin beklediğini bilmiyorsun."

"Ama burada neler yaşadığımı biliyorum."

"Sandro, aç gözlerini! Yarım saat bile hayatta kalamazsın; sen kütüphanelerin korunaklı koridorlarının ve klimalı dersliklerin dışına hiç çıkmadın..."

"Yolculuklar, gençlik aşılar," cevabını verdi Sandro, kapıyı açarken.

"Özdeyişlere bel bağlıyorsan, şu söyleyeceğim üzerinde düşün. Bir Brezilya özdeyişi..."

Sandro arkasına dönmeden durdu. Rektör, onun gitmesine biraz daha engel olmak ister gibi bir an durdu. Sonra her kelimesini tartarak sözüne devam etti:

"Amazon ormanlarından asla geri dönülmez."

2

Orman sessizliğe bürünmüştü. Ruhlar, yaşlı şamanın son soluklarına dikkat kesilmiş, sessizce duruyorlardı. Engin yeşillikler katedralinin içindeki aydınlık yavaşça yok olmaya başlamıştı. Sonsuzluğa doğru uzanan ağaçların en tepesindeki yarı saydam yaprakların arasından seyrek de olsa birkaç ışıltı, gölgeler krallığında kendine bir yol açmayı başarabiliyordu.

Elianta ustasının yanında diz çökmüş duruyordu. Yeni doğmuş bir bebeğin teni kadar yumuşak yosunlardan ve likenden oluşan bir halının üzerine uzanmış usta, elini Elianta'nın elinin üstüne koymuştu. Elianta öylece duruyor, onu seyrediyordu. Son yolculuğuna soğukkanlılıkla hazırlanan yaşlı adama hiç olmadığı kadar hayranlıkla bakıyordu.

Ormanın nefis kokularıyla ve o anın dinginliğiyle yüklü nemli havayı soludu. Üzgün değildi. Ölüm bir geçişti sadece; bunu biliyordu. Göğün sunduğu her şeyi, güç sınavları da zevkleri de tüm kalbiyle kabul etmeyi öğrenmişti. Ama yaşlı bilgenin yanında kalmayı ve onun değerli öğretisini biraz daha öğrenebilmeyi çok isterdi...

Etraftaki ışık iyice yumuşamış, giderek sönükleşmişti.

Ustasının yerine geçmeye henüz hazır değilken, ruhlar onu neden alıp götürüyordu? İletmek istedikleri mesaj neydi?

Bakışları uyuklayan bitkilerin üzerinde gezindi.

Her şey çocukken başlamıştı. Daha küçücük bir kızken kehanet benzeri düşler görmesi bütün köyün dikkatini onun üzerine çekmişti. Ona başkalarından farklı bir gözle bakıyor olmaları, hem eğlenceli hem de rahatsız edici bir durumdu. Büyüyüp genç bir kız olduğunda şaman onu yanına almak istemiş ve birlikte gönül gözüyle keşiflerde bulunmayı teklif etmişti. İnsanı serseme döndürecek şekilde tekrarlanan hareketli dans ve ezgilerden oluşan karmaşık bir ritüele harfiyen uyarak bilincini terk eden Elianta, zihnini ruhun derinliklerinde, bedenin artık işin içinde olmadığı yerlerde yolculuğa çıkararak, bir başka boyutla, anlamsızlaşan zamanın artık sonsuz olduğu yüksek bir boyutla bağ kurmak için kendini gerilerde bırakmıştı... Bitkilerin ortasında uçtuğunu görmüştü. Her bir bitkiden gayet melodik, özel bir ezgi yayılıyordu. Bitkiler bu müzikle onunla iletişime geçiyorlardı. Elianta onlara sorular soruyor ve doğallıkla cevaplar almasına hiç şaşırmıyordu. Uyandığında, gönül gözünün gördüğü bu şeyleri bir işaret olarak yorumladı: Kendisi de şaman olacaktı.

Yaşlı bilge, Elianta'nın sırlara vakıf olması için gereken eğitimi bizzat üstlendi. Nihayet gereken anda meşaleyi eline alacak bir halef bulduğu için huzurluydu. Elianta bir yolda sürüklendiğini hissediyordu. Kendi yolunu bulduğuna emindi. İçinde yaşadığı topluluğun dengesine katkıda bulunan faydalı bir rolü olduğunu düşünmek onu mutlu ediyordu... Ustaya göre anahtar bu dengeydi. Dengeyi korumalı, gerek olduğunda yeniden kurmalıydı.

Yaşlı adamın mırıltısı Elianta'yı düşüncelerinden çekip aldı.

"Şifa bulduğunda asla gururlanmaman gerektiğini unutma. Yoksa acı çeken kişiden çıkardığın kötülük sende kalır."

Elianta ustasını teskin etmek istercesine sözlerini onayladı. Ama onun kaygısı bambaşkaydı. Bu tür işlerden gurur duymak için öncelikle bunları yapabilir olması gerekiyordu. Eğitimi henüz tamamlanmamıştı... Bu denli güç olan bu sanatta ustalığını yetkinleştirmeyi kendi kendine başarabilecek miydi? Bir şaman yalnızca şifacı değildir; ister havanın durumuyla ilgili olsun, ister av kıtlığıyla, isterse de çatışmalarla, topluluğun karşılaştığı sayısız güçlüğü çözebilecek biri olmalıdır... Bir şeyler yaptıkça elbette öğrenmeye devam edebilirdi fakat el yordamıyla yaptığı şeyler onun itibarını korumasını nasıl sağlardı? Şamanlar yaptıkları işlerin sonuçlarına bakılarak yargılanırdı, yoksa sıfatlarıyla değil. Üstelik onu kabile de seçmiş değildi. Onun yeteneği kişisel bir sezgiden, çok özel bir vahiyden kaynaklanıyordu...

"Ettiğin yemini de hatırla: Asla kimseye kötü söz söyleme, eleştirme, olumsuz laf yayma."

Elianta başını salladı.

Aklı fikri hep aynı sorudaydı: Ruhların, onu eğitecek ustasından yoksun bırakarak vermek istedikleri mesaj neydi? İradesini, sebat gösterme ve kendi kendine öğrenme kapasitesini test etmek için bir sınav mıydı bu? Yoksa tersine, devam etmemesi gerektiğine, bu görevin ona göre olmadığına mı işaretti? Yanılmış mıydı? Sezgisine adını veren şey belki de kişisel bir arzunun ifadesinden başka bir şey değildi... Kaderini, ne olursa olsun kabul edecekti ama neydi bu kader?

Uzaktan bir çıtırtı işitti. Ardından yapraklar hışırdadı ve birkaç maymun çığlık attı. Bir ağacın dalı kırılmıştı.

Yaşlı bilge, Elianta'ya derin derin bakıyordu. Gözleri merhamet ve iyilik doluydu. Elianta, ustasının içinden geçen soruları anladığını fark etti. Ustası ona güvenirken o neden kendinden kuşkuya kapılmalıydı ki? Ustası yanılmış olamazdı...

Gevşedi, derin bir nefes aldı ve o da ustasına gülümsedi. Yıllar yaşlı adamın yüzüne içindeki iyiliği kazımıştı. Derin kırışıklıkları ruhunun güzelliğini ortaya koyuyordu. Gözleri yoğun bir ışıkla parıldıyordu. Korkunun ne olduğunu çoktan unutmuş olanların sahip olabildiği sonsuz sevginin ışığıydı bu.

Elianta, tek kelime etmeden, ustasının vermiş olduğu her şeye duyduğu derin şükran ve minneti bakışlarıyla ifade etti. Sonra elini tutarak onunla derin bir birlik içinde dua etmeye koyuldu.

Esenlik getirici bir serinliğin ilk işaretlerini damıtan gün batımı yeryüzünü esrarengiz alacakaranlığıyla örtmeyi tamamlıyordu. Anıtsal ağaçlara asılı sarmaşıklar şimdi bitkilerden oluşmuş devasa orglara benziyordu. Efsunlu kokular saçan bitkiler havayı tütsülemeye devam ediyordu. Yaşlı adamın gözleri neşeli bir ifadeyle canlandı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bir şahin kanatlarını hışırdatarak havalandı, bir süre üzerlerinde dönüp durdu, sonra yükselerek ormanın çatısını aştı ve gökyüzünde yok oldu.

Hasret Kardeş e-kitaphane

3

"Pislik!"

Roberto Krakus iri eliyle sol yumruğuna vurduysa da çok geç kalmıştı. Derisi, ezilen sineği bir anıt gibi yükseltecek devasa bir kaide gibi çoktan şişmişti bile.

Kayığın bir köşesine büzülmüş olan Sandro, bakışlarını çevirip kahverengi ve bulanık nehre baktı. Yakında nehre açılalı dört saat olacaktı. Küçük motorun çim biçme makinesi gibi çıkardığı gürültü sağır edici bir hal almıştı. Güneşin ışıkları vahşice vuruyordu. Yalnızca, yüzüne çarpan devamlı esinti boğucu sıcağı biraz unutturuyordu.

Beş adam iki tekneye ayrılmıştı. Müşterisini düşünen Krakus, Sandro'nunkine binmişti. Adamlarından biri olan Alfonso, dümeni tutuyor, bir yandan da bir koka yaprağını çiğneyip duruyordu. Diğer ikisi, malzemeler, benzin bidonları, halatlar, yedek sular ve su geçirmez büyük bidonlara kapatılmış erzaklarla yüklü ikinci bir kayıkta onları takip ediyordu. Esasen antibiyotiklerden oluşan tıka basa ilaç dolu bir çanta cengelin riskleri hakkında yeterince şey ifade ediyordu. Adamların hepsi de bambaşka türde olduğu belli olan askeri kıyafetler giymişti. Yola çıkarlarken, bu adamların

erkeksi davranışları Sandro'ya bu düşman doğal çevreye karşı koymada belli belirsiz bir güven duygusu vermişti. Şimdi ise artık onu sinirlendiriyorlardı.

İkinci teknenin kaptanı, çok esmer ufak tefek biri olan Marco, dudaklarında muzaffer bir gülümsemeyle, öndekini sollayıp hızlandı. Geride kalmayı kabullenemeyen Alfonso motoru sonuna dek çalıştırarak en tiz seslerde kükretiyordu. Sandro için artık iyice dayanılmaz bir hal almıştı.

"Haydi, bakalım," dedi Krakus, "Böyle benzin yakarsan, akıntıya karşı kürek çekerek döneriz!"

Ötekiler sırıtarak yola devam ettiler.

"Gody yeterince benzinimiz olmasını ayarladı," dedi Alfonso.

Gody lakaplısı, dördünün içinde en tuhaf olanıydı. Krakus onu, gülünç bir "doktor" sıfatıyla gururla tanıtırken, diğer iki adam gülmekten katılmıştı. Kabak gibi kel olan Gody'nin kare şeklindeki çift odaklı miyop gözlükleri, karşısındakini görmüyormuş gibi bakan soluk bakışlarını çevreliyordu. Grubun ortasında bile tek başınaymış gibi duran bir hali vardı. Bedeni başkalarıyla aynı yolculuğu paylaşsa bile, düşünceleri ve kaygıları çok uzaktaydı. En gizli düşüncelerinin bir iki kelimesinin, tamamlanmamış cümlelerin tutarsız parçalarının, sanki beyni fazladan birkaç düşünce kırıntısından kurtuluyormuş gibi ara sıra yüksek sesle dışarı fışkırdığı oluyordu.

"Gody gerçek adı mı?" diye sordu gizlice Sandro, inanamamıştı.

Seferin şefi gülümsedi.

"Bizim aramızdaki adı bu. Kendini Tanrı sanıyor çünkü."

Akıntıya kapılıp sürüklenen kurumuş ağaç iskeletlerinin kimi zaman durdurduğu ya da etraflarından dolanmak zorunda

bıraktığı kayıklar yine de rahatça ilerliyordu. Çekingen timsahlar onlar yaklaşınca çamurlu suların içinde kayboluyordu.

"Yemek molası!" diye bağırdı Krakus. Adamların üzerindeki nüfuzunu yeniden ele geçirmeye çalıştığı belli oluyordu.

Motorların çığlığı kesik kesik iniltilere dönüşürken, kaptanlar, denetlenemeyen bir bitki örtüsünün istilası altındaki sahil boyunca kayıkları yan yana bağlamaya çalışıyordu. Esinti durdu ve sıcaklık Sandro'nun üstüne iyice çöktü. Nemli, boğucu bir sıcak. Bir sinek bulutu, sanki randevulaşmış gibi ortaya çıktı. Sandro kısa kollu ince ceketinin yakasını kaldırdı. Sabah uyandığında vücudunu dış saldırılardan iyice koruyabilmek için titizlikle hazırlanmış uzun giysilerini giymeden önce sinek kovucu losyona neredeyse batıp çıkmıştı. Açıkta kalan her santim deri, böceklerin, örümceklerin ve her türlü haşerenin insafına kalmıştı.

Krakus bidonlardan birinin kapağını açıp içindeki sandviçleri dağıttı. Teknenin arkasında ayakta duran Marco pantolonunun önünü açtı ve suyun yüzeyinde uyuklayan bir timsahın başına nişan alıp işemeye başladı. Hayvan, beklenmedik bir enerji ve hızla bedeninin yarısını suyun dışına şimşek gibi fırlattı. Çenesi, Brezilyalı'nın organı önünde kapanırken, kendini geri atacak vakti ancak bulabilmişti. Marco kayığın içine yuvarlanırken, kayık da şiddetle sallandı. Diğerleri gülmekten kırıldılar. Bakışları uzaklarda kaybolmuş Sandro 13. Cadde'deki büfeninkilerden daha berbat olan sandviçini iştahsızca çiğniyordu. 13. Cadde... New York... Şehir ona artık öyle uzak geliyordu ki...

"Haaaaaap..."

Sandro arkasına döndü.

"Haapşuuu!"

Alfonso burnunu koluna sildi. Üç fersah öteden işitildiği için gururluydu.

"Tropiklerde nezle!" dedi Marco. "Lanet olsun, bir bu eksikti!"

"Onun için bir şey yapabilir misin?" dedi Krakus, ikinci teknede tek başına duran Gody'ye.

Doktor bir süre aldırışsızca durdu, sonra gözlerini bile kaldırmadan tekdüze bir sesle cevap verdi.

"Tedavi edilmeyen bir nezle bir hafta sürer, tedavi edilen nezle yedi gün."

Sandro şapkasını çıkardı, alnındaki teri sildi, sonra yüzünü yelpazeledi. Sanki tek acı çeken kendisiydi... Gevşemiş olan diğerleri atmosfer kadar yüklü şakalar yapıp duruyorlardı. Sağlam durmalıydı. Başka şey düşünmeli... Ama hissetmemek nasıl mümkün olabilir?

Karşısında, kapkara bir maymun usulca sahile sokuluyordu. Alışkın olmadığı bu ziyaretçilerden rahatsız olduğu belliydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Krakus.

Sandro, gözlerini hayvandan ayırmadan, onaylamaya çabaladı.

"Büyülenmiş gibi bir haliniz var?" diye devam etti Krakus.

Sandro içinde bir duygu dalgasının yükseldiğini hissetti. *Büyülenmiş gibi bir haliniz var.* Müstakbel karısından işittiği ilk kelimeler... Paris. Üç yıl önce... Rodin Müzesi... Bir sabah, açılış saatinde, salonlarda kimse yokken... Aydınlık salonlar, köşkün küçük karolu, yüksek pencerelerinden giren beyaz bir ışık... Kimse yok... Yalnızca Rodin. Rodin ve eserleri... Beyaz, çıplak heykelleri, her yerde. Mermerden vücutlar, kadın bedenleri, sarılmış bedenler. Doğal olandan daha gerçekçi omuzlar, ifadeli eller, allak bullak eden göğüsler, beyaz taşın içinde hafifçe gerilmiş kaslar... Etkileyici

gerçekçilikteki tenin kıvrımları... Görülmemiş, yüce güzellik. Her tarafta, her odada sayısız başyapıt. Apaçık sergilenmiş müthiş bir yetenek... Ve orada, bir sütunun dönemecinde... Saf bir duygu... Soluk kesici... Mutlak güzellik... Bu heykel, orada, tam orada, önde... O kadın vücudu, iffetsiz ve esrarengiz, gerçekçi ama aşkın... Duru bir beyazlık, tanrısal bir şekilde açılmış kalçalar. Kaygan, yumuşacık...

"Büyülenmiş gibi bir haliniz var?"

Güleç, vurgulu bir kadın sesi.

Bakışları sesin geldiği yöne çevrilen Sandro, etten kemikten, canlı, üzerinde giysiler olan, gözlerinin içine bakan bir kadınla karşılaşmıştı. O gözlerde en zarif omuzdan, en ince elden, en yumuşak kalçadan daha güzel bir ruh görmüştü...

"Yaklaşmayın, yoksa üzerinize işer," dedi Krakus ciddi bir sesle. "Bir kvata o, örümcek maymun. Şey... Sen diyebilir miyim?"

Sandro cevap vermedi. Gözlerini kapadı ve kendi iç dünyasına geri döndü. Duyguların bir arpın sesi ya da bir tablodaki renk dokunuşları gibi yayıldığı yumuşak ve incelikli bir dünya... Bir daha asla yaşamayacağı o olağanüstü geçmişe yeniden dalarak kendini tatlı bir melankoliye kaptırdı...

"Yola çıkıyoruz!" diye herkese bağırdı aniden Krakus.

Tekneler sertçe sağa sola sallanırken adamlar da malzemeleri yerleştiriyor ve kayıklarda yerlerini alıyorlardı. Sandro sandviçini tekneden nehre fırlattı. Üç saniye sonra, nereden çıktığı belli olmayan balıklar bulanık çalkantının içinde belirdi. Sandviçin üzerine üşüşerek, kocaman dudaklarıyla havayı, suyu ve ekmeği sesli sesli yudumluyorlardı. Birkaç saniye içinde hepsi yok ol-

muştu. Çamurlu su yeniden sakinleşti; yalnızca birkaç çırpıntı halka halka uzaklaşıyordu.

Motorların bağırtısı işitildi ve kayıklar yeniden nehirde ilerlemeye başladı. Yüzlerine tekrardan güçlü bir hava çarptı ve Sandro derin derin soludu.

Akşam olunca kayıkları yan yana çekip sahil boyunca bağladılar. Marco çevreyi titizlikle inceledikten sonra karaya çıktılar ama birkaç metreden fazla uzaklaşmadılar. Teknede bir şeyler atıştırdılar ve geceleyin şaşırtıcı bir serinlik çökünce uyumak için uyku tulumlarına girdiler.

Atmosfer nihayet sakin, sessiz ve yatıştırıcı olmuştu. Sandro derin bir nefes alıp gevşedi. Yakınlarındaki ormanın hoş kokuları geliyordu.

Uzun süre uyanık kaldı. Hafif yalpaların hafif hafif salladığı sandala yaslanmıştı. Amazonların göğünü kaplayan milyarlarca yıldıza gözlerini dikmiş bakıyordu.

Şafak vakti yola çıktıklarından beri nehirde tek bir kayıkla karşılaşmışlardı. Muhtemelen saat dokuz civarıydı. O zamandan beri hiçbir şey görmemişlerdi. Bütün bir gün nehirde tek bir insanla karşılaşmadan geçmişti. Yol aldıkça, nehir Sandro'yu ormanın iyice derinlerine sokuyordu. Ülkesinden uzakta, köylerden uzakta, uygarlıktan uzakta... Bu belirsiz yerin ortasında, gezegenin unutulmuş, haritalarda yer almayan bir bölgesinde, buralara gelme cüretini göstererek suç işlemiş bilinçsizleri yutan bitkisel bir kara delikte kaybolmuş hissediyordu kendini.

Tiffany'yi düşündü. Böyle bir yere gelme cesaretini o nasıl bulmuştu? Çalıştığı dergi, gazetecilerinden birinin böyle bir risk almasına nasıl izin vermişti?

*

Nehir yolculuğu üç gün sürdü. Sandro'ya bir okyanustan daha geniş bir cengelin içine iyice daldığı duygusunu her saat, her dakika veren üç uzun gün.

Dördüncü günün sabahı Krakus, müşterisini, yakında kayıkları bırakacakları ve ormanın içinde yaya olarak yollarına devam edecekleri konusunda bilgilendirdi. Sandro içinde yükselen hafif kaygıya aldırmamaya çabaladı.

Mürettebatın ideal bir yer arayarak sahili dikkatle araştırdığı, yavaş yavaş yola devam ettikleri çeyrek saatin ardından kayıklar bambularla çevrili dar bir kum şeridine yanaştı. Karaya ayak basan adamlar, içindekileri boşalttıktan sonra tekneleri karaya çekerek yaprakların altına gizleyip kalın bir köke sıkı sıkıya bağladılar. Alfonso bütün bidonları sırt çantalarına paylaştırdı.

"Kayıklarımızı çalmazlar," diye açıkladı Krakus, "ama benzin az bulunan bir şeydir."

Marco, bacağı kadar uzun, parıldayan palasını sallayarak kendilerine yol açmak için bitki örtüsünü kesmeye başladı. Krakus haritasının üzerinde bir yeri işaretledi.

İyice yüklenen mürettebat ağır ağır ilerleyen Marco'nun peşine takıldı. Sıcak ve nemli havaya kesilen bambuların yeşil kokusu doluyordu.

Sandro, başının bir örümcek ağına takılmasından çekiniyordu. Bitki örtüsünün içinde, yükseklerde kocaman örümcek ağları olduğunu okumuştu. Kendisinden daha iri yarı olan Krakus'un peşi sıra ilerlemeye özen gösterdi.

"Orada durmamanızı öneririm size."

"Neden?"

"İp gibi dizilmiş bir kafilede yılanlar daima üçüncü sıradakini ısırır..."

Sandro yutkundu. Tüfeği omzunda yürüyen Alfonso'nun öne geçmesine izin verdi ve kendisi de dördüncü sırada yürümeye başladı. Gody en arkadaydı.

Yeşil parmaklıklı, kalın duvarlı bir hapishane oluşturan bambuların arasından yavaşça, çok yavaşça ilerlediler. Sandro, sürüngenlere karşı tetikteydi ve gözleriyle toprağı tarıyordu. Kalın deriden büyük çizmeleri satın alırken çok etkilenmişti. En son model! Ama şimdi, hava çok sıcak olmasa, kalçaya kadar çıkanlarını seve seve tercih ederdi. Ya da bir dalgıç kıyafetini.

Önünde yürüyen Alfonso elini düzenli olarak çantasına sokuyor ve koka yaprakları çıkarıp neredeyse gün boyu bıkıp usanmadan çiğniyordu.

Bir süre sonra karşıda ağaçlar belirdi. Hareketsiz ve ciddi, heybetli gardiyanlar. Gür yaprakları gökyüzünü maskeliyor, atmosferi karartıyordu. Ağaçların kaygı verici kubbesi altında bambular yerlerini zincirden boşanmış, aşırı bol bir bitki örtüsüne bırakıyordu. Muz ağaçlarından geniş yapraklı meçhul türlere, dev süsenlere benzeyen ince uzun başka bitkilere dek her tür iç içe geçmişti. Göğe doğru tırmanan ve gökten inen bitkiler. Buldukları en ufak boş alana girmek için sanki eğilip bükülen bitkiler.

Sandro kendini deli bitkiler tımarhanesinde tuzağa düşmüş gibi hissetti. Yarı saydam soluk yeşilden ölüm kadar koyu bir yeşile dek en tuhaf hallerine bürünmüş bir yeşil çılgınlığının, yeşilin bütün tonlarının yürürlükte olduğu bir tımarhane!

Görüş mesafesi on metreden öteye uzanamıyordu. Bin dokungaçlı dev bir ahtapot gibi etrafını kuşattığını hissettiği bu bitkiler dört bir yandan onu esir almıştı.

Alnındaki teri elinin tersiyle sildi ve derin derin soluk almaya çalıştı. Klostrofobiye kapılmamalıydı. Sakin olmalıydı.

Şaşırtıcı ve ağır bir sessizlik altında boğuluyorlardı. Palanın acımasız gıcırtısıyla düzenli olarak parçalanan bir sessizlik. Soluğunu tutmuş bitki yığınından mahkûmların üzerine inen bir giyotindi sanki.

"Yakanızı kaldırıp başınızı örtün," dedi Krakus.

"Neden?" diye sordu Sandro.

"Dalların altından geçerken bir termit kolonisinin boynunuzdan içinize girmesini istemiyorsanız dediğimi yapın."

Sandro ürperdi. Söyleneni yaptı.

Etrafındaki orman içinde yaşayan canlıları gizliyordu. Yapraklar, dallar, sarmaşık ve otlar ne kadar dikkatle incelense de ormanın alacakaranlığında yaşayan milyarlarca hayvan ve böcekten biri bile fark edilmiyordu. Ama orada oldukları kesindi. Görünmüyorlardı ama oradaydılar. Sandro onların varlığını hissediyordu.

Bu cengelin içinde ilerlemek çok yorucuydu. Soluksuz bırakan sıcağın altında aşırı yavaş bir şekilde yürüdükçe sırt çantalarının ağırlığı artıyor, sanki ilerlemiyorlarmış da dibe doğru gömülüyorlarmış gibi geliyordu. Hayvanların görünmeyen tehdidi ve ortamdaki daimi gerginlik, herhangi bir gevşemeyi, kendini bırakmayı engelleyen zihinsel bir kaygı yaratıyordu.

Yemek molası kısa sürdü. Ayaküstü bir şeyler atıştırdılar. Sonra tekrar yola çıkıldı. Çantalar sanki artık daha ağırdı.

Sandro, el değmemiş halde kalmak için mücadele eden ve yasasını ihlal edenleri esir tutmak için bu insanların geçtikleri yerleri ardından kapatan bir alana girdiklerini hissediyordu. Üniversite rektörünün söylediği Brezilya atasözü sürekli aklına geliyor, düşüncelerine musallat oluyor ve kaygısını besliyordu: "Amazon ormanlarından asla geri dönülmez..."

Krakus sonunda kamp kurmak için duracaklarını duyurdu. Sandro hem rahatlamış hem de şaşırmıştı. Güneş hâlâ tepedeydi. Saat olsa olsa öğleden sonra üçtü. Günlük yevmiye alan Krakus hesabını iyi biliyordu. Bu tempoyla giderlerse işi aylarca sürecekti...

Ekip lideri büyük ağaçların altındaki bir tür düz kayalığı gösterdi. Çadır kurulabilecek bir yer. Çantalar bırakıldı. Sandro orada Gody'yle kalırken diğerleri ters yönlere dağıldı.

Sandro bir an önce yükünü boşaltmak istiyordu ama Gody bir hareketiyle ona sabretmesi için işaret etti. Uzun süre beklediler. İkisi de pek konuşkan değildi.

Ağaçların altındaki alacakaranlık, önceki günlerde nehrin üzerinde maruz kaldıkları yakıcı güneşle tam bir zıtlık içindeydi. Fakat hava sıcaklığı daha az değildi. Mürettebatın dağılıp gittiği üç yönden zaman zaman dal çıtırtıları işitiliyordu. Aradan on beş dakika geçmişti.

"Karınca yuvası!" diye bağıran Marco'nun sesi işitildi aniden. Yarı beline dek bitkilerin arasında kaybolmuştu.

Herkesin toplanması beklendi. Sonra çantalar ağrıyan omuzlara yeniden yüklenildi ve grup geceyi geçirebileceği iyi bir yer arayarak yeniden ağır ağır ilerlemeye koyuldu. Sandro yakasını iyice kaldırdı. Krakus, elinde pusulayla, talimatlar veriyordu.

Yarım saat sonra, sadece kendi standartları çerçevesinde makul olduğunu düşündüğü bir yeri işaret etti. Eşyalar yere bırakıldı ve adamların üçü bir kez daha ayrılıp uzaklaştı. Yine uzun uzun beklemeleri gerekti...

"Kurumuş ağaç!" diye bağırdı Alfonso.

Sandro, uyurlarken üzerlerine yıkılabileceği düşüncesiyle ürperdi.

Grup yeniden toplaşıp yeniden yola koyuldu.

Genç akademisyen ormanı bambaşka hayal etmişti. Düşlerindeki ağaçlar kuşkusuz çok büyüktü ama üzerinde yürüdüğü alanlar daha açık ve rahattı. Bakımı yapıldığı, çalı çırpının ayıklandığı, yürümeyi engelleyen kösteklerin temizlendiği çoktan unutulmuş Batı'nın ormanlarında olduğu gibi buralarda da daha rahat yürünebileceğini düşünmüştü. Yol açmak için bitkilerle boğuşmak zorunda kalacağım bir an bile hayal etmemişti. Büyüleyici bir ışık bulmayı umduğu ormanda, bir hücrenin içindeymiş gibi, kapatılmışlık duygusunu şiddetle vurgulayan bir alacakaranlık hüküm sürüyordu.

Krakus nihayet yeni bir yer saptadı. Adamlar yeniden çevreyi araştırdı. Tekrar bekliyorlardı. Sandro, yükünün üzerine oturmuş, bitkilerin arasında kaybolmuş bakışlarıyla, görünmez bir düşman tarafından gözetlendiği hissi içindeydi. Her taraftan fışkıran yapraklar, görünürdeki dinginlikten başka bir gerçekliği gizleyebilen siperler gibiydi. Gözlerini kapatarak gevşemeye çalıştı. Zihnini sakin tutmalıydı! İpe sapa gelmez şeyler düşünmemeliydi!

"Yabanarısı kovanı!"

Ekip bir kez daha yola çıkmak için toparlanmak zorunda kaldı. Sandro artık ağırlığına dayanamadığı çantasını sırtlamaya çabalayarak, taş taşıyan bir kürek mahkûmu gibi yola koyuldu.

Dördüncü teşebbüs başarılı olunca, adamlar kamp alanını temizlemeye giriştiler.

"Böcek ya da yılan saldırılarını önlemek için," diye açıkladı Krakus müşterisine.

Sonra ağaçların arasına hamaklar kurdular. Her bir hamağın bir metre üzerindeki yatay bir halata çarşaf sarıp iki ucunu da hamakların iki tarafından sarkıttılar ve uzun sicimlerle dört köşeden gerip metal kazıklarla toprağa sabitlediler.

"Böylece, üzerimize düşecek böcek sayısı sınırlı olacak. Üstelik yağmurdan da korunacağız."

Gody, elinde bir tıraş köpüğü spreyiyle, kurulan hamakları dolaştı. Hamakları ağaçlara bağlayan halatlara tek tek sıkarak düğümleri beyaz kreme buladı.

"Gody'nin icadı bu," dedi Krakus Sandro'ya gururla, "uyurken karıncaların istilasına uğramamak için. Daha ayağınızı yere basacak zaman bulamadan bu pislikler sizi yiyip bitirebilir."

Marco ile Alfonso getirdikleri odunları ateş yakacak şekilde dizdiler.

Birkaç dakika sonra aniden gecenin karanlığı çöktü ve ardından hava sıcaklığı da düştü. Alacakaranlık yerini soğuk ve derin bir karanlığa bıraktı. Görünmez bir hal alan dev bitkilerin varlığı ve canlılığı bütün yoğunluğuyla kendini hissettiriyordu. Sandro bu bitkilerin giderek büyüdüğünü, doymak bilmez bir iştahla her yanı fethetmeye devam ettiklerini karanlıkta bile sezebiliyordu. Ürküten orman kaygı verici olmuştu.

Ateş yakıldı. Tutuşan nemli odunların kokusu geceyi doldurmuştu. Duman ve çıtırtılar. Sandro'nun üstüne yorgunluk çöktü. Asker tayınından yiyebilmek için kendini zorladı. Tadı tarif edilemeyecek hamurumsu bir şey... Öyle yoğun, öyle sertti ki her lokma gırtlağına takılıp kalıyordu. Boğulmadan yutabilmek için büyük yudumlarla su içmek gerekiyordu.

"Yarın gerçek bir yemek hazırlarız umarım. Bu akşam vakit çok geç oldu," dedi Krakus özür niyetine.

Marco ile Alfonso belden aşağı şakalaşmaya başlamışlardı. Bir süre sonra şefleri de onlara katıldı. Gody birkaç adım ötede oturuyordu. Sandro kendi iç dünyasına sığındı. New York'u düşündü. Plajda geçen bir günün ardından Staten Island arabalı vapuruyla gece vakti Manhattan'a dönüş. Huzur verici bir şekilde yanıp sönen ışıklar. Gayet düzgün sokak ve caddeler. Somonlu strüdel'in Avusturya'dakinden bile daha iyi olduğu Wallsé'de yenen yemekler. Back Forty'nin eskitilmiş döşemeli barına dirsekleri dayayarak yudum yudum içilen küçük bir kadeh North Fork şarabı... Moody's'te taze sıkılmış portakal suyuyla pazar sabahı brunch'ları; fırından henüz çıkmış sıcacık *muffin*'ler, akağaç şuruplu *pancake*'ler, yanında dumanı tüten Darjeeling çayı; bütün bunların yanı sıra aklı başka yerde olan piyanistin bir Erroll Garner ezgisinin notalarına mekanik bir şekilde tek tek basışı... New York ona şimdi ne kadar uzak geliyordu! Ve meslektaşlarıyla yaptığı entelektüel bakımdan canlandırıcı, manevi düzlemde kışkırtıcı, felsefi sohbetler!

Engelleyemediği düşünceleri ona Tiffany'yi hatırlattı. Tutkulu konuşmaları, paylaştıkları şeyler, aşkları, sevgi ve şefkat anları. Tiffany...

Melankolisi hüzne dönüşünce, Sandro gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Bir yandan gözyaşlarını bastırmaya çalışırken, bir yandan da içinden daha güçlü, daha talepkâr başka bir duygu yükseliyordu. Bir yıldan beri kendisini hep ele geçiren, yaşamını denetleyen, artık aşina olduğu bir duygu: Öfke, nefret, intikam arzusu. Buyurgan, zorlayıcı bir ihtiyaç içini sızlatıyor, ona enerji verirken harekete geçmesini de emrediyordu.

Bu yolculuk zorlu bir sınama, dedi kendi kendine. Ama sonuna kadar gidecekti. Sonunda, yılanların istilasındaki bir çamur birikintisinde ağzı açık halde gebereceğini bilse bile gidecekti. Asla vazgeçmeyecekti. Asla.

"Acı biber ister misin?" diye sordu Krakus. "Sandro? Sandro?"

Sandro başıyla hayır işareti yaptı.

Krakus ayağa kalktı ve gelip karşısına oturdu. *Hayır, şimdi sırası değil. Merhamet et! Ne tuhaf hikâyeler dinlemek istiyorum ne de bar muhabbeti. Kesinlikle olmaz. Beni rahat bıraksalar.*

"Haydi, bana her şeyi anlatın," dedi Krakus, yüzünde yayvan bir gülümsemeyle. "O kabileye gitmeyi neden istiyorsunuz? Projeniz hakkında henüz bir şey bilmiyorum."

Sandro cevap vermedi. Ağzındaki iğrenç şeyi çiğnemeye devam ediyordu. Marco ile Alfonso köşelerine çekilmiş kıkırdayıp duruyorlardı.

Krakus önce davrandı.

"İzin verin tahmin edeyim... Siz gazetecisiniz ve dünyanın en mutlu halkıyla röportaj yapmak istiyorsunuz..."

Sandro sessiz kaldı.

"Araştırmacısınız ve bu insanların neden asla kanser olmadığını soruşturuyorsunuz."

Sandro karşılık vermedi. *Lanet olası, hödük, çattık!*

"Ya da orman sıtma doluyken onların neden yakalanmadığını anlamak istiyorsunuz."

"Hayır."

"Bir ilaç firması için çalışıyorsunuz ve bitkiler hakkında gizli bilgiler arıyorsunuz."

"Hayır."

"Zehirleri öğrenmek istiyorsunuz."

Sandro iç çekti. Ateşte bir kor parladı ve ortalığa kıvılcım yağmuru saçıldı.

"Hayır."

"Nedir o halde? Neden onları görmeye gidiyorsunuz?"

Sandro, hiç öngörmediği bir şekilde, öfkeden ve belki de bilinçsiz bir kışkırtma isteğiyle, buz gibi bir sesle konuştu.

"Hepsini yok etmek için."

Krakus donup kaldı. Nihayet susmuştu. Marco da sustu. Alfonso, ağzı açık kalakaldı. Koka yaprağını düşürdü. Hepsi Sandro'ya doğru döndüler. Gody tek gözünü dikmiş, kaşlarını çatmıştı. Herkesin yüzünde alevlerin deforme edici ışıltıları yansıyordu. Rahatsız edici bir sessizlik kaplamıştı ortalığı. Bir süre sonra boğucu bir hale gelen bir sessizlik. Krakus adamlarıyla bakıştı. Çok şaşkın bir haldeydi.

Aniden Sandro ağzından çıkanların bağışlanamaz bir hata olduğunu fark etti. Onlara karşı büyük bir densizlik etmişti... Neden şimdi bunları söylemişti ki? Tam bir salaktı! Artık sussa daha iyi olurdu. Fakat kelimeler ağzından öylesine çıkıvermişti, öfke onları dışarı itmişti.

Birden, çok utandı. Kendi sözlerinden utandı, kendinden utandı. Karşısındaki adamların kaba saba, bayağı oldukları kuşkusuzdu ama yine de temelde görevleri hayat kurtarmaktı. Mesleği başkalarını kurtarmak olan insanlara böyle şeyler söylenmez... Şimdi her şeyi bırakıp geri döneceklerdi. Bir çuval inciri mahvedip heba etmesi için birkaç kelime yetmişti...

Krakus tek gözünü kuşkuyla ona dikti. Her kelimesini tereddütle seçerek, ağır ağır konuştu.

"Siz... Şey... Ailesinden misiniz? O genç kadının... Geçen yıl cengelde öldürülenin?"

Sandro sessizce onayladı. Bütün bakışlar soru dolu bir halde Sandro'ya yönelmişti. Daha birkaç dakika öncesine dek kaygısızlığın egemen olduğu ortamda gerilimin arttığını hissediyordu... Uzakta, gecenin içinde bir çıtırtı işitildi.

"Biliyor olmalısınız..." diye sözüne devam etti Krakus. Rahatsız olduğu her halinden belliydi. "Biz gittik... Aramaya... Oradaki cesedini..."

Adamlar gözlerini Sandro'dan ayırmıyor, onun tepkisini gözlüyordu.

"Biliyorum," dedi Sandro. "Sizi bu yüzden seçtim."

Yeniden sessizlik. Yoğun sessizlik. Krakus tuhaf tuhaf ona bakıyordu. Yüzünde, anlayamama ile şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Uzun süre şaşkınlıkla baktı. Sonra bakışları yeniden arkadaşlarına yöneldi. Sanki onların ne düşündüğünü anlamaya çalışır gibiydi. Ardından ayağa kalktı ve ateşle ilgilenirmiş gibi yaptı. Belirgin bir mantığı olmadan korların ve yanmış odun parçalarının yerlerini değiştirdi. Hareketleri belki de zahmetli düşüncelerin doğumuna yardım ediyordu.

Sandro, bir zanlının önceden bildiği hükmün onaylanmasını bekler gibi, seferin iptal edildiğini işitmeyi bekliyordu. Krakus oyalanıyor, yanık odun parçalarını eşeleyip duruyordu.

"Demek böyle intikamınızı almak istiyorsunuz," dedi gözlerini ateşten ayırmadan. "Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum..."

Sandro soluğunu tutmuştu.

"Biliyor musunuz, bilmem," diye devam etti Krakus, "cengelde birilerine eşlik etmekle ya da insanları arayıp bulmakla geçmedi hayatımız. Hatta bu bizim için... vaktinden önce emeklilik demek."

Marco ile Alfonso şeflerini dikkatle dinliyordu.

"Vaktiyle hepimiz askerdik... Asker. Ama düzenli bir ordunun eri olmadık. Hayır. Böyle bir şey yapamayacak kadar bağımsızız," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Hayır. Daha ziyade, paralı askerlik yaptık..."

Krakus, söylediği her sözün ardından tek gözünü Sandro'ya doğru kaldırıyor, sanki onun tepkisini ölçmek istiyor gibiydi.

"Gençken Nikaragua'da, Salvador'da silahlı gruplarda dövüştük... Latin Amerika'daki çatışmalarda yer aldık. Dövüşmek bizim mesleğimiz... Kan bizi korkutmaz. Bugün artık bu işleri bıraktık ama sayfayı kesin olarak kapadığımız söylenemez..."

Bir süre sustu, muhatabını inceledi. Sandro bekliyordu.

"Eğer arkadaşlarım da benimle aynı fikirdelerse," diye sözüne devam etti Krakus tereddütlü bir sesle, onlara yan yan bakarak, "oraya kadar sizi götürmekle yetinmek yerine... hizmetimizi sürdürebiliriz... Size... Size yardım etmek için elbette... Tabii eğer... sizde... bu iş için bize verebileceğiniz para varsa."

Sandro cevap vermedi. Kendisine bakan küçük grubu şaşkınlık içinde süzdü. Artık kıkırdamayı kestiklerinden, ciddi, sert

yüzlerini görebiliyor, askerî giysiler içindeki sağlam vücutlarını fark edebiliyordu. Onları bir muharebe meydanında ellerinde ağır silahlarla, pusuda gözünü kırpmadan düşmana ateş ederken hayal edebiliyordu.

Krakus, Sandro'nun suskunluğunu onay olarak kabul etmiş olmalıydı ki sesi daha emin, daha gevşek çıktı.

"Onlara ne yapmak istediğinize dair belli bir fikriniz var mı?"

Sandro şaşkın kalakaldı. Olayların aldığı hali kavrayamıyordu. Oraya kadar kendisine eşlik edecek bu adamların kendi intikamını alacaklarını hayal bile etmemişti. Böylesi, olayları kolaylaştırırdı elbet. Ama istediği gerçekten bu muydu? Kişisel bir işti bu. Kendi hayatıydı mahvolan... Harekete geçmesi gerekenin, olaylara hâkim olması ve işin içine karışması gerekenin kendisi olduğunu gayet iyi biliyordu. O vahşilere çektirmek istediği şeyin bedelini bizzat kendisi ödemeliydi. Onlara yapmak istediği şey...

Sandro, bir yıldır içini kemiren bu korkunç kinin depreştiğini yeniden hissetti. Bastırılmış bu öfke onu delirtiyordu.

"Çok kalabalık değiller," diye devam etti Krakus. "Biz silahlıyız. Farklı biçimlerde hareket edebiliriz... Ne düşünüyorsunuz, arkadaşlar?"

Adamları anlaşmış bakışlarla birbirlerine baktılar ama cevap vermediler.

"Anlaştık mı?" diye devam etti Krakus. "Ne diyorsunuz?"

Sonunda Marco söz alarak, nasıl bir katliam yapabileceklerini kabataslak anlattı. Ardından Alfonso da görüşünü belirtti. Söz sırası tekrar Krakus'a geldiğinde onun önerileri diğerlerine yeni fikirler için ilham verdi. Başlangıçta ağızlarından kerpetenle laf alman adamlar artık iyice uçmaya başlamıştı. Çok kısa sürede

dehşet iyice abartılı bir hal aldı. Her biri bir diğerinin önerisine dayanarak giderek daha tiksinti verici planlar hazırlıyordu. Eski paralı askerler durmak bilmiyordu. Uygulanacak şiddet konusunda yarışarak birbirlerini gaza getiriyorlardı. Krakus çok eğleniyordu. Gody ise köşesinde duruyordu. Sanki bir futbol maçının önceden belli skorunu tartışıyorlarmış gibi, arkadaşlarıyla ilgilenmeden, alakasız bir şekilde, ayakkabılarından birini temizliyordu.

Sahnede epik, gerçeküstü bir şey vardı.

Adamların ölüm listelerini bu şekilde açıp ortaya sermelerini dinleyen Sandro, kendisinin hiçbir ayrıntıyı öngörmemiş olduğunu fark etti. Plan yapmamıştı. Onun intikam projesi flu bir fotoğraf gibiydi. Misilleme yaparak vermek istediği acının soyut bir görüntüsüyle, kendi acısına muhtaç bir acıyla sınırlı kalmıştı. Yalnızca bir duygudan destek alan bir soyutlama...

Uygulamayı teklif ettikleri kötü muamelelerin her biri bir diğerinden daha acımasız olsa da yol açmayı umduğu ıstırapla karşılaştırıldığında hepsi de Sandro'ya yetersiz geliyordu. Gerçek bir ıstırap olmalıydı bu. Kendisininkiyle aynı düzeyde. Fiziksel acı hiç değil. Kurtuluş olabilecek bir ölüm hiç değil.

Kiralık katillerinin yaratıcılığından hoşnut kaldığı yüzünden belli olan Krakus sonunda müşterisine doğru döndü.

"Pekâlâ, bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Aniden herkes susup Sandro'ya baktı. Sessizlik Sandro'ya bir önceki gürültü patırtı kadar sağır edici geldi. Ormana kasvetli bir atmosfer yayılmıştı. Alacakaranlıktan çıkan bütün gözler yeniden ona dönmüştü. Sandro uzun bir süre suskun kaldı. Odun kömürünün yakıcı kokusu dumanla birlikte yayılıyordu. Alevler acı içinde kıvrılıp bükülüyor, sanki etraflarındaki şekilleri deforme

ediyordu. Ter içindeki yüzü yanıyordu. Askerlerin şiddet dolu sözleri hâlâ havada uçuşuyor, zihninde dönüp duruyor, ruhunun en ücra köşelerinde yeniden ortaya çıkıyordu.

Onu bekliyorlardı... Konuşması, bu sessizliği bozması gerekiyordu.

"Sizin fikirleriniz," dedi kendine bile tuhaf bir şekilde boğuk gelen bir sesle. "Sizin fikirleriniz onlar için... çok kolay... fazla kolay bir son olur."

Marco ile Alfonso'nun gözleri faltaşı gibi açıldı. Ustalarını bulmuşlardı!

"Benim istediğim şey," diye sözüne devam etti Sandro, "onları yaşamlarının her saatinde, her dakikasında, her saniyesinde, ömürlerinin sonuna dek mutsuz etmek."

Hasret Kardeş e-kitaphane

4

"Şarkı söylemeye devam edin! Yaklaşıyoruz."

Krakus haritayı üniformasının cebine özenle yerleştirirken, ekip arkadaşları her zamanki nakaratlarına tekrar başladı.

Juegas a la dama
Dices que no eres una cualquiera
Pero todos pagan por tu precio
Que supera el millón.

"Bıktım artık! Dört gündür şarkı söylüyoruz. Daha fazla söylemeyeceğim," dedi Marco.

Ama yine de diğerlerine eşlik etti. Krakus bu konuda inatçıydı. Vahşi kabilelerin yerini kimse bilmiyordu. Bölgelerine sessizce sızan yabancıları düşman kabul ediyorlardı. Herkesin barışçıl bir ziyaret işareti olarak yorumladığı şarkı kürek kemiklerinin arasına bir ok saplanmasını önlüyordu.

Krakus arkasına döndü. Müşterisi güçlükle ilerliyordu. Afallamış bir hali vardı. Hâlâ ayakta durabildiği için mutlu olmalı,

diye düşündü. Onun çantasındaki yükü diğerlerine pay etmişti. Adamları, dişlerini gıcırdatarak da olsa bu durumu kabul etmişlerdi. Sandro iki gündür tuhaf bir hastalığa yakalanmıştı. Gody önce bunun bir sıtma nöbeti olduğunu düşünmüş, sonra da aklına deng humması gelmişti. Sonuçta belki de stres kaynaklı bir şeydi. Bazı yolcular, sıcakla ve dört bir yandan çıkagelen tehlikelerle birleşince, cengelde kapalı kalmaya katlanamıyordu. Her birinin sigortası farklı biçimde atıyordu. Bu duruma, "baş döndürücü keskin soluk" diyorlardı. Öngörülemez bir şekilde akıllarına geleni yapmaya başlıyorlardı. Veyahut çocuklaşıyorlar ve onları lokma lokma ağızlarından beslemek gerekiyordu. Katlanamadıkları bir gerçeklikten kaçmanın sayısız yolları...

Küçük zavallılar, dedi kendi kendine Krakus. *Çağımız insanlarının çoğu doğanın ortasına bırakıldıklarında pembe satenden küçük papyon takılmış bir yorkshire köpeğinden daha uzun süre hayatta kalamıyor!*

Ya Sandro'nun sorunu başkaysa? Yolculukları hedefine ulaştıkça rahatsızlığı şiddetleniyordu... Ama Krakus bundan şikâyetçi değildi. Bu durum işleri kendi eline almasını sağlıyordu. Müşterisinin yerlileri katletmeyi reddetmesi, onu bir an için avcunda sandığı tükenmez bir zenginlik kaynağından mahrum bırakmıştı. Sandro belki de hastalığı nedeniyle operasyonların yönetimini ona emanet ederdi. İnsanları mutsuz etmek o kadar da karmaşık bir iş olmamalıydı! Daha küçük bir çocukken, "baş belası" dememişler miydi ona? Cinayet işlemek kadar verimli bir sözleşme imzalayamazlardı elbette ama yine de alacakları paranın eşlikçi ücretlerinden daha iyi olacağı kesindi. Kendisi olmadan bir adım atamayacağını Sandro'ya göstermek için elinden geleni

yapacak, sonra da fiyatını yükseltecekti. Bir fakülte profesörünün eline muhtemelen en üst düzey maaş geçiyordur. Amerikalı'nın cebi para dolu olmalıydı.

Cuando ves a un hombre
Haces que gaste
Toda su billetera
Lo desangras, lo desplumas
Y lo tiras en un rincón.

Krakus ormandaki ilk gecelerini hatırladı. Derin derin uyurlarken Sandro aniden geceyi yırtan bir çığlık atarak hepsinin ödünü patlatmıştı. Çığlığın etkisiyle uykularından olan adamlar bir sıçrayışta ayağa fırlayıp silahlarını kapmıştı. Göz açıp kapayana kadar hepsi saldırı pozisyonuna geçmişti. Tüfeklerini çenelerine dayayıp gözleriyle karanlığı araştırmaya başlamışlardı.

"Ne var?" diye bağırmıştı Krakus, parmağı tetikte. "Neler oluyor?"

"Orda," demişti Sandro, elini uzatarak.

"Ne?"

"Gözler... Gözler gördüm..."

Krakus gösterilen yöne elindeki meşaleyi uzatarak etrafı taramıştı. Hiçbir şey yok!

Adamlar, tetikte, karşılık vermeye hazır, sessizce duruyorlardı. Gerilim had safhadaydı.

"İnsan gözleri mi?"

"Bilmiyorum..."

"Nasıldı bu gözler?" diye sormuştu sinirlenerek.

"Parlak."

"Ne yükseklikte?"

Sandro tereddüt etmişti.

"Söylemesi güç, on metre kadardı... Aşağı yukarı şu kadar," demişti, eliyle yarı yüksekliği göstererek.

"Bir jaguar olmalı."

"Jaguar..."

Önlem olarak, gün doğana dek sırayla nöbet tutmuşlar ama kimse tekrar uyuyamamıştı.

Juegas a la dama
Dices que no eres una cualquiera
Pero todos pagan por tu precio
Que supera el millón.

Krakus elini çantasına atıp harita ile pusulayı çıkardı. Kafasına takılan bir kuşku yüzünden yeniden ölçüp biçmeye başladı. Hayır, her şey yolundaydı, doğru yoldaydılar.

Hedefe yaklaşıyorlardı ki Sandro aniden yere serildi. Yarı baygın halde olduğundan, onu kaldırmakta çok güçlük çektiler. Adamlar Sandro'yu nöbetleşe taşımak zorunda kaldı. Sonunda ekip yarım saat sonra köye varmıştı.

Krakus farkında olmadan gerilmişti. Aslında gergin olması için somut bir nedeni yoktu.

Onları ilk fark eden, yerde yatan bir ağaç gövdesinin üzerinde oynayan bir çocuk oldu. Koşarak kaçıp büyüklere haber verdi.

Bir ırmağın hemen yakınındaki köy, bir *maloca*'nın, yani yerlilerin hep birlikte yattıkları büyük saz kulübenin etrafına kurulmuştu. Yerleşim yeri önceki yıldan beri değişmemişti. Yalnızca büyüyen bitkiler yöreyi farklı gösteriyordu. Fakat ortam aynı kalmıştı. Neredeyse kaygı verici bir sükûnet hüküm sürüyordu. Sanki hayat ağır çekim akıyordu. Koku bile aynıydı. Yanmış odun ile kurumuş manyok karışımı. Yerliler yaşadıkları yeri bitkilerden, otlardan pek az temizliyordu. Işık berrak ama soluktu, süzülerek geliyordu. Sanki bir David Hamilton filmi gibiydi. Ateşin etrafında sakin sakin hareket eden birkaç kadın vardı.

Yerliler Krakus'u tanıyıp onun topraklarına girmesine müsade etti.

Krakus biraz ötede, yukarılarda kamp kurmaya karar verdi.

"Su orada daha temiz olur..." dedi Alfonso'ya.

Adamlarıyla birlikte üç kulübe inşa etti. Biri, yalnızlık ihtiyacı neredeyse hayati olan Gody için. Bir diğeri Sandro için. Üçüncüsü ise Marco, Alfonso ve kendisi için. Kulübelerin iskeletleri ağaç dalları ve sazlardan, çatılar ve duvarlar ise üst üste konmuş *toulouri* palmiyelerinden yapıldı. Vassai ağacından kütükleri zemin olarak iyi kötü yerleştirdiler.

Sandro'yu, kendi kulübesine astıkları bir hamağa yatırdılar. Krakus, Sandro'ya bir yudum su içirdikten sonra yanındaki bir kütüğün üzerine oturdu. Diğerleri kendi kulübelerine çekildi.

İyi ki hasta, dedi kendi kendine, *ama yine de aramızdan ayrılmamalı.*

Bir kibrit çaktı. Mavi, sarı renklerdeki minik alev kulübenin içini bir an aydınlattı. Kibriti sigarasına yaklaştırdı.

Gody, müşterilerine istirahat ve huzur gerektiğini belirtmişti. Gereken yapılmalıydı.

Krakus derin bir soluk aldı. Kulübe taze odun kokuyordu.

Yolculuk herkes için dayanılmaz geçmişti. Müşterisi artık derin derin uyuyordu. Hafifçe kıvrılmış uzun esmer saçları gevşemiş yüzüyle mücadele halindeydi. Uyku, meleksi yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Oysa uyanıkken sürekli çatık kaşlarıyla daha ziyade asi bir görünüm sergiliyordu. Bu karanlık çehreyi canlandırmayı başaran tek şey koyu mavi ama aydınlık gözleriydi.

Dışarıda yerlilerin uzaktan gelen ezgileri işitiliyordu. Krakus, onların bir ateşin etrafında sayısız törenlerinden biri için toplandıklarını hayal ediyordu.

Düşündü. Müşterisinin intikamını uygulamaya koyacak eylemlere bir an önce girişmekle çok yarar sağlayabilirdi. İşleri ne kadar elinde toplar ve rolünü benimserse, Sandro da devam etmesine o ölçüde izin vermek zorunda kalırdı.

Sigarasından bir nefes çekti. Ağzından halka halka yavaşça saldığı duman, palmiye yaprakları arasında yok olup gitti. Dışarıda yerlilerin ezgilerinin ritmi hızlanmıştı.

Krakus iç çekti.

Yine iş başa düşmüştü. İnsanların hayatlarını başlarına yıkma yeteneğini göstermeliydi...

5

Krakus sonraki günleri yerlileri yakından tanıyarak geçirdi. Çok kısa sürmüş olan önceki yolculuğu sırasında bu fırsatı bulamamıştı. Bir yandan sempati uyandırmaya, ilişkiler kurmaya çalışırken bir yandan da kendine saygın bir konum inşa etmeyi ihmal etmiyordu. Gerektiğinde, emirlerine itaat edilen bir lider olarak görünmek onun için önemli olacaktı...

Sandro kulübesinde güç bela hayatta kalırken, Krakus ilk adımları atıyor, nüfuz sahibi oluyordu.

Mojag'la böyle tanıştı. Gayet bilge, büyük bir masalcı diye takdim ettiler onu.

"Yaşım kadar büyüğüm ben," diye itiraz etti Mojag. Kırışıklarla dolu olduğu kadar kurnaz bakışlı gözlerini kısmıştı. "Benim tek yaptığım, ateşin dibinde hikâyeler uydurmak."

Samimi olamayacak kadar mütevazı, diye düşündü Krakus. Saygın, bilge görünümlü bu yaşlı maymunlardan oldum olası çekiniyordu.

Sağdan soldan lafladılar. Yaşlı adam kimi zaman kelimeleri bulmakta zorluk çekiyor, hafifçe başını sallayarak konuşuyordu.

"Elianta'yla karşılaştın mı?" diye sordu.

Krakus hayır anlamında başını salladı. Daha önce de birçok kişi onun adını anmıştı. Önemli bir konumu olmalıydı ama bunun ne olduğunu henüz öğrenememişti.

Masalcı mecliste bulunanlara tek tek baktı ama Elianta'yı görememişti.

"Tanınmaya değer biridir," dedi, daha fazla bir şey söylemeden.

Krakus yerlilerin hayatını hiç ilginç bulmuyordu. Bir şey olup bittiği yok, diye düşündü, bu köyde insan ölesiye sıkılır.

Yerliler yarı çıplak yaşıyordu. Bir tür peştamalla edep yerlerini kısmen örtüyorlardı. Memeleri açıkta olan kadınlar, kendilerinin ve çocuklarının vücutlarına motifler çizmekle her gün saatler geçiriyordu. Neredeyse hiç malları mülkleri yoktu. Birkaç çanak çömlek, kaba dokunmuş bir iki çamaşır, renkli tüyler, hasırdan bir iki sepet, sini, avlanmakta kullanılan oklar ve üflemeli borular, birkaç baş hayvan ve manyok ekmeye uygun hale getirilmiş ufak bir arazi. Çok az avlanıyorlardı. Sadece birkaç saat. Meyve topluyorlardı. Fakat zamanlarının büyük bölümünde bu zavallıların yapacak hiç işi yoktu. Geçen zamanı kokluyorlardı.

Canları nasıl da sıkılıyor olmalı, diye düşündü Krakus.

Gazetecilerin ve araştırmacıların –kendi tabirleriyle– "ilk halklar" dedikleri bu insanlara duydukları hayranlığı kesinlikle anlamıyordu. Yine üstünü şekerle kaplayıp gerçeği sulandırıyorlar! İlkel oldukları doğru, evet. Eğer bu vahşiler mutluysa, muhakkak ki kıt akıllı olduklarındandır. Geri zekâlılar, hepsi bu. Hem zaten "mutlu aptal" denmiyor mu? Serpilip gelişmek için salak olmak gerekiyorsa, o, yani Roberto Krakus, sıkıntı ve mutsuzluklarıyla başbaşa kalmayı tercih ederdi. Hiç olmazsa böylece yaşamına biraz tuz biber katıyordu.

Üstlendiği işin yorucu ve içinden çıkılmaz bir hal alacağını hissediyordu. Hayatları bomboş olan insanların yaşamı... Böyle bir yaşam nasıl bozulabilir ki? Mutlu olmak için gereken hiçbir şeye şahip olmayanlar nasıl mutsuz edilir?

Üçüncü gün, Krakus birkaç basit deneme yapmaya karar verdi. Sadece olacakları görmek istiyordu. Gece olduğunda, köyün Morpheus'un[1] kollarına gömülmesini bekledikten sonra, zifiri karanlıkta sessiz adımlarla kulübesinden çıktı. Cep fenerini yaktı, fakat epey kullanılmış olan pil çok cılız bir ışık veriyordu. Gecenin serinliği Krakus'u ürpertti. Nemli ve karanlık ormanın içlerinden hafif bir yosun kokusu yayılıyordu. *Maloca*'ya doğru yöneldi.

Yaşam alanındaki bitki örtüsü biraz seyrekleştiğinden, ay ışığında yolunu bulabiliyordu. Beyaz ışık demetleri büyük kulübeyi doğaüstü bir atmosfere bulamıştı. Uzaktaki kulübe, karanlıkları yırtan hayalet bir gemi gibi ormanın karanlığında belirmişti.

Yaklaştı. İçeriden gelen horultular işitiliyordu.

İçine erkeklerin silahlarını koydukları büyük sepeti hiç gürültü çıkarmamaya çalışarak, yavaşça açtı. Kapağı biraz gıcırdadı. Krakus dağınık bir şekilde yığılmış yayları dikkatle inceleyerek, en güzelini, en büyüğünü, en süslüsünü gözüne kestirdi. Bir yerlinin onu çevresindekilere gururla gösterdiğini görmüştü. Yayı iki parmağının arasına alarak, nazikçe çıkarmaya çalıştı. Fakat bir Mikado oyununda olduğu kadar hassas olmak gerektiğinden, birbirine çarpan tahtaların gürültüsü gecenin içinde çınladı. Krakus donup kaldı. Soluğunu tutarak bir an bekledi. Sonra İsviçre çakısını çıkardı, en ince bıçağı açtı ve yayın gövdesini, ortasından, dış kenarı boyunca dikkatle çizdi. Yarık derin olmasına rağmen

---

1 Yunan mitolojisinde Düş Tanrısı. (ç.n.)

zar zor görünüyordu. Krakus yayı hoşnutlukla yerine bıraktı ve sepeti kapadı.

Tam kulübesine girecekken, bir ipe asılı yeni yıkanmış çamaşırı fark etti. Çevresine şöyle bir göz atınca, hâlâ tek uyanık olanın kendisi olduğuna emin oldu. Yerden avuçladığı toprağı çamaşırın üzerine fırlattı. Sanki çocukluğuna geri dönmüştü. Komşuların canını sıkmak ve onların tepkilerine gülmek için hinlik yaptıkları döneme...

Aslında bütün bunlar çok önemsiz, basit şeylerdi. Gülünçtü. Başlangıçtaki işkence ve katliam fikirlerinden çok uzaktı... Ama ne yapabilirdi? Bu insanların hiçbir şeyi yoktu. Dolayısıyla kaybedecekleri bir şey de yoktu. Onların hayatı nasıl mahvedilebilirdi ki?

O sırada arkasında bir gürültü işitti. Geriye döndü ve hareket eden bir gölge fark etti. İçgüdüsel olarak yere çömelerek kımıldamadan bekledi. Alacakaranlığa gözlerini dikince, sonunda bir kadın siluetini fark etti. Genç kadın ormana doğru gidiyordu. Onu takip mi etmeliydi? Bir süre bekledi. Sonunda doğrulurken, bir başka siluet daha belirdi. O da aynı yolu izliyordu ama daha ihtiyatlı hareket ediyor, karanlıktan çıkmıyordu. Ama ay ışığının onun yüzünü göstermesi için kısacık bir an yetmişti. Krakus'un köyde karşılaştığını hatırladığı genç bir yerliydi bu. Awan. Evet, oydu, Awan. Onun uzaklaşmasını sabırla bekledi, sonra kendisi de aynı istikamete doğru ihtiyatla ilerledi.

İki yerli, ekili küçük açık alanın girişinde karşılaştı. Krakus biraz daha yaklaşıp yaprakların arasına gizlendi. Bütün tarla ayın soluk ışığı altındaydı. Ormanın sınırında hareketsiz duran iki yerli Krakus'a Çin gölge oyunu gibi geliyordu. Siyah siluetleri açık alanın beyazlığında net bir şekilde belli oluyordu. Bir süre karşılıklı durdular, sonra uzun uzun birbirlerine sarıldılar. Nihayet, ani

bir hareketle soyundular. Profilden, genç kadının göğüslerinin dikildiği görülüyordu. Adam ereksiyon halindeydi. Birbirlerine yaklaştılar ve vücutları gecenin içinde birbirine karıştı.

Hasret Kardeş e-kitaphane

6

Ertesi sabah Krakus her günkü gibi üniformasını sırtına geçirdi, postallarını giydi, kasketini başına attı ve yakasını kaldırıp köye gitti. Erkekler henüz avdan dönmemişti. Çocuklar yalınayak toprakta oynuyordu. İpe asılı çamaşırlarını almaya çalışan genç bir kadın gördü.

"Vay be!" diye bağırdı. "Çamaşırın leş gibi! Rüzgârdan mı, yoksa yumurcakların oyunu yüzünden mi, bilmem, ama gerçekten çok şanssız bir durum!"

"Önemli değil," dedi kadın gülümseyerek. "Suyla gider."

Bunun üzerine çamaşırı toplayıp koltuğunun altına sıkıştırdı ve nehre doğru gitti. Krakus onu takip etti.

"Dün bunu yıkayan sen miydin?"

"Evet."

"Adın ne peki?"

"Zaltana."

Kadın nehrin kıyısına çömeldi. Dizili bir sıra taş akıntıyı biraz engellemiş, bir tür geçici çamaşır teknesi oluşturmuştu. Kumaş-

ları serin suya daldırıp çitilemeye başladı. Çıplak göğüsleri kıpır kıpırdı. Krakus keyiflendiğini hissetti.

"Ama her şeye yeniden başlaman gerekiyor, tatlım! Yaptığın bütün iş boşa gitti..."

Cevap yerine gülmekle yetindi. Billur gibi, yere düşse kırılacak bir gülüş. Krakus kadını şiddetle arzulamaya başlamıştı. *Daha sonra*, dedi kendi kendine, *o işle daha sonra ilgilenirim.*

"Lanet olsun!" dedi, "Rüzgârdan olamaz! Gece sakindi. Biri mahsus yapmış olmalı."

"Neden yapsın ki?"

"Hepsini yeniden yıkamaya seni mecbur eden o pisliği bir elime geçirsem..."

"Tamam, bitti sayılır."

"Ama sabahını mahvetti. Dinlenebilir, rahatlayabilirdin... Baksana, çalışmak zorunda kaldın!"

Kadın suya batırdığı kumaşları sakince sıktı, doğruldu ve köyün yolunu tuttu.

Krakus onun peşinden gitti. Her yolu deneyerek onun kafasına kötü düşünceler sokmaya çalışıyordu ama boşuna.

Maloca'nın yakınma geldiğinde kadın Krakus'a doğru dönüp güzel beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseyişle konuştu.

"Pislikler çamaşırımdan çıkalı çok uzun zaman oldu ama senin kafandan çıkmadıkları belli."

Adamlar şarkılar söyleyerek avdan döndüler. Yakaladıkları avı, hoşnutlukla meydana bıraktılar. Bugün çocuklar biraz et yemeği

hak etmişti. Krakus gruptakilere tek tek baktı ve sonunda omzunda silah taşımayan birini fark etti. Bir yerliyi gizlice bir kenara çekti.

"Arkadaşın avlanmıyor mu?" dedi, zavallı adamı göstererek.

"Avlanıyor ama yayı yok."

"Neden?"

"Yayını kırdı."

Kendisinden söz edildiğini işiten adam merakla yaklaştı.

"Yayının başına geleni öğrendim," dedi Krakus. "Gerçekten yazık! Bütün yaylar içinde en güzeli, en büyüğü, en süslüsü seninkiydi. Senin adına üzüldüm. Herkes sana imreniyordu muhakkak... Yayını özlüyor olmalısın."

Adam hem şaşkın hem de eğlenmiş bir ifadeyle ona baktı.

"Neden söz ediyorsun?"

"Yayından elbet."

"Benim yayım yok."

Krakus yutkundu. Adamın onunla alay etmek ister bir hali yoktu. O halde neden inkâr ediyordu ki?

"Daha dün seni yayınla görmüştüm. Muhteşem, göz kamaştırıcı bir yayın vardı..."

"Dün belki ama bugün yayım yok. Böyle," dedi dünyanın en sakin haliyle.

"Üzgün olmalısın, inkâr etme! Hiç olmazsa biraz hayal kırıklığına uğramışsmdır!"

"O şey yok artık. Olmayan bir şey için neden hayal kırıklığı yaşayayım ki?"

Krakus öfkelendi.

"Dün vardı ama!"

"Ama dün artık yok, dostum. Bugündeyiz, sadece bugün var."

Krakus geri çekildi. Sarsılmıştı. Bu berbat vahşilerden bir şey elde edemeyecekti. Başlarına gelenden etkilenmeyecek kadar bön, içine düştükleri durum yüzünden de acı çekemeyecek kadar saftılar.

Oyunu kazanabilecek gibi gözükmüyordu. Onları sinirlendirmeyi, biraz tepki göstermelerini sağlamayı başaracağını ummuştu... Ya şu avcı! Hiç olmazsa kırık yayını saklamış olsaydı, Krakus ona sabotajın kanıtını gösterebilir ve aralarına nifak tohumu ekebilirdi. Buna fırsat bile bulamamıştı. Sandro'nun işi ona bırakmasını sağlamak için bu ilk denemelerine güvenmişken her şey berbat olmuştu.

Bir ağaç kütüğüne oturup cebinden tütün kesesini çıkardı. Birkaç sigara sardı, sonra birini yaktı. Aniden aklına açıklayıcı bir fikir geldi. Kendisi bile onları biraz olsun sinirlendirmeyi başaramamışsa, Sandro, şu narin Sandro tek başına bunu nasıl başarabilirdi? Her koşulda kendisine ihtiyaç duyacaktı. Ve belki de bu durumda Sandro ekibin başta belirttiği şiddet önerilerini sonunda benimseyebilirdi...

Krakus aniden Awan'ı fark etti. Dün geceki âşık. *Şansımızı deneyelim*, dedi kendi kendine. Küçük bir umut ışığı yanmıştı.

"Sigara ister misin, Awan?"

"Hayır, teşekkürler," dedi genç yerli, selamlayarak.

Onu biraz utandırarak işe başlayayım, diye düşündü Krakus.

"Dün akşam, henüz gece olmamıştı, hava almaya çıktım. Dışarıda biraz yürüdüm."

"Hava yumuşaktı, değil mi?"

Krakus, sigarasından bir nefes çekerken onayladı. Dumanı, karşısındakine doğru yavaş yavaş bıraktı.

"Açık alanın kıyısında seni gördüm, kız arkadaşınla."

Hiç rahatsız olmadığı belli olan genç adamın yüzü aydınlandı.

"Ah, İcenda... Güzel biri, değil mi?"

Krakus bir an sessiz kaldı, sonra bir nefes daha çekti.

"Sana bildirmem gereken pis bir şey var. Kolay değil."

Yerli kımıldamadan durdu, bir şey demedi.

"Birkaç saat sonra," dedi Krakus, "işemek için tekrar kalktım."

Sigarasının dumanı hafif halkalar halinde ağzından çıkıp havada kayboldu. Krakus konuşmaya devam etti, "Yeniden kız arkadaşınla karşılaştım. Ama bu kez başka bir adamla birlikteydi."

Awan hiç tepki göstermedi.

"Şaşırdım," diye itiraf etti sonunda.

"Tek söyleyeceğin bu mu?" diye öfkelendi Krakus.

Genç adam sakince duruyordu.

"Evli değiliz, bana yemin etmedi..."

"Ama yine de senin sevgilin!"

"Evet, ama özgür."

Krakus kendini kaybetmişti.

"Uyan, lanet olası! Başka bir adamla yattı!"

Awan sakin sakin Krakus'a baktı.

"Eskiyecek değil ya..."

7

Elianta, kendisine biraz manyok püresi, kızarmış maripa tohumu, acai üzümü suyuna yatırılmış ve muku-muku tohumlarının rendelenmiş özüyle çeşnilendirilmiş taze bambu sürgünleri ikram eden kadına gülümseyerek karşılık verip tabağı elinden aldı. Aşçı kadın, her gün yaptığı gibi, sabahını yemek hazırlamaya ayırmış, kendini bütünüyle işine vererek yemeklerin en lezizini ortaya çıkarabilmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Köyde herkesin bir yeri vardı. Herkesin tercihine göre topluluk içinde bir işlevi vardı. Hiyerarşi yoktu: Kim hangi yeteneğini geliştirmek istiyorsa buna göre sorumluluk alıyordu. Bazıları tek bir işle uğraşırken, zamanlarını iki iş arasında bölüştürenler, ihtiyaçlara göre değişen çeşitli işlere katılmayı tercih edenler de oluyordu.

Elianta tabağa birkaç meyve koyup yaşlı masalcının yanına oturdu.

Yerliler patavalarını hoşnutluk veren gölgesi altında sakin sakin yemek yiyordu. Hafif bir rüzgâr, hoş bir yumuşaklık hissi sunuyor, esintisi büyük ağaçların yaprakları arasında mırıldıyordu.

Elianta bir maruçyayı eline alıp ikiye böldü. Yıldız şekilli portakal sarısı meyvenin eti saf bir güzellikte, kokusu leziz bir zariflikteydi. Genç kadın, verdiği bu harika besinlerden dolayı Toprak Ana'ya sessizce şükranlarını sundu. Değerli meyveden bir lokma attı ağzına. Meyvenin şekerli ve ekşi tadım daha iyi hissedebilmek için gözlerini kapadı.

Böylece, uyanık duyguları ve uyuklayan düşünceleriyle, her yudumdan büyük bir zevk alarak yemeğini yedi.

Yemeği bittiğinde yaşlı adama doğru döndü.

"Evet, Mojag, bu akşam bize ne anlatacaksın?"

Masalcı, Elianta'ya bakarak gülümsedi. Yüzü, mutluluğun verdiği güzel kırışıklıklarla yol yoldu. Köydeki her yaşlı gibi o da çok saygı ve hürmet görüyordu. Gençler yaşlılara saygı gösteriyor, içinden çıkamadıkları bir sorunla karşılaştıklarında büyüklerine danışıyordu. Yaşları gereği yeri doldurulmaz bir deneyime ve herkesin özlem duyduğu bir bilgeliğe sahiptiler. İhtiyaçlara bağlı olarak, danışman, eğitmen, yargıç, hatta sırdaş rolü üstlenen yaşlılar, topluluğun işleyişindeki temel çarklardan biriydi.

İhtiyar masalcı, kelimelerini arayarak, "Bir hikâye... Şebekler ve kuşlarla ilgili... Göçmen kuşlar," cevabını verdi, tereddütlü sesiyle.

Elianta gözlerini kırpıştırdı. Mojag'ın anlatacaklarını tahmin etmeye çalıştı. Onun masalları, çocukların bile sevdiği çok basit görünen olay örgülerinin ardında, derin düşüncelere uzun uzun dalmaya davet eden türdendi.

"Bir adı var mı?" diye sordu Elianta, muzipçe.

"Eveeet... Yani... Henüz bir karara varamadım... Birkaç tane buldum elbette... ama..."

"İzin verirsen ben söyleyeyim: Duyulur duyulmaz anlaşılmıyor, değil mi?"

"Çok doğru! Anlaşılmıyor. Nasıl diyelim... insanın gözlerinde anladığına dair bir şimşek çakmıyor sanki... Şu küçük şey... dikkat çeken ama... içeriği belli etmeyen şey yok..."

Mojag hikâyelerine bir ad bulmak için çoğu zaman boşuna çabalardı. Birçok ad arasında tereddüt eder ve genellikle de hepsinden vazgeçerdi.

Mojag ayağa kalktı ve dinlemek için toplanmış erkek, kadın ve çocuk grubunun ortasına geçip oturdu. Sohbetlerin kesilip sessizliğin çökmesi için sabırla bekleyerek oyalandı. Sonra, sesi yükseldi ve her zamanki gibi büyü etkisini gösterdi: Gündelik yaşamında kem küm ederek konuşan, neredeyse her kelimesi üzerinde takılıp kalan o ihtiyar, kaygan, sıcak ve gayet akışkan bir sesle hikâyesini anlattı.

Köylüler onun ağzından çıkan sözleri dinleyip kelimelerinin müziğine kendilerini kaptırdılar. Hikâyenin olay örgüsü, sıçramaları ve gizli mesajları onları kendilerinden geçirmişti...

*

Krakus öfkesini bir türlü yenemiyordu. Yerliler üzerinde hiç etkili olamamıştı. Onlardan hiçbir olumsuz tepki alamamıştı. Ufacık bir kızgınlık bile. Hiç. *Nada*. Aptalca iyimserlikleri içinde ayak direyen eşeğin tekiydi hepsi. Onlardan bir şey elde etmeye imkân yoktu.

Kristof Kolomb'un onlar hakkında söyledikleri geldi aklına: "Gayet iyi hizmetçi olurlar. Elli adamla hepsini köle edebilir ve dilediğinizi yaptırabilirsiniz." Denizcilikten başka bir şeyden anla-

mayan bu sersem bal gibi aldanmıştı. Her açıdan apışıp kalmıştı, çünkü bu yerliler –onun sandığı gibi– Hintli bile değildi... Bir de kalkmış altı yüzyıl sonra bile onları böyle adlandırmaya devam ediyorduk! Oysa Kolomb'un ne olduğunu yüzüne vurmamız gerekirdi: Ciğeri beş para etmez biri! Zaten insanın adı Kolomb[2] olursa, yalnızca zırvalayabilir!

Sandro'nun kulübesinin önüne gelen Krakus durup derin derin nefes aldı. Sakinleşmeliydi, kendine hâkim olan, olayları kontrol edebilir biri gibi görünmeliydi. Tahta direğe iki kez kısa kısa vurdu ve içeri girdi.

Sandro hamağına uzanmış, gözleri açık, hayallere dalmıştı. Durumu son iki gündür biraz daha iyiydi.

"Bugün nasılsın?" diye sordu Krakus. Artık senli benli konuşma hakkını elde etmişti.

Gizemli yakışıklı başını ona doğru çevirdi ama sessizliğini korudu. Hülyalara dalmış olduğu belliydi.

"Bizim vahşileri epey gözlemledim," diye sözüne devam etti Krakus, sessizliği bozmak için. "Onları mutsuz etmek kolay olmayacak. Kerataların direnme gücü var. Başlarına ne gelirse gelsin, gülümsemeye devam ediyorlar."

Sandro bir süre hiçbir şey demeden ona baktı.

"Şaşırmadım," dedi sakince.

"Neden?"

---

2 Fransızcadaki sesteşi *colombe*'u ima ederek "güvercin, saf, temiz genç kız" anlamına gönderme yapılıyor olmalı. (ç. n.)

"Geçmişte onlar üzerinde çalışmış antropologların bütün yayınlarını okudum. Onları kendilerinden bile daha iyi tanıdığımı söyleyebilirim..."

Krakus, önceki gün bir sandığın üzerine yerleştirdiği muzları işaret ederek, "İzin verir misin?" diye sordu.

"Elbette."

Birini alıp soymaya başladı.

"Eğer onların istikrarını bozmak istiyorsak güçlü bir darbe indirmemiz gerek."

Sandro dudak büktü.

"Gereksiz bir çaba olur," dedi. "Dünyanın bütün olumsuz enerjisi bile onların soğukkanlılığını bozamaz."

Krakus muzunu ısırdı ve mekanik bir ifadeyle çiğnedi.

"Fikir değiştirdin mi? Onların hesabını başka türlü görmekten... yana mısın?"

Sandro başını hayır anlamında yavaşça salladı.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

Sandro doğruldu. Hamakta oturarak bacaklarını boşluğa doğru sallandırdı.

"Yerliler bu durumda kaldıkları sürece onlara dokunamayız."

"Bu durum?"

"Tamamen kendileri gibiler..."

"Başka nasıl olabilirler, anlayamıyorum."

"Varolma olgusuna odaklanmışlar, bilinçli haldeler..."

"Şeyy... Gündelik dile çevirebilir misin, filozof?"

Sandro ona öfkeyle baktı.

"Bana filozof deme!" dedi, hiç hoş olmayan bir tonda.

Krakus yeniden muzundan ısırdı. Müşterisine sinirlenmişti. Böyle aka boka alınması gerçekten dayanılır gibi değildi. Bir iltifat bile onu incitebiliyordu.

"Herkes gibi konuşsan..." diye geveledi, dolu ağzıyla.

Sandro uzun bir süre yerinden kımıldamadı. Kızgındı.

"Demek istediğim, her anı yoğun olarak yaşıyorlar. Bir şey beklemeden. Beş dakika içinde, bir saat sonra ya da gelecek hafta ne yapacaklarını düşünmüyorlar. Bir çiçeğe baktıklarında sadece çiçeğe bakıyorlar. Birini dinlediklerinde birini dinliyorlar. Ananas yerken ananas yiyiyorlar..."

Krakus kaşlarını çattı ve Sandro'yu süzerek muzu tekrar ısırdı. Gizemli havadaki bu herif gerçekten de saçmalıyordu. Çok uzun eğitim görünce kendini iyice Batı'da bulanlar oluyordu.

Sandro sözüne devam etti:

"Her lokmanın tadını sessizce çıkarıyorlar, hislerinin tamamen bilincindeler. Her anı derinlemesine yaşıyorlar. Bir başkasının yanında hayran olunmayı ya da saygı görmeyi falan beklemiyorlar. Daima samimiler. Başkalarını yargılamıyorlar, dolayısıyla kendileri de yargılanmaktan çekinmiyorlar. Onlar... özgür."

Krakus muzu yutamadı, neredeyse boğuluyordu, öksürmeye başladı. Kapıyı açtı ve muzun kalanını uzağa fırlattı. Ben de özgürüm, diye düşündü, bir yandan da müşterisinin ipe sapa gelmez sözleriyle ilgileniyormuş gibi yapmaya devam ediyordu.

"Peki, onlara ne yapmayı düşünüyorsun?"

Sandro yavaşça iç çekerek yeniden uzandı. Hamak soldan sağa hafifçe sallandı, giderek yavaşladı, duracak kadar yavaşladı...

Krakus sabırla bekledi.

"Yapılması gereken," dedi nihayet Sandro, "onları bilinçsiz bırakmakla işe başlamak, akıllarını uyutmak ve ruhlarını uyuşturmak."

"Ruhlarını uyuşturmak..."

"Dikkatlerini kendilerinden ve gerçek dünyadan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmak gerek. Bilemiyorum, onları hipnotize etmeli."

"Hipnotize etmek mi?"

"Evet, hipnotize etmek... Özellikle sabahları, uyanır uyanmaz. Nöropsikiyatrlar yataktan kalkınca yapılan ilk işin beyin tarafından en önemli iş olarak yorumlandığını söyler. Böylece beyin olanaklarını buna benzeyen işlere sunarken diğerlerini ihmal eder."

Krakus kaşlarını çattı.

"Sabah yaptığım ilk iş gidip işemek olur."

"Önemli işlerden bahsediyorum. Örneğin eğer iş gününe e-postalarını inceleyerek başlarsan beynin en önemli şeyin dışarıdan aldığın bilgiler olduğunu zanneder. Eğer bunu her gün yaparsan kendi başına düşünmek için konsantre olmakta giderek daha çok güçlük çekersin, çünkü beynin özellikle dış uyarılar almaya hazır olur, düşünce üretmeye değil."

"E-postalar... Ben on iki ayın on birinde cengelde yaşıyorum."

"Kısacası, yerliler için gereken, uyanır uyanmaz onları hipnotize ederek dış uyarılara boğacak bir şeyler bulmak olmalı."

Krakus, pencerenin çerçevesine çivilenmiş sineklikten dışarı baktı. Kulübe iskeleti olarak kullanılmak üzere kesilen sazların kokusu havayı doldurmuştu.

On beş metre kadar ötede Marco ile Alfonso, kulübelerinin önünde, yakılacak kütüklerin üzerine oturmuş, sigara içiyordu. Onların arkasında küçük bir kemirgen barakaya yaklaşmaya çalışıyordu. İçeride bırakılmış yiyeceklerin onu cezbettiği kesindi.

"Gidip Gody'yle konuşacağım. En yaratıcı odur. Ona güvenebiliriz."

Sandro ellerini ensesine koydu.

"Gerçeklikle bağlarını da kesmek gerek..." dedi, düşünceli düşünceli. "Beş duyularını, dünyayı hissetmek ve algılamak için sezgilerini ve içgüdülerini kullanmayı bırakmalılar. Bunun yerine onlara dolambaçlı bir gerçeklik bakışı dayatmalı."

"Şey... Biraz belirginleştirebilir misin?"

"Yani, işlerini onların yerine başka biri yapmalı. Yerliler, içinde yaşadıkları dünyayı çok iyi kavradığı yanılsaması veren ve sonunda da dünyayı kendi kendilerine algılamaktan vazgeçmelerini sağlayan bir bilgi yağmuruna tutulmalı."

"Anlıyorum..."

"Bir taşla iki kuş vurulabilir," dedi Sandro, hamağında doğrularak. "Böylece, onların olumlu hayat algılarına son vererek moralleri bozulabilir."

"Yaa?"

Sandro bir sıçrayışta ayağa kalktı ve kulübenin bir ucundan ötekine yürüdü.

"Yaşamlarında yeni bir ritüel yaratmalı. Birinin, her gün aynı saatte, onlara köyde yolunda gitmeyen şeyleri, bütün problemleri, bütün tehlikeleri, tıkırında gitmeyen işleri söylemesi gerekir..."

Krakus müşterisine yan yan baktı ve yüzünü buruşturdu.

"İşe yaramaz."

"Elbette yarar!"

"Hayır, yaramayacak. Nedeni de gayet basit!"

"Nedir?"

"Kimse böyle konuşan birini dinlemeye gelmez! Tekrarlanıp duran olumsuz sözler işitmeyi kimse arzulamaz. Mazoşist değiller ya!"

Sandro gülümseyerek gözlerini Krakus'a dikti.

"Tersine, tam da olumsuz sözler ettiği için onu dinlemeye gelecekler. Kötü havadisler taşıdığı için onun sözlerine dikkat kesilecekler."

Krakus, inanmaz bir şekilde başını salladı. Sandro yaklaştı.

"Kötü haberler, problemler, tehlikeler... Tüm dikkatimizi bunlara veririz çünkü hayatta kalma içgüdümüzü bunlar harekete geçirir. Bu içgüdü bizden daha güçlüdür, neredeyse fizyolojiktir... Buna direnemezler. İnan bana."

Krakus ne düşüneceğini pek bilemiyordu. Pencereden, kemirgenin, dişlerinin arasında bir tahıl parçasıyla kendi kulübesinden çıktığını gördü. Şu Marco ile Alfonso dangalakları, iki metre ötede oturup hiçbir şeyin farkına varmıyorlar!

"Yine de her gün anlatacak olumsuz şeyler bulmak kolay olmayacak. O kadar problem yok..."

"Problem görmek istersen bulursun, inan bana. Hem, başka bir şey de yapılabilir..."

"Ne?"

Sandro yeniden hamağının üzerinde oturdu.

"Biraz tarafsız bakalım... Bu vahşilerin asıl sorunu her yerde olumlu şeyler görmeleri. Güneş mi var? Memnunlar. Yağmur mu yağıyor? Memnunlar. Manyok tarlalarında ot mu bitiyor? Memnunlar... Yansız şeylere olumsuz gözle bakmayı onlara öğretmek gerek."

"Peki, bunu nasıl yaparız?"

"Onları bu gibi şeyleri olumsuz olarak *etiketlemeye* alıştırırsak sonunda öyle *görmeye* başlarlar. Kelimeler hissedilen şeye rehberlik eder."

"Etiketlemek mi?"

"Yağmuru "kötü hava" diye adlandırmayı, yeni biten otlara "yaban otu" demeyi, bazı kokulara "kötü koku" demeyi öğrenmeliler..."

"Anlıyorum."

"Bu onların algılarını koşullayacak. Bir süre sonra dünyaları artık o kadar güzel olmayacak."

Krakus iç çekti. Kısmen ikna olmuştu.

"Yapabileceğine inanıyor musun? Bu görevi sen üstlenebilir misin?" diye sordu Sandro.

"Ben her şeyle ilgilenirim, filozof," diye cevap verdi hemen.

Sandro'nun bakışları anında kararda. Öfke ile umutsuzluğun tuhaf bir karışımı... Krakus sussa iyi olacağını düşündü. Bu kadar çabuk mizaç değiştiren birini görmek şaşırtıcıydı.

"Bana filozof demeni yasaklıyorum," dedi Sandro, iyice kısık bir sesle.

"Senin felsefe profesörü olduğunu sanıyordum."

"Felsefe profesörü ile filozof birbirinden alakasız şeyler."

Hamağa uzandı. Çok sinirlendiği belliydi.

"Şey... Fark ne peki?" diye sorma cesaretini buldu Krakus.

Sandro gözlerini kapatıp sustu. Krakus bir an ne yapacağını bilemedi. Gitmeli miydi yoksa bir cevap mı beklemeliydi? Sonunda Sandro sessizliği bozdu.

"Küçükken okula gittin mi sen?"

"Eee, şey, biraz..."

"Biyoloji dersindeki eşeyli üreme konusunu hatırlıyor musun?"

"Hâlâ hatırladığım tek şey belki de..."

"Peki sana bunu öğreten öğretmeni hatırlıyor musun?"

"Bayan Da Silva. Adı buydu..."

Krakus, bu dersi mümkün olduğunca soğuk tıbbi terimlerle anlatmak için çabalayıp duran yaşlı öğretmeni hâlâ hatırlıyordu.

"Anlattığı konuyu iyi biliyor muydu?"

"Şey... Evet, sanırım."

"Peki, bu onu bir seks budalası mı yapar?"

8

"Anlaşıldı mı, çocuklar?"

Krakus etrafındaki neşeli çocuk grubuna baktı. Gülüyorlardı ama ne demek istediğini anlamış mıydılar?

Onları teşvik etmek için el çırptı.

"Haydi! Bana köyde, ormanda, nehirde, yolunda gitmeyen ne varsa söyleyeceksiniz, her şeyi, en ufak kaygıyı, bütün problemleri, tıkırında gitmeyen her şeyi. Isıran bir hayvan, sokan bir bitki görür görmez... bana söylüyorsunuz! Her şeyi öğrenmek istiyorum."

Çocuklar gülüp oynayarak köyün dört bir yanına dağıldılar. Neyse ki onlar vardı. Krakus yetişkinleri seferber etmek için boşuna çabalamıştı. O lanet gülümseyişlerini yüzlerinden eksik etmeden hepsi arkasını dönüp gitmişti. Bir türlü kendi otoritesini kabul ettirememesi, Krakus'u son derece sinirlendiriyordu. Bu vahşiler üzerinde ufacık da olsa bir üstünlük kurmak imkânsız. Öyle aptallardı ki Krakus'un daha gelişmiş bir uygarlığa mensup olduğunu kavramaktan bile yoksundular. Oysa ona saygı duymalı, peşinden gitmeliydiler...

Uzaktan geçen Elianta'ya seslendi. Birkaç saat önce onunla tanışmış ve "herkesin iyiliği için" olan bitenlere dair haberleri

paylaşma planından ona söz etmişti. Elianta iyi niyetle gülümsemişti ama bu kesinlikle bir anlama gelmiyordu.

Ona işaret etti. Elianta yaklaştı. İnce, uzun ve narin vücutluydu. Pürüzsüz teni güneşin altında bir papaya gibi parıldıyordu. Ne var ki göğüsleri Krakus'un zevkine göre biraz küçüktü.

"Sana ihtiyacım var," dedi Krakus. "Bana yardım edebilir misin?"

"Elbette," dedi gayet doğal bir şekilde.

Krakus kendini rahatlamış hissetti. Nihayet işbirliği yapacak birini bulmuş olabilirdi.

"Çocuklar bana bir yığın haber getirecekler. Bu haberleri herkese duyuracak birine ihtiyacım var. Bütün köy toplandığında herkesin önünde söz almayı kabul edecek ve çocukların söylediklerini anlatacak biri. Her gün tekrarlayacağız bunu."

"Anlıyorum."

Bu bile iyi, diye düşündü Krakus.

"Sen ilgilenir misin? Değerli bir görev bu, biliyorsun. Herkes sana hayran olacak, hatta imrenecek. Gurur duyabilirsin."

Elianta bir an kaşlarını çattı. Sonra yeniden gülümsemeye devam etti.

"Yaptığım şeyden gururlanmamaya yemin ettim ben. Kabul edemem, üzgünüm."

"Yemin mi ettin?"

Evet anlamında başını salladı.

Krakus sakin olmaya çalıştı. Bu lanet olası yerliler onu delirtecekti. Bir soluk aldı.

"Pekâlâ. Biraz önce bana yardım edeceğini söyledin ama..."

"Evet."

"O halde, şunu yap: Bu görevi her gün yerine getirmeyi kabul edecek bir kadın bul. Ama herkese önerme: Köyün en güzel kadınını seçmeni istiyorum. Anlıyor musun beni? En güzelini."

Elianta başıyla onayladı ve uzaklaştı.

Krakus bir an ona arkasından baktı, sonra kamp yerine doğru yürüdü.

Hava sıcaktı ve üniforması rahatsız ediyordu. Siyah deriden uzun postalları da cabası! Ama bunlara pek aldırmamaya alışmıştı. Zorunlu bir rahatsızlıktı bu.

Gody'nin topraklarına gelmişti. Toprak, gayet uygun bir kelimeydi: Tabip kendi barınağını diğer insanlardan tecrit etmeye özen göstererek, yuvasını yapan bir kuş gibi, bambu ve saz yığınından, bulabildiği her şeyi de katarak yaptığı yaklaşık iki metre yüksekliğinde bir çitle çevirmişti etrafını. Böylece yaklaşık yüz metrekarelik, her yanı tamamen kapalı bir parça toprağı olmuştu. Kulübe, surlarla çevrili sazdan bir şato gibi, tam ortadaydı. Ve diğerlerinin tersine, bu kulübenin penceresi yoktu. Diğerleriyle birlikte olmayı kabul ettiği yemekler dışında bakışlarının kimseyle karşılaşmadığım söylemeye de gerek yok. Yemekten arta kalanı da evine götürüyor, böylece bir sonraki yemekte ortaya çıkması gerekmiyordu.

Krakus kapıya yaklaştı ve içeriye kulak verdi. Başı sonu olmayan laflar geliyordu.

"... Evet, evet, evet! Elbette... Delik... Tabii... Ah... Tanrım... Tanrım... Neden soğuk... Ah... Bu, evet..."

Genellikle gayet düzgün konuşan biri yalnız kalınca nasıl böyle laf çevirebilir ki?

Krakus, etraftan bulunmuş bir iple duvara asılı tahta tokmağı tutup duvara çivilenmiş eski konserve kutusuna vurdu. Her vuruş abartılı bir gürültüyle yankılanırken içindeki çakıl taşları teneke kutuya çarpıp duruyordu. Öte taraftaki sesler aniden kesildi.

Krakus sabırla bekledi. Uzun süre bekledi. Sonra yeniden vurmaya başladı.

"Kim o?" diye sordu nihayet doktorun soğuk sesi.

"Benim."

Sessizlik.

"Sen kimsin?"

"Ben, Roberto. Roberto Krakus! Kapının altından kimliğimi uzatmamı ister misin?"

Bir gürültü duyuldu. Kapının arkasına dayalı bir eşya kaldırılmış olmalıydı. Sonunda kapı on santim kadar aralandı ve Gody'nin yüzü, çifte odaklı kare gözlükleriyle, aralıktan belirdi. Kirli camların ardından gözleri güçlükle görülüyordu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu Krakus.

Gody olur anlamında başını salladı ama yerinden milim kımıldamadı.

"Girebilir miyim?"

Gody onu bir an süzdü, sonra geri çekildi.

Krakus kapıyı itti. Tabip onu bahçenin, bütün benzin bidonlarının yerleştirilmiş olduğu bir köşesine doğru götürdü. Gody iki bidonu kaldırdı ve tabure niyetine birbirlerinden uzağa, karşı karşıya koydu. Üzerlerine oturdular.

"Yardımına ihtiyacım var."

Gody cevap vermedi ama Krakus onun hafifçe gerildiğini hissetti.

"Şey... Yerlileri hipnotize edecek bir şey bulman gerek."

Sessizlik çöktü. Krakus Gody'yle her konuştuğunda neden kendini biraz aptal hissettiğini düşündü. Gody ağzını açmadığında bile...

"Bir şey mi?" diye tekrarladı Gody, hafifçe küçümseyen bir ses tonuyla.

"Evet, onların bütün dikkatini çekecek ve geri kalan her şeyle bağlarını koparacak bir şey. Anlıyor musun?"

Gody tek kaşını kaldırdı. Bir tekini. Krakus bunu yapabilen başka birine hiç rastlamamıştı.

"Bağlarını koparacak, ha?"

Krakus son derece gösterişli bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

"Onların ruhlarını uyuşturabilecek bir şey."

Gody hor gören bir tavırla adama baktı.

"Ruh yoktur..."

"Sandro öyle dedi," diye kekeledi Krakus. "Onun kelimeleri bunlar... Onları bilinçsiz kılacak, her gün zihinlerini uyutacak bir şey bulmalı diyor."

Gody ağzına bir sigara götürdü ve cebinden küçük bir kibrit kutusu çıkardı.

"Saçmalama! Yanıcı madde bidonlarının üzerinde oturuyoruz!"

Tabip tek gözünü ona dikti.

"Eee? Hiç riski yok."

Kibrit kutusunu açtı.

Krakus ayağa fırladı.

"Deli misin? Her şeyin havaya uçması için bir kıvılcım yeter!"

"Bidonlar iyi kapalıysa alev almaz."

Bir kibrit çıkardı.

"Dur! Ya iyi kapatılmamışlarsa... ya da... belki sızdırmışlardır!"

"Eğer sımsıkı kapalı değilse, benzin buharlaşmıştır. Bidonlar silme dolu."

Kibriti çaktı ve sigarasını sakince yaktı.

Krakus geriledi.

"Tamam... Ben gideyim... sen düşünürsün... Yerliler için... Beni haberdar et."

*

Elianta nehrin kıyısına oturdu. Köyden uzakta sakin suyun aniden yirmi metre yüksekten dimdik aktığı ve indiği yerde de güçlü bir burgaç oluşturduğu bu yere gelmekten hoşlanıyordu.

Suyun civarında hava sanki daha serindi. Hafif bir rüzgâr ormanın en güzel kokularını ona doğru taşıyordu. Her şeyden çok da dikenli bitkilerin hoş ve baharatlı tonlardaki büyülü kokusunu seviyordu. Bu görkemli ağaçlardan birine yaklaşarak çıplak kollarını açıp sarıldığı, ağacın enerjisini karnında ve tüm gövdesinde hissettiği çok oluyordu. Dudaklarını ağacın pürtüklü gövdesine nazikçe dayıyor, sonra gözlerini kapatıyor ve kendini ağacın tanrısal kokusunu hissetmeye, içine çekip sarhoş olmaya bırakıyordu.

Krakus'un isteği geldi aklına. Onu bu işle görevlendirmesi hiç kuşkusuz bir güven işaretiydi. Elinden gelenin en iyisini yapmak istiyordu.

Elini uzatıp bir dal parçasını tuttu ve çağlayanın yukarılarına doğru fırlatıp düşüşünü seyretti.

"Kadınların en güzelini seç," demişti.

Kadınların en güzeli... Nasıl seçecekti? Kabilesinin kadınlarını kendi aralarında karşılaştırmak Elianta'nın aklına hiç gelmemişti... Nasıl mümkün olacaktı bu? Hepsi güzeldi... Nasıl davranmalıydı?

Her birini zihninde canlandırmaya çalıştı. Kadınların en güzeli... Gözlerinin derinliklerinde bir meleğin bile kaybolabileceği, aydınlık bakışlı genç bir kadın olan Alyana mıydı? Yoksa sınavlarda kusursuz bir cesaret gösteren Nita mıydı? Ya da Amadahy? Kalbinin güzelliği saflığına denkti... Onları nasıl kıyaslayabilirdi? Nasıl seçecekti?

Ağacın birinden düşen bir yaprağı narin parmaklarıyla tutup suyun üzerine koydu, sonra hafifçe üfledi. Yaprak kıyıdan uzaklaştı, akıntıya kapılarak şelaleye doğru ilerledi ve suyun içine yarı yarıya batmış bir wapa dalına takıldı.

Elianta ayağa kalktı ve köye doğru yürüdü. Sonra aniden *maloca*'nın etrafından dolaşarak Beyazların kampına gitmeye karar verdi. Onların tuhaf kulübelerini merak etmiş, daha yakından görmek istemişti. Tek bir kulübe yeterken neden üç tane yapmışlardı? Yalnızca dört kişiydiler... Belki de içlerinden ikisi topluluktan sürülmüş ve tecrit edilmişti...

Sessizce yaklaştı, sazların, sarmaşıkların ve dalların arasından esnekçe süzüldü ve kendini kulübelerden birinin önünde buldu.

Dik açılı çitleri ve tepesindeki şu tuhaf açıklığıyla garip bir şekilde inşa edilmişti. Ya şu çatısı!...

Aniden bir adam belirdi. Elianta'yı fark edince donup kalmıştı. Köyde henüz karşılaşmamış olduğu ve varlığını o zamana dek bilmediği bir adam. Gözlerinin mavisi inanılır gibi değildi. Elianta'nın bilmediği bir renk. Bakışlarının ardında fark ettiği ruhun kırılganlığı Elianta'yı aniden derinden etkiledi. Adam hızla arkasını döndü. Fakat kısa bir an, bir yıldızın yanıp sönmesi kadar kısa bir an içinde adamın gözlerinde gördüğü acı, Elianta'nın yüreğini dağladı.

Adam kulübeye girip ardından kapıyı kapadı.

9

"Orospu! Bana bunu ödeyecek!"

Krakus öfkesini gizlemek için dişlerini sıkıyordu. Elianta onu mahvetmişti. Artık iyice çuvallamıştı. Bütün köy yarım saat içinde toplanacaktı. Peki ya çocukların topladığı haberleri duyurması için Elianta kimi seçmişti? Seyircilerin dikkatini çekmek ve bütün bakışları üzerinde toplamak için kimi seçmişti? Kimi? Her tarafı kırış kırış yaşlı bir kadım!

"Öfkeni anlamıyorum..." dedi Elianta yanına yaklaşarak.

"Salak numarası yapma."

"Talebine karşılık verebilmek için elimden geleni yaptım."

"Çeneni kapatır mısın, sen?"

"Doğru ama..."

"Tek kelime ekleme. Çek git!"

"Chimalis kusursuz güzelliktedir. Ruhu, olabilecek en saf ruhtur... Eğer kuşkun varsa diğerlerine sor. Herkes sana söyler bunu..."

"Kusursuz güzellik... Kusursuz güzellikmiş! Yaşlılar evi yarışmasını mı kazandı?"

"Ne?"

"Her tarafı buruş buruş! Tanrı'nın yardımıyla ayakta duruyor!"

"Ama sesi anlaşılır, söylediği gayet iyi anlaşılacaktır. Bütün öğleden sonra çalıştı."

"Hiçbir şey işitilmeyecek, çünkü bu buruşuk yaşlı patatesin herhangi bir şey söylemesi söz konusu olamaz!"

"Ama... bütün metinleri ezberledi... Görevinin neden elinden alındığını anlamayacaktır..."

"Yapacak bir şey yok. Onu görmek istemiyorum. Seni de."

Krakus kendini kaybetmiş bir haldeydi. Şu lanet vahşilerden yine istediğini elde edememişti. Kendine meleksi bir hava vererek surat asıyordu.

Sonsuza dek böyle süremezdi bu. Kendini göstermeyi, peşinden gidilen, saygı duyulan bir lider olmayı başarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun belli bir karizma geliştirmeli, bir elebaşı gibi davranmalıydı...

Geçmişinden gelen görüntüler zihninde aniden canlandı. Silahlı çatışmalar, Nikaragua, El Salvador... Savaş ona bir şey öğretmişti: Ölümcül bir tehlike tehdidi karşısında insanları koruma görevini üstlenen kimse, o, lider oluyordu...

Krakus bu cümleyi kendi kendine tekrarladı. Bunun üzerinde düşünecekti...

Bu arada, bu akşam yerlilere hitap edecek kimse yoktu... Yumurcakların topladığı havadis kırıntılarını bilen sadece kendisiydi. Bütün iş ona kalmıştı. Belki çok seksi değildi ama yabancı olması aynı zamanda kendine has bir konum sağlıyordu ve sonuçta bu da sahnede belirmesi için bir fırsattı. Belki de planları için yardımcı da olurdu.

Peşinden hipnoz seansına geçerdi. Gody'nin icat ettiği alet hazırdı.

Sabırla bekledi. Güneş batarken yerliler küçük gruplar halinde geldiler. Bir süre sonra meydanın ortasında yanan ateşten başka ışık kalmamıştı. Yanık odun kokusu yayan ateş çıtırdıyordu. Son gelenler de yerlerini alıp ateşin etrafında yarım daire halinde oturdular. Bir süre sonra hepsi toplanmış ve susmuştu. Dans eden alevlerin kırmızısıyla aydınlanan yüzler Krakus'a doğru döndü.

Krakus hepsinin dikkatini üzerinde toplamayı başardığını hissediyordu. Derin bir soluk aldı.

"Sevgili dostlarım, arkadaşlarımla birlikte, yaşadığınız dünya hakkında daha iyi bilgi sahibi olmanızın hoş olacağını düşündük. Bu nedenle, her akşam toplanmanızı ve gün boyu sizin tarafınızdan derlenmiş havadisleri dinlemenizi önerdik. Bu akşam, bunları size aktarma şerefi bana nail oldu. Yarından itibaren sizin aranızdan biri..."

Yüzlerde afallamış bir ifade dolaşıyordu. Krakus söylediklerinin bu vahşilerce anlaşılıp anlaşılmadığını düşünüyordu ki içlerinden biri ayağa kalktı. Kır saçları örgülü, orta yaşlı bir adamdı.

"Bizim de görecek gözümüz, işitecek kulağımız, dokunacak parmağımız ve hissedecek bir kalbimiz varken başka insanlardan gelen havadisleri neden dinleyelim?"

Krakus yutkundu. Yaklaşım tarzının temelden sorgulanacağını tahmin etmemişti. Bakışlarıyla çevrede bulunanları süzdü. Bütün gözler üzerine dikilmişti.

"Şey... Şöyle diyebiliriz... Aynı anda her yerde olamazsınız. Siz köydeyken, nehirde ya da ormanda olup biteni bilemezsiniz. Ben, herkesin bilgiye erişebilmesi için bilgiyi merkezileştiriyorum."

Bu kez bir kadın ayağa kalktı.

Lanet olsun! Yoksa hepsi tek tek konuşacak mıydı?

"Ben köydeysem ormanda olanı bilmem ne işime yarar?"

Krakus çabucak bir cevap aradı... ama bulamadı.

"Yani, ilginç olmaz mı?"

Sessiz kalarak karşılık verdiler.

Hızla sözünü bağlamaya karar verdi.

"Dolayısıyla, her akşam size gün içinde olup biten anlatılacak ve..."

"Ama gün içinde olanlar anlatılacaksa, bu akşam vakti bizi ne ilgilendirsin ki?"

Krakus yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. Düşüncesini belirtmiş olan genç adama doğru döndü. Saldırgan bir hali yoktu. Kasıtlı davranmıyorlardı ama dayanılmaz bir halleri vardı.

Krakus böyle devam edemeyeceğini biliyordu. Toplantıyı sabote edeceklerdi ve o da üstesinden gelemeyecekti.

Aniden kollarını sıvayıp kim olursa olsun birinin suratına bir yumruk indirme arzusu duydu. Yumruk atmak istiyordu. Sandro yanılıyordu. Bu sersemleri mutsuz etme çabası boşa kürek çekmek olacaktı. Topunu ortadan kaldırmalıydı. Tek yol buydu.

Sakinleşmeye çalıştı. Zihnini fırtına gibi çalıştırıp bir çözüm bulmak için uğraştı.

Aniden aklına bir fikir geldi. Evet, elbette. *Önce* onları uyutmalıydı. Sonra dilediğini yapabilirdi...

"Dostlarım, sorularımızın çoğu bizi dinlediğiniz zaman yanıt bulacak. O zaman kendiniz değerlendirirsiniz. Bu arada size bir sürprizim var. Gody'den bir makine icat etmesini istedim. Düş

görmeye, gevşemeye, kaygılarınızı unutmaya davet eden muhteşem bir makine. Neyse, ben çok konuştum... Sizi aletle başbaşa bırakıyorum... Vidofor."

Arkasına döndü. Marco ile Alfonso, içi soluk mavi bir sıvı dolu, büyük, şeffaf bir kabı taşıyarak ortaya çıktılar. Kabı ateşin önüne dikkatle koydular. İçindeki sıvı herkes tarafından görülebilecek şekilde aydınlanmıştı. Bu bir benzin bidonuydu. Üst kısmı kesilmiş olduğundan bir akvaryuma benziyordu.

Krakus, birkaç metre ardında, bir sesin anlaşılmaz cümle kırıntılarını sessizce mırıldandığını duydu.

"Asla inanamazdım... Tanrım... Asla Tanrım... Yalnızca ben... Yok... Böyle..."

Gody karanlıktan çıktı ve elinde grimtırak küçük bir nesneyi tutarak yaklaştı. Sıvının üzerine eğildi ve nesneyi yüzeyine bıraktı. Nesne, tıpkı kuma saplanmak için denizin dibine inen bir çapa gibi dibe kadar yavaşça çöktü. Gody nesneye ters ters bakıyordu. Krakus toplanmış kalabalığa bir göz attı. Herkes olup bitene odaklanmıştı.

İlk anlarda bir şey olmadı. Sonra, yavaş yavaş, suya batmış nesnenin üzerinde kocaman bir kabarcık oluştu ve nesneden ayrılarak yüzeye doğru yavaşça çıktı. Krakus gözlerini bu ağır ağır yükselen kabarcıktan ayıramıyordu. İkinci bir kabarcık da hemen belirip aynı yolu izledi. Sonra ustaca hesaplanmış bir tempoyla diğerleri de onu izledi.

Gody ona yerlilerin hepsinin kalp atışlarının ritminin aynı olduğunu açıklamıştı. Bunun nedeni, bir yandan genlerinin yakınlığı diğer yandan da aynı yaşam tarzını ve aynı besinleri paylaşıyor olmalarıydı. Makine aynı bu ritmde kabarcıkları serbest

bırakacak şekilde tasarlanmıştı: Yerlilerin nabzı ile makinenin temposu aynıydı...

Dört adam ortadan kayboldu ve sahnede yalnızca vidofor kaldı. Kızıl korların önünde gösterişli bir halde duruyordu.

Yerliler gözlerini ondan ayıramıyordu. Kabarcıkların düzenli hareketi onları esir almıştı. Krakus Gody'nin hazırladığı cümleyi söyleyebilmek için hazırlandı. Mümkün olduğunca derinden gelen bir ses çıkararak giderek fısıldarcasma iki kez tekrarladı...

"Kabarcıklar çıkarken siz de kendinizi daha iyi hissediyorsunuz ve kendinizi gittikçe daha derin bir dinginliğe bırakıyorsunuz..."

Krakus yerlileri gözlemledi. Bu makinenin onların bilinç durumunu değiştirecek güce sahip olabileceğine inanamıyordu.

Gody, onun sorularına cevap olarak, "Yarı hipnoz" demişti. Ardından da bilgisiz biri için anlaşılmaz bir jargonla dolu bir açıklamaya girişince Krakus onun niyetinin kafasını karıştırmak olup olmadığım düşünmüştü.

Ama yerliler öylece duruyordu. Kabarcıklar ya da içlerindeki boşluk onları büyülemişti. Sakindiler. Her türlü itirazdan vazgeçmişlerdi. En ufak bir direniş göstermiyorlardı. Hâlâ uyanık olmalarına rağmen hafifçe çökmüş bir halleri vardı.

Hafif bir gürültü Krakus'un dikkatini çekti. Bir yarasa sahnenin üzerinden kanat çırparak geçti. Krakus yerlilerin tepkisine dikkat etti. Teki bile gözlerini kaldırmadı, teki bile başını çevirmedi. Başka zaman olsa bütün bakışları üzerine çekecek bu karakteristik sesi sanki hiçbiri işitmemişti. Oysa kör hayvanın kaotik uçuşunu seyreder ve ruhların onun aracılığıyla gönderdikleri mesajı yorumlamaya çalışırlardı.

Krakus aşağı indi, adamlarının yanına, ateşin arkasına geçip oturdu. Marco ile Alfonso muzipçe bakıştılar. Gody çoktan gitmişti. Krakus, kendisi de transa geçmekten korktuğu için akvaryuma bakmaktan kaçınıyordu. Sessizliklerini korumaya devam eden yerlileri gözlemeyi tercih ediyordu. Sanki pamuğun içinde yüzüyor gibiydiler.

Odun yanıp kül olmuştu ama harlı bir fırınınki kadar ateşli kızgın korları, sarı, kırmızı alevler yayıyordu. Yayılan sıcaklık karanlık ormanı ele geçirmiş gecenin serinliğine aykırıydı.

Krakus sabırla bekledi. Kendini bırakma, zamanı unutma, gerçeğin yok olması ve hiçlik kabarcıkları çıkaran bir makinenin varoluşsal boşluğu içinde eriyip gitme anının tadını çıkarmaları için yerlileri yalnız bıraktı.

Sonunda ayağa kalkarak, bu sersemlemiş erkek ve kadınların önüne geldi. Vidoforun yanında durup yavaşça, kadife gibi yumuşak bir sesle söz aldı ve çocukların aktardığı olayları kelime kelime, cümle cümle anlatmaya başladı. Günü süslemiş olan kötü havadisleri sakince, ağırdan alarak damıttı. Yaprakların altında yerörümcekleri görülmüştü. Küçük çocukları tehdit edebilecek bir anakondaya rastlanmıştı. Ortalıkta her an yıkılabilecek kuru ağaçlar vardı. Tehlikeler ve sorunlar. Tehditler ve kaygılar. Kuşku uyandırmamak için aralara birkaç olumlu havadis sokmayı da ihmal etmedi. Tabii bunları seçişindeki gereksizliği kimse fark etmemeliydi.

Konuştukça, yüzlerde beliren kaygı, acı, öfke ya da hayal kırıklığı ifadelerini açıkça görebiliyordu.

Neden sonra, onları yine vidoforla baş başa bıraktı. Böylece bu zararlı duygular yerlilerin içine hemen çöreklenmiş oldu. Ge-

cenin geri kalanını, suların ortasında yüzen kurumuş bir dal gibi, zihinleri bilinçlerinin bir bölümünden kurtulmuş olarak geçirdiler. Fakat bakışlarında bir değişiklik vardı. Toplaşmış bu yüreklere kötü kalpli bir melek bir tutam hüzün serpmişti.

Hasret Kardeş e-kitaphane

10

Elianta peştamalını çözüp yere bıraktı. Doğanın ortasında çıplak olmayı seviyordu. Bu ona doğayla kaynaşma hissi veriyordu. Vücudunda sıcak rüzgârın hafif soluğunu, ayak tabanlarının altında esnek toprağın şekillenmesini, ince otların tenine değişini ve hepsinden çok da çıplak yüzmeyi seviyordu. Suyun göğüslerini, karnını, bacaklarını okşayışını hissetmekten çok hoşlanıyordu...

Bu muhteşem yere, nehrin bir süre sakinleşip sonra yeniden akmaya başladığı, suyun çok berrak olduğu, dipteki kumun, hatta kimi zaman olağanüstü canlı renklerdeki birkaç balığın görülebildiği bu doğal havuza her gün geliyordu.

Elianta bir ayağını suya daldırdı. Bütün vücudu ürperdi. İlerledi. Serin suyun içine yavaşça daldı. Gözlerini kapadı ve tatlı bir muğlaklıktaki bu hissin, soğuğun verdiği endişe ile arzu arasında bedenin tereddüt ettiği, sonra eksiksiz huzura gömüldüğü bu biricik anın tadını çıkardı. Yüzünü suya daldırıp suyun huzur verici sessizliği içinde birkaç kulaç attı. Birkaç metre ötede suyun yüzeyine çıkarak karşı sahile doğru yüzmeye devam etti, çıplak ve özgürdü. Yüzeyde gezinen bir dala tutundu. Alnında parıldayan damlalar, yarı aralık dudaklarına dek yavaşça aktı. Havuzun et-

rafındaki birkaç çalı, çiçeklenmiş dal parçaları ve bambular sahili dolduruyordu. Derin derin soluk aldı. Hava mavi ve pembe küçük çiçeklerin nefis kokusuyla doluydu. Gözlerini kapatarak içinde bulunduğu anın tadını çıkardı. Narin vücudu suyun içinde yüzüyor, hafif akıntıyla dalgalanıyordu. Kendini çok iyi hissediyordu... Akışını askıya almış zaman, ebedi bir zevk içinde ânı yücelterek sonsuzluğa yayılıyordu.

Öfke içindeki bir maymunun uzaktan gelen çığlığı düşüncelerini harekete geçirdi. Köye havadisleri sunması için Chimalis'i seçmesinin ardından Krakus'un çıkardığı kavgayı hatırlamıştı birden. Krakus saldırganlaşmıştı ama Elianta ona öfkelenmiyordu. Bir yanlış anlamaydı bu. Ya Krakus isteğini düzgün ifade edememişti ya da kendisi onun arzularını anlayamamıştı. İnsanlar anlaşamadığında tek bir sorumlu olması ender rastlanan bir durumdur... Krakus'un öfkelenmemesi gerekirdi elbette ama yorgunluğundan öfkelenmişti kuşkusuz.

Sonuçta, Krakus, ölçütlerine uygun genç bir kadını hemen ertesi gün seçmişti. Her şey yoluna girmişti. Chimalis ise görevini bırakmayı seve seve kabul etmişti.

Günler birbirini izliyordu. Köylüler bu günlük haber toplantılarına alışmışlardı. Krakus bu toplantılara kulağa tuhaf gelen bir ad takmıştı. *Jungle Time*. Krakus'a göre nesneler ancak adlandırıldıklarında var oluyordu.

Elianta artık olup bitenden daha fazla haberdar olduğunu hissediyor ve bu duruma değer veriyordu. Etrafındaki dünyanın sandığı kadar olumlu olmadığını keşfetmiş olması elbette oldukça rahatsız ediciydi ama bilmekte fayda yok muydu? Neyse ki *Jungle Time*'ın ardından her zaman rahatlatıcı bir vidofor gösterisi olu-

yordu. Her şeyi unutmayı ve hiçbir şey düşünmeden gevşemeyi sağlayan bu alet ne muhteşem bir keşifti! Artık vidoforun sürekli çalışacağını öğrenince herkes sevinmişti zaten. Aletin önünden geçerken durup yükselen güzel kabarcıklara kapılarak kendini akışa bırakmak mümkün olacaktı...

*

"Saf olmayalım! Elbette kasıtlı yaptı!"

Krakus, Sandro'nun kulübesinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, içinde yeniden yükselen öfkeyi yatıştırmaya çalışıyordu. O olayı hatırlamak istemiyordu. Sandro yarayı neden eşeliyordu ki?

"Sanmıyorum... Seninle aynı ölçütlere sahip olmadığı içindir. Oscar Wilde, 'güzellik bakanın gözlerindedir' der."

"Güzellik güzelliktir. Tartışılmaz. Elianta'yı neden aklamaya çalıştığını anlayamıyorum."

"Hayır, aslında güzellik çok özneldir. Bu konuda mutlak bir norm yoktur."

"Öznel, öznel... Herhangi bir kadını önümüze koy, güzel olup olmadığını hemen söyleyebiliriz. Göreceksin, herkes hemfikir olur. Burada öznel bir şey yoktur."

"O kadar basit değil... Toplumun taşıdığı görüntülerden ne kadar etkilendiğimizi bilemeyiz. Kusursuz kadını temsil ettiği iddia edilen kadın görüntüleri dergileri, vitrinleri, ekranları dolduruyor ama bu ölçütlere karar veren kim? Ne sen ne de ben... Bütün bu görüntüler aynı yönde oldukları için gerçek mertebesine çıkarılıyor. Herkes için geçerli bir norm, bir kesinlik oluşuyor. Zevklerimizin

ne ölçüde bu şekilde şekillendiğini, bizi bile nasıl tuzağa düşürdüğünü fark edemiyoruz. Tercihlerimizde özgür olduğumuzu sanıyoruz ama aslında o kadar da değiliz..."

"Yani..."

"Kanıt mı istersin? Kadın güzelliğinin ölçütleri dönemden döneme değişir. Bak, Rönesans'ta eğer bir kadın tombul ve ince dudaklıysa güzel kabul ediliyordu..."

"Buna inanamam..."

"Çünkü sen tersini tercih etmeye koşullanmışsın..."

Krakus pencereye yaklaştı ve dışarıya, etrafa bakındı. Eğer yerli erkekler herhangi bir yaşlı kadını gerçekten güzel bulabiliyorsa, onları hoşnut kılmak kolaydı. Kadınlar ise hoşa gitmek için fazla baskı hissetmiyor olmalıydı. Bu vahşilerin mutlu olmasına şaşmamalı... Bu durumu değiştirmeli. Ne pahasına olursa olsun. Eğer zevkler gerçekten dışarıdan şekillenebiliyorsa, o zaman bunu görev edinecekti. Tek gereken, onların kafasına erişilmez güzellik standartları kazımayı başarmaktı. Böylece hepsi rahatsız olacaktı ve kendi de çok gülecekti...

"Gody'nin makinesine nasıl tepki gösterdiler?" diye sordu Sandro.

Krakus ona doğru döndü.

"Hayret içinde kaldılar. Ben bir şey önerir önermez itiraz ederek canımı sıkmayı bıraktılar. Makine onları gayet kibar, gayet sakin hale getirdi. Muhteşem bir şey o alet!"

Sandro bir süre düşlere dalmış gibi duruyordu.

"Devam etmeli, özellikle..."

"Zaten öyle yapıyoruz. Şimdi, her istediklerinde, bütün gün makineden yararlanabiliyorlar. Bir tek *Jungle Time* sırasında bir de yaşlı masalcının anlattığı önemsiz hikâyeler için toplandıklarında çalıştırmıyoruz. O masalları da kaldırmak isterdim ama ona bağlı gözüküyorlar."

Sandro dalgın dalgın onayladı. Gözleri boşlukta kaybolmuş gibiydi. Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

"Artık ruhlarını uyuttuğumuza göre direniş görmeden mutsuzluk tohumları ekebiliriz..."

Krakus tereddüt içinde ona baktı.

"Şey... bir sonraki aşama hangisi?"

Sandro hemen cevap vermedi. Yere bakıyordu. Düşüncelere dalmış gibiydi. Bu adam huyu suyu hiç belli olmayan biriydi. Birkaç dakika önce herkes gibiyken, belirgin bir neden olmadan aniden çöküyordu.

"Yerlileri Büyük Bütün'den koparmak gerek," dedi Sandro, anlamsız bir sesle.

Krakus gözlerini kıstı.

"Büyük Bütün mü? Bildiğimiz dile çevirsene?"

Sandro sefil bir halde ilhamını arıyor gibiydi. Belki de Gody'ye ona anti-depresan vermesini söylemek gerekiyordu.

"Yerliler kendilerini etraflarındaki evrene ait hisseder. Kendilerini diğer elementlerin arasındaki bir element olarak görürler. Onlara göre bu evrenin bütün elementleri kalıcı bir şekilde birbirlerine bağlıdır. Böylece her yerli kendini diğer insanlarla, doğayla, dünyayla, evrenle derinden bağlı hisseder... Bu Bütün'den ayrılmaz."

"Hım..." dedi Krakus. Bu karışık lafların anlamını tam olarak kavrayamıyordu.

"Onları tanımamış olmasına rağmen onların dünya görüşüne en fazla yaklaşan filozof Marcus Aurelius'tur. Şöyle der: 'Her şey birbirine bağlıdır. Şeyler arasındaki bağ kutsaldır. Hiçbiri diğerlerine yabancı değildir çünkü hepsi birlikte düzenlenmiştir ve aynı dünyanın güzel düzenine birlikte katkıda bulunurlar.'"

"Yaa?"

"Bu yerlilerin mutluluğu, dünyalarıyla, çevreleriyle kaynaşma kapasitelerine sıkı sıkıya bağlıdır."

"Pekâlâ, tamam! Bütün bunlar gayet iyi de, biz ne yapacağız?"

Sandro gözlerini yere çevirdi.

"Bu bağları parçalamak, yerlileri tecrit etmek, onları birbirlerinden fiziksel olarak ayırmak gerek. Aile içinde bile ayrı olmalılar. Böylece birlikte olmanın mutluluğunu unuturlar. Her birinin dünyanın geri kalanından bağımsız olarak var olduğuna inanmaları gerek. Onları dünyanın üstünde ve dünyadan üstün olduklarına, hatta bu dünyayı köleleştirebileceklerine ve ona egemen olabileceklerine inandırmak gerek. Sonra da onları bencil mutluluk yanılsamalarıyla cezbetmeli. Sonunda ise mutluluğun haricen kazanıldığına inandırılmalılar, tıpkı başkaları üzerinde, evren üzerinde, tanrılar üzerinde kazanılan bir zafer gibi..."

Krakus dudak büktü. Hiçbir somut eylem planı olmayan havada uçuşan bu felsefi fikirleri işitmekten gına gelmişti. Sürekli açıklama istemek zorunda kalmaktan da bıkmıştı.

"Anlıyor musun?" diye sordu Sandro.

"Bir şeyler deneyeceğim. Sonra sen vahşilere bakar doğru yolda olup olmadığımızı söylersin."

Sandro hamağına uzandı ve ona sırtını döndü.

"Onları görmeyeceğim. Onları görmek istemiyorum. Asla."

11

"Herkese iyi akşamlar!"

Yaklaşık üç haftadır *Jungle Time*'ı Ozalee sunuyordu. Artık iyice alışmıştı. Ayakta duruyordu. Görevi, sıradan bir iş gibi kabul etmişti. *Jungle Time*'ın onun gözünde hiçbir özelliği yoktu. Fakat Krakus, her gün ısrarla sunuculuk yapmanın vereceği şeref üzerinde duruyordu. Herkesin onun yerinde olmak istediğini, seçildiği için şanslı olduğunu, bunun alışılmadık bir görev olduğunu sürekli tekrarlıyordu. O da alışık olmadığı bir gurur hissetmeye başlamıştı. O zamana kadar kendisine yabancı olan bir duygu. Tuhaf bir duygu. Geçmişte, yaptıklarından gurur duyduğu olmuştu kuşkusuz, ama ilk kez kendini başkalarıyla kıyaslamadan kaynaklanan bir gurur duyuyordu. Tuhaf bir şekilde, başkalarının sahip olmadığı bir konuma sahip olduğu için kendini gururlu hissediyordu. Farklı, daha iyi, daha güzel olduğunu düşünüyordu... Bunu daha önce hiç hissetmemişti. Artık kendini üstün, eşsiz görüyordu...

Krakus, daha fazla hayranlık ve arzu uyandırması için ona öğütler verip duruyordu. Kadınlar genellikle vücutlarının üst kısımları çıplak dolaşırken, şu giysiyi üzerine geçirmesini de ona Krakus öğütlemişti.

"Göğüslerini gizlemelisin," demişti.

Sandro diye birinden –bir bilge olduğunu vurgulamayı da ihmal etmeden– alıntı yaparak bu tavsiyesini haklı göstermişti: "Nesne arzuyu canlı tutar." Şu ünlü arzuyu kışkırtmak için yalnızca göğüslerinin başladığı yeri açıkta bırakmasını öğütlemişti.

"Bu neye yarayacak?" diye sormuştu Ozalee.

"Erkeklerin bakışlarını üzerine çekersen, bütün kadınlar seni kıskanır ve sana benzemek ister."

"Ama her kadın farklıdır! Bana benzemeye çalışmaları onların ne işine yarar ki?"

"Hepsinin gözünde senin ne kadar değerli olduğunu gösterir."

Amacım tam kavramasa da Krakus'a itaat etmiş ve erkeklerin bakışlarının dekoltesine takılıp kaldığını hemen fark etmişti. Erkekler, ortadayken bakmadıkları şeyi sanki umutsuzca görmeye çalışıyor gibiydi. Ozalee bu küçük oyundan zevk aldı ve kısa süre içinde topluluktaki bütün erkeklerin odak noktası oldu.

Krakus daha sonra ondan göğsünü iri göstermek için giysisinin altına yapraklar sokmasını istemişti.

"İnandırıcı olmaz," diye itiraz etmişti Ozalee. "Ben çok inceyim, iri göğüslerim olması imkânsız..."

"Tam da bu sebeple," diye ısrar etmişti Krakus. "Bu uyumsuzluk seni eşsiz kılacak... Artık kimsenin benzeyemeyeceği bir kadını temsil edeceksin."

"Ama o zaman beni örnek almaktan vazgeçerler."

Krakus gülmüştü.

"Öyle davranacağız ki sen hem herkesin gözünde örnek olacaksın hem de erişilmez kalacaksın. Bir tür yarı tanrıça..."

Ozalee bunun nedenini hemen anlayamamıştı. Ama o zamana kadar Krakus'a güvenmiş olması işine yaramıştı. Bunun üzerine, söyleneni yapmıştı...

"Herkese iyi akşamlar!"

Bütün köy Ozalee'nin karşısında toplanmıştı. Krakus tahtadan bir tür sahne inşa ettirmiş ve Ozalee de üzerine çıkmıştı. Her zamanki gibi gün boyu toplanan kötü havadisleri saymaya başladı. Ormanda her gün yığınla güzel şey olup biterken Krakus'un bu olumsuz haberleri seçmesine şaşıyordu. Ama bu, Krakus'a göre, köylülerin merakını uyandırmak için riayet edilmesi gereken bir koşuldu.

"Dinleyici kitleni korumak istiyorsan," demişti, "onlara olumsuz duygular aşılamaya devam et, yoksa sıkılırlar ve bir süre sonra sana hayran kalacak kimse olmaz."

O akşamki biraz özel bir *Jungle Time*'dı.

"Dostlarım, Gody ile Krakus'u davet ettim!"

İki adam sahneye çıkıp Ozalee'nin karşısına oturdu.

"Aramıza katıldığınız için teşekkürler. Sanıyorum, köydeki yaşamı iyileştirmek için bazı önerilerde bulunacaksınız."

Krakus başıyla onayladı ve seyircilere doğru döndü. Alacakaranlıkta, Ozalee bütün gözlerin ona yöneldiğini görebiliyordu. Krakus bir süre sessiz kaldı. Ozalee bunun seyircilerde beklenti yaratmak için olduğunu biliyordu.

"Sevgili dostlarım, ormanda hayat her zaman kolay değildir. Sizin hep irili ufaklı tehlikelerin tehdidi altında olduğunuzu ve bundan dolayı ıstırap çektiğinizi biliyorum. Geçen hafta bir çıngıraklı yılanla tek başına karşılaşan ve saldırıya uğramadan uzaklaşmak için bin takla atan çocuğu hatırlıyorum da! Onun nasıl korkmuş

olabileceğini biliyorum. Her an bir ağacın düşeceği kaygısıyla yaşamanın ne tuhaf bir durum olduğunu biliyorum, keza..."

Ozalee gülümsemesini bastırdı. Krakus ona işin tekniğini öğretmişti. Daima halka empati duyduğunu göstererek söze başlamalı. Yaşadıkları güçlüklerin anlaşıldığını duygusal ifadeler kullanarak göstermeli. Sonra da önerilen çözümler için halkı ikna etmeli. Halk anlaşıldığını hissedince verilen hapı yutar. Önerecek ilginç bir şey olmasa bile, en azından kendini içlerinden biriymiş gibi sunmak mümkün olur.

"...öyle mikroplar vardır ki, siz de biliyorsunuz, topluluk içinde hızla yayılıp sizleri, ailelerinizi hastalıktan kırıp geçirebilir... Bu koşullarda, korunabilmek için kendimizi doğadan tecrit etmeli ve *maloca* yerine aile kulübeleri inşa etmeliyiz. Her kulübenin içine bölmeler yapılacak, böylece her biriniz kendi minderi üzerinde yatabilecek. Çocuklar bir yanda, anne baba bir yanda... Ayrıca kendimizi ağaçlardan, bitkilerden ve civardaki leşçillerden ayırabilmek için köyün etrafını çitlerle çevirmemiz gerekir..."

Ozalee kalabalığa baktı. Tepki yok, itiraz yok. Krakus onları ikna etmeyi başarıyordu.

"İşte bu yüzden," dedi Ozalee, "uzmanımız Gody'yi davet ettik. Bütün bu konularda onun fikrini alacağız."

Hekime doğru döndü. Gody, daha ilginç düşüncelere dalıp gitmiş gibi başka yere bakıyordu.

"Herkes sizi tanıyor," diye sözüne devam etti Ozalee. "Vidofor icadınız hepimiz için çok değerli. Siz, aramızdaki en bilgili kişisiniz ve bizler Roberto Krakus'un belirttiği konularda sizin görüşünüzü bir an önce öğrenmek istiyoruz."

Gody uzaklara bakmaya devam ettiğinden, bir süre sonra Ozalee onun işitmemiş olabileceğini düşündü. Bir süre bekledi, sessizlikten biraz rahatsız olmuştu.

"Gody, sizin fikrinizi öğrenmek için sabırsızlanıyoruz..."

Davetli başını salladı ama sessizliğini korudu.

Ozalee imdat istercesine Krakus'a baktı ama adam gözlerini tabipten ayırmıyordu.

"Gody," diye sözüne devam etti Ozalee, "Krakus'un önerilerinin köyün sorunlarına cevap vereceğini düşünüyor musunuz?"

Gody'ye yalvarırcasına bakıyordu ama onun aldırır bir hali yoktu.

"Evet."

Hayret, ağzından bir laf çıkmıştı!

Alev sönmeden hemen beslemeliydi.

"Halkı doğadan uzaklaştırmanın iyi bir fikir olduğunu onaylıyor musunuz?"

Sessizlik.

"Evet."

Lanet olası, sözlerini biraz daha uzatamaz mıydı?

"Ve... insanları birbirinden ayırmak için her aileye bir kulübe inşa etmek hastalıkların salgın halini almasını önler mi?"

Sessizlik.

"Evet."

Çabuk. Onu konuşturacak bir şeyler bulmalı. Söyleşisini mahvediyordu...

"Bu konuda sizin görüşünüzü dinlemek isterim. Daha fazla bir şeyler söyleyebilir misiniz?"

Ozalee'ye doğru tek kaşını kaldırdı. Ozalee onun bakışını yakalamaya çalıştı ama kirli gözlüklerinin altından gözlerini fark edemiyordu.

Gody iç çekti, sonra belirgin bir çaba göstererek konuştu.

"Pekâlâ, sorun sorunuzu."

Bunu küçümsercesine söylemişti. Sanki zaman kaybettirdiği için kadına sitem eder gibiydi.

Ozalee terlemeye başlamıştı.

"Öncelikle... kendimizi doğadan tecrit etme fikri hakkında... Korunmamızda gerçekten etkili olur mu bu yöntem?"

Gody gözlerini göstermeyen çerçevelerinin ardından Ozalee'ye baktı.

"Kesin bir şey bu. Mantıklı. Sorunlu çevreye özgü olan düzen bozucu faktörlerden ne kadar uzaklaşırsak, buna bağlı risk düzeyi de o ölçüde azalırken söz konusu önlemin hedeflediği canlı organizmaların güvenlik derecesi de aynı oranda artar. Mantıklı bu."

Sustu ve aniden tekrar sessizlik çöktü. Toplantı yerinin diğer ucunda sinek uçsa işitilirdi.

Ozalee yutkundu. Nedendir bilinmez, kendini aniden çok aptal hissetmişti.

"Peki... kulübelerin ayrılması konusunda..."

Gözlük camları sessizce Ozalee'ye odaklandı. Gözünü bile kırpmıyordu.

"Sorunuz nedir?"

Ozalee kendini rahatsız hissediyordu. Yüzü, üzerinde ter damlalarının ürperdiği kızgın bir sobaydı.

"Kulübeleri ayırmak hastalıkların bulaşma riskini ortadan kaldırır mı?"

"Ortadan kaldırmak mı? Ortadan kaldırmasını nasıl bekleyebilirsiniz? Mantıklı olalım."

"Şey... demek istediğim... riski azaltır mı?"

Gody sanki bir aptala hitap ediyormuş gibi iç çekti.

"Açıktır ki iç içe yaşamak epidemiyolojik yayılmayı arttıran bir faktördür."

"Demek ki aileleri farklı kulübelere ayırmamızı öneriyorsunuz..."

"Hayır, ben bir şey önermiyorum. Köyün örgütlenmesinden sorumlu olan ben değilim."

"Ama yine de bu, size en iyi çözüm olarak geliyor."

"Bunun en iyi çözüm olduğunu söylemiyorum çünkü siz bana zaten tek bir çözüm sundunuz."

"Ama iyi olduğunu kabul ediyorsunuz, öyle değil mi?"

"Doğruluğu kanıtlanmış bir çözümdür."

Krakus, Ozalee'ye belli belirsiz bir işarette bulunarak yerlilere doğru döndü.

"Dostlarım, uzmanın görüşünü dinleyebildiniz. Ona güvenebilirsiniz. Bu önlemlerin doğru karar olduğunu düşünmek için birçok neden var. Sizleri, mümkün olduğunca kısa sürede çit ve kulübe inşa etmeye davet ediyorum."

Krakus oldukça hoşnut bir halde gülümsüyordu. Ozalee yerin dibini boylamış olsa da önemli olan Krakus'un hoşnutluğuydu. Ozalee önemsiz birkaç iyi haberi vererek toplantıyı bir an önce

kapatmaya çalışırken dinleyenler arasında berrak ve temiz bir sesin yükseldiği işitildi.

Ozalee alacakaranlığa bakarak konuşanı görmeye çalıştı ve Elianta'nın narin siluetini tanıdı. Diğerlerinin arasında ayakta duruyordu.

"Bizim iyiliğimizi istiyor olmanız bizleri çok etkiledi. Ama önerdiğiniz şey mümkün değil."

Ozalee, Krakus'un gülümsemesinin yüzünde donduğunu gördü. Toplantıda bulunanlar arasında da bir mırıltı yayılıyordu. Herkesin yüzü Elianta'ya döndü. Akşamın serinliğinde omuzlarına örttüğü uzun, rüzgârla salınan şalla, ateşin titreşen yansımalarının cılız bir şekilde aydınlattığı, dimdik ve beyaz bir Yunan heykeline benziyordu. Toplanan halk yeniden sessizleşmişti. Aniden susan orman da genç kadının dudaklarından çıkacak sözü bekliyor gibiydi.

Yeşilliklerin ortasında çınlayan yumuşak ve derin bir sesle konuşmaya devam etti:

"Biz doğadan ayrılamayız... çünkü doğaya aitiz."

Sakin ama kararlı sesi, toprağın en derinlerinden çıkıyor gibiydi. Ozalee bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Herkes nefesini tutmuştu. Krakus'un yüzü biraz daha gerildi.

"Kendimizi doğadan koparırak," diye sözüne devam etti genç yerli kadın, "kendi parçamızdan da koparız. Annesinden ayrılmış çocuk gibi, topraktan sökülmüş bir bitki gibi oluruz..."

Gody gözlerini göğe kaldırıp başka diyarlara gitti.

Elianta konuşmasına devam etti.

"Kişisel kulübelere gelince, birbirimize kusursuzca bağlıyken ayrılmamız çok üzücü olur. Ruhlarımız birbirine bağlı. Bitkilerin

ruhuna, Toprak Ana'nın ruhuna bağlı oldukları gibi kendi aralarında da bağlılar. Birbirimizden uzaklaşmamız ruhlarımızı üzer..."

Ozalee, Krakus'un gözlerinde nefret kıvılcımları gördü. Herkesin bakışları aniden ayağa kalkan Krakus'a yöneldi. Birkaç adım yürüdü. Sonra ters tarafa doğru gitti. Sanki söylemesi gereken kelimeleri arıyor ya da düşüncesini ifade etmeden önce sakinleşmeye çalışıyor gibiydi.

"Zamana uygun yaşamak gerekir. Geri kalmış bir hayat tarzıyla taş devrine dönemeyiz. İlerlemeden vazgeçemeyiz. Bitkilerde ruh olmadığı gibi çürümekte olan bitkiler yığını olan toprakta da yok. Bütün bu saçmalıklara inanmaya son vermenin tam zamam. Doğa sizin dostunuz değildir. İçinde tehlikeli hayvanlar, zararlı böcekler, bakteriler, mikroplar, virüsler var. Her yerdeler ve sizi sürekli olarak tehdit ediyorlar. Eğer korunmazsanız, sizi yok ederler. Size kesin kararı bildiriyorum: Çitler çekin, kulübeler inşa edin dostlarım."

Gergin bir sessizlik içinde sahneden çekildi ve Ozalee aceleyle son havadisleri anlatıp hava durumuyla sözlerini tamamladı.

"Bugün yağmur yağdı. Diğer bir deyişle... hava güzel değildi."

12

"Burada işimiz ne bizim?"

Marco ağaçların altında bir hamağa attı kendini.

Krakus tek gözünü ona dikti. Birkaç metre ötede yere oturup çantasına yaslanmış olan Alfonso bir *Playboy*'u yüzüncü kez ilgisizce karıştırıp duruyordu.

Aniden Krakus uzaktan geçen bir yerli kadını fark etti. Boşuna rahatsız etmeye çalışarak çamaşırını kirlettiği Zaltana'yı tanımıştı. Zaltana, omzuna yerleştirdiği meyve sepetini tutarak köye doğru yürüyordu. Yürüyüş ritmine uyan göğüsleri zıplayıp duruyordu. Çıldırtıcı, diye düşündü Krakus. Günün birinde onunla ilgilenmem gerekecek.

"Vakit kaybediyoruz," diye sözüne devam etti Marco. "Sandro'nun fikirleri beş para etmez. Bizimkileri uygulasaydık daha iyi olurdu..."

"Takma kafana! Nasıl olsa parasını o ödüyor!"

"Ücretimizi ne zaman görüşeceksin?"

"Görüştüm bile. Biraz bekledim. Sonra, geçen gün, kendisinin hiçbir şey yapmayacağını, onları görmek istemediğini söyleyince ben de hemen fırsat bildim."

"Kaç para istedin?"

Krakus içten içe sevindi.

"Yıllarca güzel güzel yaşamaya yetecek kadar."

Alfonso aptalca sırıtmaya başladı.

"Ama bir şey beceremiyor," dedi Marco. "Bize yaptırmak istediği şey işe yaramıyor."

"Elianta'nın her şeyi altüst etmesi onun suçu değil," cevabını verdi Kratus.

Elianta ikinci kez yoluna çıkmıştı. Adını işitmek bile onu öfkelendiriyordu.

"Alfonso?"

"Ne var?" dedi, gözlerini elindeki dergiden ayırmadan.

"Sana bir görev vereceğim. O kız hakkında bilgi edinmeni istiyorum. Onun kim olduğunu, neden böyle davrandığını, ne amacı olduğunu öğrenmek istiyorum..."

"Bu işi zaten yaptık," dedi Marco.

Krakus ona doğru döndü. Hemen bir cevap almaktan hoşnut olduğu kadar, fikrinin önceden düşünülmüş olmasından da hayal kırıklığına uğramıştı. Yerliler nezdinde de kendi ekip arkadaşları nezdinde de lider olmakta güçlük çektiği kesindi.

"Bütün bildiklerini anlat," diye emretti. Olayların kontrolünü eline almak için çabaladığı belliydi.

Hamakta gerinen Marcos bulaşıcı bir şekilde esnedi. Krakus esnememek için kendini zor tuttu.

"Ona bir şaman denebilir."

Krakus hissettiği sinirli ürpertiyi zar zor bastırdı. Onun gözünde büyücü olan, bu sözde şifacılardan oldum olası nefret

etmişti. Ruhlar dünyasından, kara büyüden ve sözde karalayıp dursa da içten içe çekindiği bütün o ilkel törenlerden elinde olmadan ürküyordu.

"Ne demek, denebilir? Şaman mı değil mi?"

"El almış ama tamamlanmamış çünkü ustası ölmüş. Görünüşe bakılırsa, henüz tam anlamıyla resmî olarak kabul görmüyor."

Bu her şeyi açıklıyordu... Elianta meşruluk peşindeydi. Topluluk içinde tanınma ihtiyacı duyuyordu. Krakus'un planlarına karşı çıkmak için kendini bu yüzden öne atıyordu. O da diğerleri üzerinde kendi nüfuzunu yerleştirmek istiyordu...

Aniden Marco şiddetle hapşırmaya başladı. Sonra bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu temizledi. Birkaç haftadır Alfonso'nun nezlesi ekibi dolaşmış, beşine de birbiri ardına bulaşmıştı. Son yakalanan Marco'ydu...

Krakus'un aklına aniden bir fikir gelmişti.

"Mendilini bana ver!" diye emretti aniden ayağa kalkarak.

Marco şaşkın şaşkın ona baktı.

"Ama..."

"Ver!"

"Kullandım ama..."

"Ver, diyorum sana!"

Marco kâğıt mendili şefine uzattı, o da parmak uçlarıyla tutup aldı.

"Kirli," dedi Marco.

Fakat Krakus çoktan uzaklaşmıştı bile.

*

Elianta yabancıların kamp yerine yaklaşıyordu.

Hafif bir rüzgâr ağaçların yapraklarını titretiyor, dikenli bitkilerin dikenlerini güneşin altında parıldatıyordu. Roberto Krakus ait olduğu evrenin güzelliğini kavrayamıyor, diye düşündü. Zavallı adam, ailesinin bağrında kendini güvensiz hisseden bir çocuk gibi acı çekiyor olmalıydı. Toprak Ana'dan kendini tecrit etmek isteyecek kadar tehdit altında hissetmek korkunç olmalı... Doğadan kopmak, uykumuzda yapabileceklerinden korkarak ellerimizi kesmeye benzer.

Krakus'un yardıma ihtiyacı vardı. Dengesizliği onu hata yapmaya itiyordu. Başkalarını da kendi peşinden sürükleyebilirdi.

Kamp yerinin yakınına varınca Krakus'u fark etti. Çitlerle çevrili kulübeye doğru gidiyordu. Onun önüne çıkmak için yolunu değiştirdi. Düşüncelerine iyice dalmış Krakus, Elianta'yı ne gördü ne de yaklaştığını işitti.

"Günaydın," dedi Elianta, güler yüzlü bir biçimde.

Krakus sıçradı. Onu tanıyınca da gerilerek bir an geri çekildi. Zavallı.

"Nasılsın?" diye sordu Elianta.

"Ne istiyorsun?" cevabını verdi Krakus kuşkuyla.

"Seni görmeye geldim."

Krakus onu tepeden tırnağa süzdü.

"Neden?"

"Seninle biraz konuşmak için."

Krakus cevap vermedi ama ona bakmaya devam etti.

"Gel," dedi Elianta. "Biraz dolaşalım."

"Dolaşmak mı?" diye sordu Krakus kuşkulu bir ses tonuyla.

Gezinmekten daha doğal ne olabilir? Bu adam gerçekten tuhaftı.

Elianta onayladı. Krakus etrafına bir göz attı, tereddüt ediyor gibiydi.

"Gel!"

Elianta, Krakus'un elinden tutup götürdü. Krakus'un dikkafalı ve gergin biri olduğunu hissediyordu. Krakus onun peşinden gitti ama elini çekti. Ormana daldılar. Elianta çıplak ayaklarıyla toprağa ve yapraklara nazikçe basarken Krakus siyah deriden koca postallarıyla yeri çiğniyordu. Attığı her adımda askeri pantolonunun hışırtısı işitiliyordu. Rahat bir peştamalla insan kendini gayet iyi hissedebilirken bu sıcakta böyle gülünç bir kılığa nasıl katlanıyordu? Rüzgârın tenini okşayışını hiç hissetmemiş olmalıydı.

"Baksana, ışık ne kadar da güzel bugün."

"Işık mı?"

"Evet, ormanı nasıl da nefis bir atmosfere buladığına bak. Şu ışık demetlerine bak! Yaprakların arasından sızmayı başarmışlar. Sanki bir yağmur perdesi. Gel! Neyi aydınlattıklarına bakalım..."

Krakus çok etkilenmişe benzemiyordu. Dünyanın güzelliğini tanımıyor, diye düşündü Elianta. Ona keşfettireceğim.

Krakus'un önüne düşüp otların ve bodur ağaçların arasından süzüldü. Sarmaşıklardan kurtularak yerde yatan bir ağaç gövdesinin üzerinde dengede yürüyor, suları billur gibi olan incecik bir derenin üzerinden atlıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı Krakus. Peşinden gitmekte güçlük çekiyordu.

Elianta gülümsemekten kendini alıkoyamadı ama cevap vermedi. İlerlemeye devam ediyor, ışık demetlerine iyice sokuluyordu. Diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?" dedi Krakus.

"Gel de gör!"

"Neyi?"

"Eğil!"

Krakus yerdeki bitkileri postallarıyla iteledikten sonra diz çöktü. Şaşkınlık içinde olduğu belliydi.

Elianta, hoşnutlukla, derin derin soludu. Bitkilerin muhteşem kokusuyla kendinden geçmişti.

"Tamam, pekâlâ, ne var?" dedi.

Elianta gözlerini kapadı, havayı sakince ciğerlerine çekti ve bir an tamamen hareketsiz kaldı, sonra yeniden soluklandı.

"Doğayı dinle..."

"Ama..."

"Şişt!"

Krakus bir süre sustu, başmın, ellerinin, omuzlarının kımıldamasına engel olamıyordu. Varlığının ortaya çıkmasına izin veremiyordu.

"İşitecek bir şey yok," dedi sonunda.

"Şişt. İyi dinle..."

Krakus sessizliği korudu ama o anın dışındaki binlerce şey onu alıp götürmüşe benziyordu.

"Nerdesin?" diye sordu Elianta.

Krakus kaşlarını çattı.

"Burada..."

"Hayır, burada değilsin."

Krakus bir an geri çekildi.

"Sence neredeyim?"

Elianta gözlerini ona dikti.

"Kendi düşüncelerinde."

Krakus gözlerini kaçırdı.

"Düşüncelerinin uğultusu seni sağır etmiş, burada olup biteni işitemiyorsun. Seni kör ediyorlar, var olanı görmüyorsun..."

"Neyi? Görecek ne var ki? İşitecek ne var? Haa?"

Elianta sessizlik içinde bir an ona baktı.

"Hayat, Roberto. Hayat."

Krakus bir süre bakışlarına karşılık verdi, sonra gözlerini indirdi. Güneşin önünden bir bulut geçmiş olmalıydı çünkü ışık demetleri soldu, ortam alacakaranlığa gömüldü. Yumuşak, büyülü yeşiller karanlık ve esrarengiz bir hal aldı. Sonra, ışık demetleri aniden yeniden belirdi. Daha aydınlık, daha parlaktılar. Sanki ruhlar bütün ışıklarını doğanın görkemine çevirmiş gibiydi.

"Sen düşüncelerine öylesine gömülmüş, eyleme öylesine batmışsın ki hayatı görmüyorsun. Görülmemiş güzellikte bir dünyada yaşıyorsun ama farkında değilsin."

Uzun süre sessiz kaldılar. Sonra Elianta yapraklarda ufak bir hareket fark etti. Krakus'un eline dokundu ve bir parmağım onun dudaklarına götürdü. İkisi de hareketsiz bekledi.

On metre ötede bebek bir armadillo belirdi. Yiyecek bir şeyler arayan burnuyla yeri eşeleyip duruyordu. Yusyuvarlak gözleri, külah gibi kıvrılmış küçük kulakları ve kabuklardan oluşan şirin

zırhıyla kesinlikle çok sevimliydi. Aniden durdu, başını yana eğerek iki ziyaretçiyi inceledi, sonra arayışına devam etti.

"Doğa, kulak vermeye zaman ayıranlara kendini gösterir," diye fısıldadı Elianta.

Krakus tepki göstermedi.

"Şuna bak," dedi, içi süt dolu devasa ağacı göstererek. Geniş ve düz gövdesiyle bitki örtüsünün ortasında görkemli bir şekilde yükseliyordu.

Elianta ayağa kalktı, ağaca doğru ilerledi ve çıplak kollarıyla ona sarıldı.

"Hiç daha önce bir ağacın enerjisini hissettin mi?" diye sordu, ağacı kucaklayarak.

Önünde yükselen devasa gövdenin kabuğuna bir öpücük kondurdu.

"Enerji mi? Bir odun parçasının enerjisi yoktur. Yakıldığı zaman hariç..."

Elianta gözlerini kapadı. Yüzünü ağacın gövdesine gömmüştü. Ağacın keskin kokusunu büyük bir zevkle içine çekti.

"Yaprakların arasında rüzgârın yumuşak mırıltısını işitiyor musun? Yukarda? Şu güzelliği dinle..."

Krakus bir göz attı. Bir şey demedi.

Elianta gelip yanına diz çöktü.

"Ormanın kokusunu alıyor musun? Gözlerini kapat... Şimdi, derin derin soluk al... Yavaş yavaş... Ve hisset. Şu nefis kokuları hisset... Muhteşem değil mi?"

Krakus'un kendini bıraktığını, kavranılamaz olanı kavramaya başladığını hissediyordu. Devam etmeden önce ona zaman tanıdı.

"Vücudunun neden ibaret olduğunu sanıyorsun?"

Krakus gözlerini açtı. Şaşkın haldeydi. Bu soruyu belki kendine hiç sormamıştı.

"Ne yersen osun... Peki, ne yiyorsun?"

Kollarını genişçe açarak çevreyi gösterdi.

"İçine aldığın her şey doğadan geliyor. Bu nedenle doğa senin içinde, onun atomlarından oluşuyorsun. Bu nedenle doğayla bağlıyız, ayrılmazız. Bu nedenle doğanın ruhu senin içinde."

Gözlerini Krakus'unkilerden ayırmıyordu.

"Sen doğadan uzaklaştığında *kendi* doğandan uzaklaşıyorsun..."

Krakus düşünceli düşünceli uzaklara baktı. Bir sinekkuşunun çığlığı işitildi, sonra canlı yeşil giysisiyle havayı deldiği görüldü. Uçarken önlerinde durdu, kanatlarını hafifçe çırparak, yalnızca bu kuşların yapabildikleri gibi havada durdu. Sonra da geldiği gibi hızla uzaklaştı.

Elianta gülümsedi. Gözlerini kapadı ve derin bir soluk aldı. Tekrar açtığında hurmaların altına gizlenmiş küçük bir kongo kamışı çiçeğini fark etti. Yakından görmek için eğildi.

"Şu kusursuzluğu görüyor musun? Her yaprak hayranlık verici bir düzene göre dizilmiş. Ormanı tanımayanlar burada kaosun hâkim olduğunu sanır. İşaretleri ve yasaları bilmedikleri için. Aslında burada hayat olağanüstü bir şekilde örgütlüdür. Her bitki yerli yerinde durur. Bir arada kusursuz bir uyum sergiler. Ormanla bütünleşirsen bu büyülü dengeyi kendi içinde hissedersin..."

Krakus'a doğru döndü.

"Evrenin tüm güzelliği ormanda, hatta ormanı oluşturan her bir öğede bulunur. Bak, herhangi bir yaprağı al... Yakından incele."

Krakus da yere eğildi. Elianta konuşmasına devam etti:

"Damarlarının düzenine bak... Her bir yaprakta bütün ağacın çizili olduğunu göreceksin. Müthiş değil mi?"

Elianta, Krakus'un yumuşadığını hissetti.

"Güzel," dedi. "Dokunsana, bak ne kadar yumuşak, kadife gibi..."

"Hah hah ha ha!"

İkisi de sıçrayıp arkalarına döndüler.

"Hah hah ha ha!"

Marco ayakta duruyor ve onları süzerken alaycı bir kahkahayla katıla katıla gülüyordu.

"Hah hah ha! Ne sevimli! Hah hah ha! Çok dokunaklı! Hah hah ha!"

Krakus öfkeyle ayağı sıçradı.

"Hah hah ha! Alfonso pek eğlenecek! Hah hah ha! Bana asla inanmayacak! Hah hah ha!"

"Yeter!" diye bağırdı Krakus.

Gülmekten iki büklüm olmuş Marco durmak bilmiyordu.

Krakus aceleyle oradan uzaklaştı. Elianta'nın yanından geçerken mırıldandı:

"Bunun hesabını vereceksin!"

*

Krakus öfkeden deliye dönmüştü. Bireysel kulübeler ve çitler dikme fikrine yerlileri ikna edememişti. Şimdi de kendi ortağı

onunla dalga geçiyordu. Otorite eksikliği kendi ekibinde bile hissediliyordu. Yaşadığı yenilgi ona yetersizlik ve güçsüzlük duygusu vermişti. Herkesten intikam almak istiyordu.

Doktorun kulübesini çevreleyen çitlerin önüne vardığında çakıl taşlı konserve kutusundan yapılma zili kuvvetle çaldı.

"Gody! Ben, Roberto! Aç kapıyı! Aç!"

Kapı aralanınca içeri girmek için zorladı.

Gody geriledi.

"Neyin var?"

"Biliyorsun, Marco nezle. Sana onun mendillerinden birini versem, bütün köye bulaştırmanın bir yolunu bulabilir misin?"

Krakus sözlerini lafta bırakmayarak cebinden kâğıt mendili çıkardı.

Gody'nin ilk tepkisi tepki göstermemek oldu.

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

Gody kaşlarını çattı.

"Bütün köye bulaştıracağım, öyle mi?"

"Evet."

Sessizlik.

"Ne diyorsun?" diye devam etti Krakus.

"Neden bütün köye bulaştırmak istiyorsun ki?"

"Çünkü böyle karar verdim."

Krakus aniden kendisiyle gurur duydu. Nihayet kendi gücünün farkına varmıştı.

"Evet?" dedi.

Gody dudak büktü.

"Düşünmem gerek..."

"Vaktim yok. Hemen düşün."

Gody tek kaşını kaldırdı, sonra gözlerini yere çevirerek birkaç adım geriledi. Sanki kendi kendine konuşur gibi mırıldanmaya başladı.

"Herkese hastalık bulaştırmak... Düşünelim... Yani... Deontolojik düzlemde... Bakalım... Hatta etik düzlemde... Düşünelim... Hastalık bulaştırmak..."

Gody dönüp durmaya başladığında bu saatlerce sürebilirdi. Krakus tahta bir sandığa doğru gidip cebinden çıkardığı küçük bir dolar tomarını üzerine bıraktı. Üstüne de kocaman bir taş koydu. Gody, düşüncelerini ha bire tekrarlayarak kendi başına konuşmaya devam ediyordu.

"Düşünelim... Hastalık bulaştırmak... Mümkün mü? Sorumluluk... Etik... Hipokrat... Ah... Hipokrat... Tanrı..."

"Acele et!"

Tabip şimdi ensesini kaşıyarak kulübenin bir ucundan diğerine yürüyüp duruyordu.

"Elbette... Tamamen bilimsel düzlemde... İlginç bir meydan okuma bu... Bir ilk... Düşünelim... Araştırma yapmayı kimse yasaklayamaz... Başkalarının yaptıklarından sorumlu olunmaz... Düşünelim... Bir mendille... Düşünelim, düşünelim..."

Krakus ona mendili uzattı.

"Aşağı yukarı bir saat önceydi. Ama istersen yeniden hapşırabilir!"

Gody, "Bir saat... Sıcaklık..." diye ağzının içinde gevelerken gidip eşyalarını eşeledi.

Krakus'un yanına geri döndüğünde elinde bir cımbız vardı. Mendili bir köşesinden tutup cımbızla gözlerine yaklaştırdı.

"Uğraşır mısın?"

Tabibin cevap vermemesi, evet anlamına geliyordu. Krakus geri döndü.

"Hazır olduğunda beni haberdar et."

Gody'nin alçak sesi onu durdurdu. Hafif bir ses tonuyla, Kratus'a bakmadan konuşuyordu.

"Bunun yerliler üzerindeki etkisinin ne olacağının farkındasın, değil mi?"

Krakus döndü ve onayladı.

"Onlar hayatları boyunca nezle olmadı. Ataları da," diye devam etti Gody. "Hiç antikor geliştirmediler. Bu ne demek biliyorsun, değil mi?"

Krakus bir an gülümseyerek ona baktı.

"Biliyorum. Bu nezle onların hepsini öldürebilir."

Hasret Kardeş e-kitaphane

13

Vakit öldürmeli...

Sandro, çökmüş ruh haline teslim olarak kulübede kalmaya artık katlanamıyordu. Kulübesinin önündeki küçük açıklıkta üç adım atmak da katlanılmaz geliyordu.

Sandro için kendisiyle başbaşa kalmaktan daha kötü bir şey yoktu. Aklım verebileceği bir şey, hayatının anlamsızlığından onu kurtaracak bir şey yoktu. Tek işi intikam almaktı. Blaise Pascal olsa, tek *eğlencesi*, derdi. İşin özünü kavrayan Pascal şöyle demişti: "İnsan kendini tamamen fiziksel, entelektüel ya da duygusal, her türden meşguliyete adamaya ihtiyaç duyar çünkü kendini, yaşamını, varlığının amacını sorgulamaktan, ölümle ve cevabın katlanılmaz yokluğuyla karşı karşıya gelmekten ne pahasına olursa olsun kaçınmak ister..." Mesleki görevlere kendini adamaktan zevk âlemine kendini bırakmaya dek her türlü eğlence biçiminden geçen insan, unutmak için, kendini unutmak için her şeyi yapıyordu...

Bu lanet olası yerlilerin böyle dertleri yoktu... Kendilerini de içine alarak her şeyi aşan bir bütünün parçası olduklarını gördüklerinden, ruhlarının daima evrenin bir parçası olduğuna ikna olduklarından ölümü bile kabulleniyorlardı.

Soğukkanlılıkları, kaygısızlıkları, hayata güvenleri bundan kaynaklanıyordu...

Sandro, Krakus'un yardımıyla onları bu Büyük Bütün'den koparmayı, tecrit etmeyi, ister insan olsun ister hayvan ya da bitki, yaşayan bütün varlıkları birleştiren görünmez bağa olan inançlarını yıkmayı başaracağını düşündü. Onları tamamen bireyci bir yaşamın boşluğuyla karşı karşıya bırakacaktı. Bu saçmalık uçurumu karşısında anlamdan yoksun bir varoluşun baş dönmesini hissedeceklerdi. İçlerinde ölüm korkusu belirdiğinde kendi yaşamlarını tamamen ıskalamaları için onları oyalamacalara boğmak yeterli olurdu.

Vakit öldürmeli...

Keşke yanına kitap almış olsaydı... Tek bir satır bile felsefe okumak istemediği kesindi. Uygulamaya koyamadığı ve bağışlama, intikam almaktan vazgeçme, boş bir sayfa açma çağrılarıyla dolu boş ahlak dersleri olarak gördüğü o bilgelik sözlerine artık katlanamıyordu. Hayat karşısındaki yenilgisine ayna tutan, zar zor duyulabilen bir yığın öğüt.

Onun hayatı iki kez parçalanmıştı: Karısı elinden alındığında ve dengesini yitirdiğinde. Daha doğrusu, yeni kurmaya başladığı dengesini yitirdiğinde. Bilgeliğin fikir ve kavramlarını gayet rahat kullandığı kesindi ama kendisi bir bilge olabilmiş miydi? Hayır... Bu tutarsızlık onu utandırıyordu. Yıllarca kendisiyle didiştikten sonra olaylar karşısında biraz mesafeli durabilmeyi ve gündelik hayatın sorunlarına göreceli olarak bakmayı az çok başarmıştı. Ah, gündelik hayat! Günbegün yoluna çıkan kaygılara karşı koymaktansa büyük ilkeler hakkında konuşmalar yapmak ne rahat şey! Ama yine de yıllar içinde kendisiyle ilgili küçük zaferler kazanmış, kendi imgesini, tanınma arzusunu, haklı olma ihtiyacını adım adım

önemsemez hale gelmiş, başkalarının haksız eleştirilerine ya da kötülüklerine tepki göstermekten vazgeçmiş, pişmanlıklarını geride bırakmayı, kendini terk etmenin hoşnutluğunu sık sık yaşadığı melankolinin hareketli kumlarına benzeyen geçmiş mutluluklar nostaljisinden vazgeçmeyi yavaş yavaş öğrenmişti. Hatta arzuların çemberinden birazcık –ancak birazcık– kurtulmayı bile başarmış, zaten sahip olduğu şeyden başka hiçbir şeyi arzulamadan, yaşamın her anından, ilişkilerinden, çalışmalarından daha fazla zevk almayı öğrenmişti...

Bütün bu çabaları; mutluluğun önsezisini nihayet hissedebilmek için kendi üzerinde yaptığı bütün bu çalışmalar... Yaşadığı facia yıllar içinde gösterdiği bu ilerlemeyi birkaç dakika içinde paramparça etmiş, onu aşağıya çekmiş, üzüntünün, nefretin ve mutsuzluğun uçurumuna yuvarlamıştı. Bir uyanışın başlangıcına tanık olduktan sonra ıstıraplarına esir düşmüş bir inançsız olmuştu yeniden. Şimdi ise ruhun karanlıklarına batıyordu.

Vakit öldürmeli...

Keşke romanlar, polisiyeler, kaçabileceği, kafasını boşaltabileceği, düş kurabileceği bir şeyler getirseydi... Hiç. Hiçbir şeyi yoktu yanında ve dünyadaki en berbat arkadaşla, kendisiyle başbaşaydı.

Cengelde dolaşabilirdi ama yerlilerle karşılaşmaktan nasıl kaçınacaktı?

Uzun süre tereddüt ettikten sonra daha fazla dayanamayarak kararını verdi. Postallarını ayağına geçirdi, üniformasını giydi, başını güneşten koruyacak bir şapka taktı ve kulübesinden dışarı çıktı. Ağaç altı bitkilerinin sıcak nemiyle yüklü havada liken ve yosun kokusu vardı.

Aniden birtakım sesler duydu ve olduğu yerde kaldı. Krakus'un adamları doktorun çitlerle çevrili kulübesinden çıkıyordu. Ağır gözüken kocaman bir küp taşıyorlardı. Köyün yolunu tuttular.

"Bana ne, ben de içerim," dedi içlerinden biri.

"Salaklaşma. Gody bunun yerliler için olduğunu, dokunmamamız gerektiğini söyledi."

"Dinle, barmen rolünü seve seve oynarım ama kimse benden ayık kalmamı bekleyemez.."

"Gody bunun içki olmadığını söyledi."

"İçmeyelim diye öyle söyledi!"

"Belki, ama eğer normal bir kokteyl olsaydı Krakus bunu hazırlamasını Gody'den istemezdi..."

Sandro seslerin uzaklaşmasını bekledi, sonra ters yöne dönüp ihtiyatla ormana girdi. Gözlerini yere dikmiş, yılanları görebilmek için tetikte yürüyor, etrafına bakınmak amacıyla düzenli aralıklarla mola veriyordu. Her tarafını sarmış ağaçlar, onu esir almak için hazırlanmış ağlar gibi iç içe geçmiş sarmaşıklarla doluydu. Birkaç dakika sonra arkasına dönüp baktığında kulübeler çoktan gözden kaybolmuştu. Yolunu kaybetmemek için mümkün olduğunca düz bir çizgide yürümeye özen gösterdi. Zehirli örümcek saldırısına uğrama kaygısıyla bitkilere dokunmaktan kaçınarak yanlarından geçiyordu. Sanki okyanus kadar büyük bir ormanın ortasındaydı... Bu duygu başını döndürüyordu. Krakus olmadan uygarlığın yolunu bulabilmesi kesinlikle imkânsızdı. Hayatı kendi ellerindeydi.

New York'u düşündü. Memleket hasreti büyük bir duygusal boşluk gibi midesinde düğümlendi. Üniversitedeki hayatını özlemişti. Asla göremeyeceği karısını. Evini. Kulelerin üzerinden, otuz yedinci kattan her akşam görülen büyülü manzarayı. Aydınlık

binlerce pencereyi. Susmak bilmeyen sirenler ve yanıp sönen ışıklar. Her tarafta hayat vardı. Yoğun bir şekilde...

Yavaş yavaş ilerledi. Karşısına bir ırmak çıkmıştı. Köyü besleyen kaynak buydu belki. Su boyunca ilerleyerek onu takip etmeye karar verdi. Suyun çalkantısının çıkardığı sesi duydukça, hava ona daha serin geliyordu. Bir yanılsama daha... Biraz rahatlamaya başlamıştı. Soluk alabiliyordu. Gözlerini kapadı ve kaygılarını uzaklaştırmaya, zihnini boşaltmaya çalışarak derin derin nefes aldı. Yalnızca havayı, havanın tadını hissetmeli, başka bir şey düşünmemeli... Kafayı boşaltmalı... Kafayı boş tutmalı...

Aklında Marcus Aurelius'un görüntüsü belirdi. Üzerinde hiç görülmemiş beyazlıkta bir ihram vardı. Tuhaf bir şekilde giyinmişti. Marcus Aurelius... Filozof imparator en hayran olduğu bilgelerden biriydi... Sandro'nunki gibi onun da hüzünlü bit tabiatı vardı. Ama o üstesinden gelmeyi başarmıştı. Dünyadan ve gündelik hayatın sıkıntılarından kopuk bir düşünür olmadığı gibi, kendi prensiplerini uygulamaya hiç ara vermediği bambaşka bir meslek hayatı olan ender filozoflardan biriydi. Roma İmparatorluğu'nun büyük sorumlulukları, çatışma, komplo ve savaşlar onu bilgelikten uzaklaştırmamıştı. Muharebe alanlarında bile bir filozof gibi davranmıştı...

Sandro başını salladı ve gözlerini açtı. Etrafına bakındı. Bu nasıl bir bitki karmaşasıydı! Irmak boyunca yeniden yürümeye başladı ve sonunda parlak yapraklı, koyu yeşil bodur ağaçlarla, çiçekli çalılarla ve bambularla çevrili doğal bir havuzun göründüğü yere geldi. Yakınında parlak siyahlıkta düz bir kaya duruyordu. Mavi ve pembe yabani çiçekler. Sandro durdu. Bu bölge, buradan yayılan huzur ve dinginlik onu ister istemez etkilemişti.

Aniden donup kaldı. Bütün vücudu ürperdi. Suda biri vardı... Bir kadın... Soluğunu tuttu. Kanının damarlarında aktığını hissediyordu. Neyse ki kadın ona sırtını dönmüştü. Sandro kımıldamaya cesaret edemiyordu. Bu yerli kadına, düşmanına bakmak zorunda kalmıştı...

Aniden, kadının belki de yalnız olmadığı geldi aklına. Hiç kımıldamadan etrafına bakınıp başkalarını aradıysa da kimseyi göremedi. Gergin bir halde yeniden suya baktı.

Suyun üzerinde yüzen bir dala tutunmak için kollarını iki yana açmış olan kadının yüzünü göremiyordu ama yarısı suyun içine batmış uzun bir örgüye benzeyen saçlarını, ensesini ve açık kollarının kürek kemikleri arasında zarifçe çukurlaştırdığı sırtının üst kısmını seçebiliyordu.

Sol tarafta bir kuş ıslık çaldı ve kadın başını kuşa doğru çevirince Sandro onu profilden görebildi. Kulübesinin yakınında bir süre önce göz göze geldiklerini hatırladı.

Sandro hareketsiz kalakaldı. Ne yapacağını bilemiyordu. Görünmemeyi her şeyden çok arzuluyor ama gözlerini de genç yerli kadından alamıyordu. Kendini hipnotize olmuş hissediyordu. Sanki büyülenmiş gibi, gücü ve karar yetisi akmayan zaman tarafından elinden alınmıştı. Zihni uykuya yatmış; gördüğü manzara, ırmağın hafif hafif çalkalanan suları, bitkilerin arasından süzülen ışık, cengeldeki bitki özlerinin nefis kokularıyla dolu yumuşak hava duyularını etkisi altına almıştı.

Kadın aniden ileri atılarak suyu yumuşakça yaran hareketlerle kaydı. Hareketinin suda oluşturduğu düzenli halkalar, uyuşuk dalgalar gibi kıyılara vurdu. Sonra karaya ayak bastı, doğruldu ve yavaşça sahile çıktı. Sandro genç kadının sırtının adım adım otaya

çıkışını seyretti. Sonra, incecik belini gördü... Bu ışıl ışıl, esmer tenden, bu çıplak vücuttan gözlerini ayıramıyordu... Kalçalarının üst kısmı belirince, Sandro, o an, aniden, farkında olmadan zevk aldığını fark etti. Bu düşünce onu tiksindirdi.

Arkasına dönüp koşarak kaçtı.

14

"Yalvarırım, bizim için bir şeyler yap!"

Yaşlı yerli kadın hiç sona ermeyecek gibi gözüken bir öksürük nöbetine kapılmıştı. Elianta sarılarak onu yatıştırmaya çalıştı. Önceki günden beri, yardım istemek için gelenlerin sayısı giderek artıyor ve bu durum Elianta'yı gerçek bir vicdan muhasebesiyle karşı karşıya bırakıyordu. Eğitimi tamamlanmamıştı, şamanlığı da onaylanmamıştı. Kendini bu tür bir sorumluluğu üstlenmeye hazır hissetmiyordu. İnsanların bel bağladıkları kişinin hata yapması ve durumun daha da kötüleşme riskini göze alması söz konusu olamazdı. Üstelik bir şamanın iyi ya da kötü ünü de topluluk içinde kısa sürede yayılırdı. Güvenilirliğinin kalıcı bir biçimde lekelenmesi için birkaç tökezleme, birkaç hata yeterdi.

Elianta bunları düşündüğü için kendine hemen kızdı. Yakınları berbat bir haldeyken itibarını düşünecek kadar bencildi...

"Lütfen..."

Yaşlı kadın zar zor işitilen boğuk bir sesle konuşuyordu. Sesler, ağzından çıkar çıkmaz, onu sarsan kasılmalar arasında yok oluyordu. Hâlâ ayakta duruyor olmasına rağmen can çekişiyormuş gibi gözüküyordu.

Elianta hiç bu kadar tuhaf bir hastalık görmemişti. Köyde bu kadar hızla nasıl yayılmıştı? Nüfusun üçte ikisi etkilenmişti. Her gün yeni hastalar ekleniyordu. Neler oluyordu? Yabancılar etkilenmemişti. Ruhlar halkına öfke mi yağdırıyordu? Ama neden? Hangi yasak ihlal edilmişti? Doğanın hangi kuralı çiğnenmişti? Hangi dengeye saygı gösterilmemişti?

Ozalee her akşam *Jungle Time*'da felaketin adım adım ilerleyişini anlatıyordu. Önceki gün, Elianta'nın neden müdahale etmediğini açıkça sormuştu. Topluluk geleneklerine tamamen aykırı bu sitem, Elianta'nın hayatında ilk kez utanç duymasına neden olmuştu. Tuhaf bir duyguydu.

Yaşlı kadın bir taşın üzerine oturdu. Elianta köye doğru yola koyuldu. Gerçekten üzüntü verici bir manzaraydı. Bir kısmı *maloca*'da yatıp kalmıştı. Diğerleri orada burada yarı uyuklar halde uzanmış duruyorlardı. Bir kütüğün üzerinde oturanlar, bir bayıra uzanmış olanlar, alınları terden parıldayarak meydandaki ateşin dibinde büzülmüş duranlar vardı. Her yerden öksürükler işitiliyordu. Bitkin, soluk soluğa kalmış bedenleri hiç durmadan sarsan öksürükler.

Elianta kendini suçlamaya başladı. Neden kendisi de bu hastalığa yakalanmamıştı? Neden o esirgenmişti?

Hastaların arasından geçerken sorusunun cevabını da seziyordu. Ruhlar, başkalarının yardımına koşabilmesi için onu sağlıklı bırakmıştı. Onların ızdırabı Elianta'nın baş etmesi gereken bir meydan okumaydı. Onun görevi buydu. Son dönemlerde, aldığı çağrıyı bir yana bırakarak kendi yeteneklerinden kuşkuya kapılmıştı. Bu çağrı ona sesleniyordu, kararlı olmaya, eyleme geçmeye onu mecbur ediyordu. İnsan yazgısından kaçamaz... Kendine, kendi kaynaklarına güvenmeliydi. Başaracaktı.

Verdiği karar hızla bütün köye yayıldı.

"Yeniden bir şamanımız var," dedi insanlar. "Kurtulduk!"

Elianta görevinin çağrısını duyuyor, büyük bir sorumluluk üstlendiğini hissediyordu. Artık herkes ümidini ona bağlamıştı. Halkın hayatta kalması onun sorumluluğundaydı.

Bir akşam bütün hastaları büyük bir ateşin etrafında topladı. Bazılarını, gücü kuvveti yerinde olanlar taşımak zorunda kaldılar. Vücutları bitkin, tükenmiş hastaların gözlerinde bir güven ışıltısı parıldıyordu.

Ateşten alınıp bir kenara yığılmış kızıl korların oluşturduğu daha küçük bir ocağın üzerine bir kazan asılmıştı. Elianta, ayahuska hazırlamak için gereken sarmaşıkları ve değerli yaprakları özenle toplamıştı. Bu içecek ruhlarla temasa geçmesini, hastalığı anlamasını ve tedavi edebilecek bitkileri keşfetmesini sağlayacaktı. Ustasının öğretilerine harfiyen uyan Elianta sarmaşığın kabuğunu ustalıkla sıyırmış ve un ufak etmişti. Sonra da gövdeyi ufalamış ve bitkinin yapraklarını kesmişti. Hepsini kazanın içine atıp üzerini suyla örtmüştü. Karışım, yaklaşık üç saattir hafif ateşte kaynayıp duruyor, ayahuskanın büyülü kokusunu salıyordu.

Gece olmuş, köyü bir esrar perdesiyle örtmüştü. Elianta ateşin önünde diz çöktü ve korların üzerine hafifçe üfleyerek ateşi kızıştırdı, portakal rengi ve sarı sıcaklığı körükledi. Hep bir ağızdan dua eden hastaların ezgisinin yumuşak bir mırıltı halinde yükseldiği duyuldu.

Elianta ağır kabı kaldırarak içindekini bir başka kazana süzerek döktü. Sonra onu da korların üstüne astı. Büyüleyici kokular çıkardan duman, hafif kıvrımlarla dönüp duruyor, yüzleri yalıyor.

ruhları okşuyordu. Koyu renk sıvı ağır ağır yoğunlaştı, iyice kararı, sonunda karanlıkların rengine büründü.

Elianta derin bir soluk aldı. Sonra da uzun ve kesintisiz bir soluk verdi. Vakit gelmişti. Kendi kaderiyle karşı karşıyaydı, görevini yerine getirmekle yükümlüydü. Kendine güvenli ve soğukkanlıydı.

Önüne, yere koyduğu toprak bir kâseye, hazırladığı sıvıdan bir miktar döktü.

Ateşin cılız bir şekilde aydınlattığı beyaz örtüler içindeki hastalar, gecenin karanlığından çıkıp gelmiş, sessizce ağıt yakan hayaletlere benziyorlardı.

Bunun üzerine, Elianta, herkesin unutmuş olduğu ve anlamını kendisinin bile kimi zaman kavramadığı, ustasından öğrendiği o kadim dildeki sözleri tekrarlamaya başladı.

Trënë trënë trënë
achakapachbë
iñayubichë yaki
ikaiko agayuchkin...

Kâseyi eline alıp dudaklarına götürdü. Hastalar gözlerini ondan ayırmıyordu. Yanan ateşin alevlerinin dans ettiği örselenmiş gözler. Elianta'yı cesaretlendiren, kendilerini kurtarma enerjisini ona veren gözler.

Bir yudum içti. Ağzını çok acı bir tat kapladı; dilinde, diş etlerinde, damağında iz bıraktı. Gözleri kapandı. Uzun bir süre kımıldamadan kaldı. Gözkapaklarını araladığında kızarmış yüz-

lerin uyuşuk uyuşuk sallanarak ezgilerin melodik mırıltısına eşlik ettiklerini, hafifçe öne arkaya gidip geldiklerini gördü.

Ağzını iyice buran bir yudum daha içti. Sonra da geri kalanını bir yudumda dikti. Uzun süre gözlerini açmadı. Kırmızı, sarı ve yeşil renklerle gözkapaklarını aydınlatan ateşin sıcaklığını hissediyordu. Sıcaklık... Nefis... Tanrısal bir sıcaklık. Ustasının sözleri yeniden dudaklarından döküldü...

Trënë trënë trënë
achakapachbë
iñayubichë yaki
ikaiko agayuchkin...

Bu sözleri tekrar tekrar söyledi. Sonunda bir nakarat halini aldılar. Hastaların mırıltılarına eklenen, biraz kopuk kopuk bir müzik oldu. Başı dönüyordu... Ateş ise... ateş... gözkapaklarını... ruhunu aydınlatıyordu. Kelimeler ağzında dans etmeye başladı. Dans ediyorlardı... ve Elianta kendini aniden iyi hissetti... çok iyi... Gülümsedi... Sonsuzca gülümsedi...

Bir süre sonra bulantılar baş gösterdi, sonra yoğunlaştı ve kıyıya vuran dalgalar gibi şiddetlendi. Ama Elianta onları kabul etti, onlar sürdükçe elinden geldiğince kabul etti. Kendini sonunda yatışmış hissetti... Sakin... evet, bu... sakin ve yeniden iyi... evet... çok iyi...

Aniden mırıltılar güçlenmiş gibi geldi. Ateşin çıtırtısı patlayıp çatlamalara dönüştü. Ağır ağır kaynayan ayahuska, baloncuklar çıkaran bir fokurdama gibi kulaklarında çınlıyordu. En ufak bir ses katbekat artmıştı. Kokular yakınlaşmış, güçlenmişti. Bu sırada

göz kamaştırıcı bir mavi-yeşil ışık görüş alanında belirdi. Boşlukta kayıp giden, hastalar farkına varmadan onlara dokunan bir ışık. Bu ışığı yalnızca kendisi görebiliyordu. Işığın bir insan biçimi aldığı hissine kapıldığı da oluyordu. Sonra şekil bozuluyor ve akışkan bir hareket içinde dalgalanmaya başlıyordu.

Nihayet, Elianta'nın umduğu gibi, hastaların bedenleri ona şeffaf görünmeye başladı. Yalnızca bir yer donukluğunu koruyordu: Boyundan dikey olarak inen, sonra her iki yana uzanıp bir tür dev fasulye halini alan bir çizgi. Onlara musallat olmuş kötülüğün bulunduğu yer, hepsinde aynıydı...

Deneyimsiz Elianta, vücudun hasar görmüş bir bölümünü ilk kez görüyordu. Rahatladı. Bu meçhul hastalığı iyileştirebilecek bitkiyi artık ona göstermesi için ayahuskaya güveniyordu. Bekledi. Bitki... Bitki ona bir işaret göndermeliydi... öyle ya da böyle kendini ona göstermeliydi...

Mavi-yeşil ışık boşlukta tüm güzelliği ve gücüyle hareket etmeye devam ediyordu. Elianta kendini bıraktı. Zihni, ruhların arzusuna göre dolanıp duruyor, dile getirdiğini hissetmeden ağzından çıkan ezgi ve sözlerin güçlenmiş sesiyle sallanıyordu. Ormanın taşkın kokularıyla sersemlemişti. Sabretti. Zaman geçti. Zaman akarken Elianta zamana hâkim olmaya çalışmadı...

Zihninde yavaş yavaş bir görüntü şekillendi. Flu, renksiz, dans eden, narin bir görüntü. Elianta'nın kalbi sıkıştı. Görüntü onunla oyun oynuyor gibiydi. Sanki kendini arzulatıyordu... Elianta, halkını iyileştirebilecek bitkiyi nihayet saptayabilme umuduyla konsantre olmaya çalıştıkça, görüntü de buharlaşıyor, daha şeffaf, daha havai oluyordu. Bunun üzerine Elianta gerildi. Görüntüyü yakalamaya, kaçmasına fırsat vermeden tanımaya çabaladıkça, görüntü de ondan kaçıyor, siliniyordu.

Elianta sakin sakin soluklandı. Kendini gevşetti, rahatlatmaya çalıştı. Yeniden güven bulmayı, olayları oldukları haliyle kabullenmeyi denedi...

Uzun bir süre sonunda görüntü geri dönmüş, sanki onun yanına yaklaşmıştı. Bu kez Elianta, her türlü beklentiden kurtularak onu kabul etti...

Yeşil bir yaprağın çok flu görüntüsü gözlerinin önünde yavaşça, çok yavaşça belirdi, sonra yaklaştı, büyüdü, adım adım iyice netleşti, iyice belirginleşti, iyice renklendi. Elianta'nın kanı donmuştu.

Gözlerinin önündeki yaprak ormanında yoktu. Ömrü boyunca onu hiç görmemişti.

15

"Bu kadar aptalca bir şey hiç görmedim!"

Gody onaylamadığını gösterir biçimde başını sallıyordu. Krakus, ikiye bölünmüş ağaç gövdesinin bir bölümünden yapılma ahşap masanın önünde ayakta dikiliyordu. Boş ilaç kutuları bir yana yığılmıştı. Bir havanda yüzlerce hapı eziyordu.

"İşine bak! Beni rahat bırak!" dedi.

"Ama onlara ister hap olarak ver ister toz, onların zatürresini iyileştirecek olmanı değiştirmez bu. Onlar için önemli olan iyileşmeleri değil mi?"

Krakus tüm gücüyle havan tokmağına bastırırken onu sağa sola çevirip duruyordu. Beyaz toz odunun üzerine yığılıyordu.

"Onları iyileştirmek... benim tek amacım... değil," diye homurdandı. Harcadığı güç soluğunu kesmişti.

Toz undan daha ince olana dek işine devam etti.

"Tanrı'ya şükür, yeterince antibiyotik stoğumuz var..." diye sözüne devam etti.

"Tanrı'nın bu işle bir ilgisi yok," cevabını verdi Gody.

Krakus ona baktı ve aklına aniden bir fikir geldi. Gülümsedi.

"Alfonso, çarşafını ver bana!"

"Çarşafımı mı? Ne yapacaksın?" diye kikirdedi, bir koka yaprağını çiğneyerek.

"Göreceksin."

"Neden benimki? Kendininkini al..."

"İkisini de getir, ihtiyacımız olur. Acele et!"

Alfonso gayet ağırdan aldı. Krakus iç çekti ve Marco'ya doğru döndü.

"Koş git, Ozalee'ye başlamasını söyle. Ateşleri de kararlaştırıldığı gibi yak."

Marco'nun ardından baktı. Sonra toz yığınını pişmiş topraktan bir kaba döküp ağzına bir kapak kapadı. Ellerini saçlarına sürünce saçları beyazımtırak bir renk aldı.

"Haydi, gece oluyor. Herkes uyumadan gidelim."

Köye giden yola girdiler, sonra alacakaranlıkta sapıp *maloca*'nın etrafından dolaştılar ve toplanmış köylülere görünmeden sahnenin arkasına vardılar. Krakus yalnızca hastaların değil herkesin hazır bulunmasına istemişti.

Sahneyle aralarındaki gür ağaçlar görülmelerini tamamen engelliyordu.

Krakus postallarını, üniformasını, tişortunu ve nihayet çoraplarını çıkardı. Sonra, ikiye katlanmış beyaz çarşafı beline sarıp arkadan bağladı, ikincisini de çıplak omuzlarının üzerine atıp, yerde sürünen uzun bir örtü yaptı. Alfonso'ya doğru döndü.

"Git Ozalee'ye işaret ver."

Krakus Ozalee'nin anonsunu sabırla bekledi. Gecenin serinliğini hissediyordu. Titredi. Ardından ayak sesleri işitti. Arkasına

döndüğünde Marco'yla yüz yüze geldi. Onu gören Marco bir kahkaha patlattı.

"Sus!"

Ama Marco gülmekten iki büklüm olmuştu.

"Noel Baba'nın getirdiği guru kıyafetleri mi bunlar?"

"Kapa çeneni! Sıra bende..."

Çalıların arasından geçerek sahneye çıktı. Etrafta dokuz ateş yakılmış, geniş bir daire oluşturulmuştu. Dairenin ortasına doğru yavaşça ilerledi. Toprak kâseyi önüne koymuş, ağzını açmıştı. Beyaz çarşaflara bürünmüş yarı çıplak vücudunda huzur verici sıcaklığı hissediyordu. Ortada duran kütüğü masa olarak kullanıyordu. Üzerine bir asmakabağı ile bir çanak koymuştu. Bütün köy yarı karanlıkta karşısında duruyordu. Kimileri otururken kimileri bitkin bir halde uzanıyordu. Zayıf düşmüş vücutlarını sarsan bir öksürük sırayla hepsini öksürtüyordu. Alevlerin çıtırtısı arasında zayıf düşmüş yüzleri fark ediyordu. Odun kömürü kokusu sahneyi istila ederken dokuz ateşten dumanlar yükseliyordu.

Krakus bekledi. Çanağa daldırdığı elini törensel bir edayla çıkartırken parmaklarının arasından beyaz tozu akıttı.

"Hastalar öne çıksın!" dedi, en heybetli sesiyle.

Sesindeki ciddiyet ve güç kendini bile şaşırtmıştı. Sanki ormanda çınlayan bir sesti. Bundan iyisi can sağlığı!

Karşısında oturanlara baktı, bir süre bekledi ve gerçeğin farkına vardı: Kimse kımıldamıyordu. Kimileri başlarını çevirip bakıştılar ama kimse ayağa kalkmadı.

Derinden gelen sesiyle yeniden konuştu.

"Bu toz size musallat olmuş kötülüğü yok edecek! Yanıma gelin, iyileşeceksiniz!"

Ama sözleri karşılıksız kaldı.

Krakus yutkundu. Ne yapmalıydı? Ölüm söz konusu olduğunda bile bu huysuzlar onun peşinden gelmeyi reddediyordu. Öfkeleniyordu. Bir süre sonra öfkesinin üzerine utanç da eklendi. Aniden gülünç duruma düştüğünü hissetti. Sahnenin ortasında tek başına, beyaz bir çarşafa bürünmüş, saçları pudralı duruyordu. Marco bir güzel dalga geçiyor olmalıydı. Gody de küçümsüyordu muhakkak...

Güçsüzlüğü bir arzuya dönüşüyordu... Birisinin suratına bir yumruk indirmeliydi. Kim olursa olsun...

Aniden, karanlıkta kendisine doğru yaklaşan Alfonso'yu tanıdı. Paralı asker kaygılı bir havada yaklaşarak kulağına fısıldadı:

"Ayağa kalkamayacak kadar zayıflar. Yürüyemiyorlar. Konuşmaya bile mecalleri yok. Sen git yanlarına, tozu kendin ver."

Kesinlikle olmaz, diye düşündü Krakus. Yerinden kıpırdayamazdı. Bir haleyle çevrili olduğu bu sahneden inemezdi. Kendini alçaltamazdı. Kesinlikle olamazdı. Dahası, onların arasına bu gülünç kılığıyla giderse iyice gülünçleşirdi. İmkânı yoktu.

"Getirin onları. Yardım edin!"

Alfonso'nun gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Ama nasıl? Hepsini taşıyacak değiliz ya?"

"Taşıyın! Hastaları getirin!"

Alfonso, soran bakışlarını Marco'ya çevirdi.

"Haydi! Acele edin!" diye emretti Krakus.

Öfkeden kuduruyordu. Ekip arkadaşlarının bile kıllarını kıpırdatmalarını sağlayamıyordu. Kendisi de sahnenin üzerinde köşeye kısılmış, ellerinin arasında pişmiş topraktan bir çanakla poz veren yeni gelin gibi giyinmiş haliyle orada öylece duruyordu.

Sonunda adamları harekete geçti. Tek tek hastaları getirdiler. Sağlıklı birkaç yerli de onların peşinden başkalarını taşıdı. Krakus'un önünde küçük bir kuyruk oluşmuştu.

Marco, canı sıkkın, surat asıyordu.

"Paralı askerden hasta bakıcılığa terfi ettik," diye homurdandı.

"Off, görevimiz değer yitiriyor," dedi Alfonso, ağzındaki yaprağı çiğnemeye devam ederek.

Üstünlüğünü iyice hissettirmek için Sezar gibi dimdik duran Krakus'un karşısına ilk hasta çıkarıldı. Krakus bakışlarını ona çevirdi.

"Seni iyileştirme gücüne sahip olduğuma inanıyor musun?"

Karşısındaki adam yalvaran gözlerini kurtarıcısına doğru güçlükle kaldırabildi ve hafifçe başını salladı.

"O halde inandığın gibi olsun," dedi Krakus görkemli bir edayla.

Ardından elini çanağa daldırdı, işaret parmağıyla başparmağının arasına bir tutam beyaz toz aldı ve abartılı bir hareketle hasta adamın ağzına yaklaştırdı.

"Bu benim tozum..."

Ve hastanın yarı aralık ağzın üzerinde parmaklarını birbirine sürterek elindeki tozu döktü.

Toz muhtemelen hastanın boğazına yapıştığından, adam şiddetle öksürmeye başladı. Krakus asmakabağını aldı, kâsenin içine biraz sıvı döküp uzattı.

"Bu da benim şarabım."

Hasta bir yudum içti ve Alfonso'nun kollarında uzaklaştı. Bir sonraki yaklaştı.

Tören bir saatten fazla sürdü. Çamaşırını kirlettiği genç yerli Zaltana da çocuğunu elinden tutarak önüne geldi. Hastayken bile arzu uyandırıcıydı. Onun göğsünü dinler gibi yaparak, fırsattan istifade edip göğüslerini elledi. Zaltana ani bir hareketle kendini kurtardı. *Utangaç kadın*, diye düşündü Krakus. *Hoşuna gidiyor ama utangaç, demek ki zevkini gizliyor. Beklemekle bir kaybın olmaz, güzelim.*

Bir sonrakine geçti.

Tören her akşam yinelendi. Üçüncü gün ilk iyileşme belirtileri görülmüştü. Bir haftanın sonunda Krakus büyük şaman olarak onurlandırıldı.

16

"Şifa bulduğunda asla gururlanma," demişti ona ustası. "Yoksa hastadan çekip çıkardığın kötülük sende kalır."

Elianta dersini iyi bellemişti. Böyleyken, bir yenilgi karşısında neden utanç duysundu ki? Görevi olarak gördüğü şeyi yapması, elde edilen sonuca göre karşılık bulacak ya da bulamayacak bir minnet ihtiyacına cevap verecek değildi. Onun emeli daha öteye, çok öteye uzanıyordu. Topluluk içindeki rolünün bu olduğunu hissediyordu. Geçen günkü yenilgisinin tek anlamı, hâlâ hazırlanmaya ihtiyacının olmasıydı. Hem de bu kez tek başına hazırlanmalıydı. Son zamanlarda bu işe girişecek iradesi biraz eksikti. Her gün vidoforun önünde saatlerce gevşemeyi tercih ediyor, sonra da planlarını erteliyordu. Tamam, acele yok.

Bu süre boyunca da halkı meçhul bir ölümden kurtarmayı başarmış olan Krakus'a güvenebilecekti neyse ki. Bu yabancıların arasında bir şamanın olması ne büyük şanstı! O olmasa bütün kabile tehlikede olacaktı...

Elianta büyük şelalenin dibinde, kıyıya oturdu. Gökyüzünü ve güneşi seyredebilmek ne büyük bir mutluluk! Yapraklardan

oluşan tavana öylesine alışmıştı ki bu ışık deliği neredeyse başını döndürüyordu. Gökyüzü çok yüksek, çok engin görünüyordu...

Derin derin nefes aldı. Yirmi metre aşağıda şelalenin dibinde burgaçlanan suyun sağır edici gürültüsü duyulurken ırmağın üzerinde ona her seferinde taptaze gelen havayı yavaşça ciğerlerine çekti.

Elde ettiği başarıların ardından, Krakus, köyün örgütlenmesi üzerine tuhaf fikirlerini uygulama konusunda herkesi ikna etmeyi başarmıştı. Elianta, artık engelleyemediği bu durum karşısında derin üzüntü duyuyordu. Krakus'un bu konuda yanıldığına emindi.

Köy halkı, çok sayıda küçük aile kulübesi inşa etmek, o kulübeleri de odalara ayırmak için seferber olmuştu. Her çocuk tek başına uyuyordu; sanki dışlanmış, cezalandırılmış, topluluktan sürülmüş gibi, erkek ve kız kardeşlerinden, anne babasından ayrılmıştı.

Elianta bunu üzücü buluyordu, çok üzücü! Kendisi de artık tek başına bir kulübede yaşıyordu, tek başına, yalnız, yapayalnız... Oysa yaşamını başkalarıyla paylaşmayı, onlarla bağ içinde kalmayı ne kadar da seviyordu...Terk edilmiş *maloca* umutsuzluk içinde boş duruyordu, yalnız kalmıştı.

Gody çok sayıda vidofor yaptırmış, bunlar aşağı yukarı köyün her tarafına dağıtılmıştı. Artık büyük ateşin etrafında bile toplanmıyorlardı. Yalnızca *Jungle Time*'da insanlar bir araya geliyordu. Ama bu da uzun sürmüyordu ve ardından herkes köşesine çekilip yalnız kalıyordu. Yemekler bile ortaklaşa yenmiyordu artık...

Elianta, Krakus'un haksız olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu ama artık herkes körcesine Krakus'un peşinden gidiyordu.

Köyün etrafına çitler çekilmişti. Büyük tahta panolar köy halkını ormandan, doğadan ayırıyor ve iyice tecrit ediyordu...

Biraz eğlensinler diye Krakus yaşamdan sahneleri canlandıran resimler, renkli büyük freskolar yaptırmayı da ihmal etmemişti elbet. Şaşırtıcı olan şey, resimlerdeki kadınların hepsinin incecik ama yine de koca göğüslü olmasıydı. Pek gerçekçi değildi ama olsun, sanatın özü bu değil mi?

Artık akşamları neredeyse köyün her tarafında ateşler yakıldığından, eskiden olduğu gibi orada burada parıldayan yıldızlar dalların arasından görülmüyordu. Ama çok boşluk açılmıştı. Topluluğun yaşam alanında neredeyse hiç ağaç kalmamıştı. "Bir yararı yok, üstelik pis böcekleri çekiyor," demişti Krakus ağaçlara dair.

Elianta ayağa kalktı ve köyün yolunu tuttu. Yaklaşırken davulların hoş sesini işitti. Krakus köyün her bir yanında sürekli müzik çalınması için ısrar etmişti. Bunun üzerine erkekler, kadınlar ve çocuklar nöbetleşe olarak çeşitli enstrümanları çalıyordu. Fondaki bu sürekli gürültü ağaçların arasında esen rüzgârın sesini, şakıyan kuşları, ırmakları işitmeyi engellese de hoştu...

Kimsenin olmadığı büyük meydanı görebileceği bir yere vardığında aklına aniden bir fikir geldi. İnsanların tecridine çare bulmak için herkesi bir araya getiren faaliyetler düzenlenebilirdi. Elbette! Çözümü bulmuştu! *Jungle Time*'dan sonra herkesin dağılmasını önlemek için dans etmek, hikâyeler anlatmak, kısacası mümkün olan her şeyi paylaşmak için toplanmayı önerecekti. Gidip Mojag'a soracaktı, masal anlatmak için daha sık gelebilir miydi, hatta belki de her akşam gelebilirdi! Eğer kabul ederse muhteşem olurdu!

Kulübesine yaklaşırken, bayıra oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almış, gözyaşları içinde hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük bir çocuk gördü. Çocuğun yanına diz çöktü.

"Neyin var, küçüğüm?"

Çocuk cevap vermeyerek ağlamaya devam etti.

"Seni üzen şeyi anlatırsan sana yardım edebilirim."

"O adam," dedi hıçkırıklar arasında, "artık annemle yatmamı istemiyor."

Ardından iki gözü iki çeşme ağlamaya devam etti.

"Belki alışırsın..."

"Hayır," dedi, başını iki yana sallayarak.

Elianta çocuğun elini tuttu.

"Nefes al, nefes al."

"Ben... uyumadım... geceleyin," dedi, sözleri hıçkırıklarla kesiliyordu. "Çok... çok korkmuştum ve... annemi istiyordum."

Elianta'nın yüreği sıkıştı.

"Bugün... o adamı... gördüm," diye devam etti çocuk, "dedi ki... benim... tek başıma yatmam gerekiyormuş... bu gece."

"Korktuğunu söyledin mi ona?"

"Evet."

Elianta'nın tuttuğu minik el ateş gibi yanıyordu. Zavallı küçük kendinde değildi.

"Tamam," dedi. "Dinle, ısrar etme. Onunla bu konuyu bir daha konuşma. Odana git yat, biraz bekle, sonra yavaşça kalk ve gidip anne babanın yatağına gir. Eminim annen bir şey demeyecektir."

Küçük çocuk doğruldu ve ıslak gözlerini Elianta'ya çevirdi. Bütün yüzü gözyaşları içindeydi.

"Emin misin?"

Elianta gülümseyerek onayladı.

*

Sandro önüne konmuş olan manyok haşlamasına uzun uzun baktı, sonra tabağı itip başını masanın üzerinde çaprazladığı kollarının arasına gömdü. Artık yemek yemek de uyuyabilmek kadar güçleşmişti. Canı bir şey istemiyordu...

Sanki nefesiyle birlikte can sıkıntısı da gidebilirmiş gibi iç çekti. Irmak kıyısında birikmiş çamur gibi durgun bir can sıkıntısıydı bu.

Marcus Aurelius'un hayali gözünün önünde canlandı. Sandro'ya ciddi ciddi bakıyordu. "Ruhunun bedeninden önce ölmesi utanç verici," dedi filozof.

Sandro gözlerini kırpıştırdı.

İmparatorun düşünceleri neden peşini bırakmıyordu?

"Bunlara dayanamıyorum!"

Krakus'un sesi. Sandro başını kaldırdı. Krakus çantasını masanın üzerine fırlattı ve tabure olarak kullandıkları kütük parçasının üzerine yığıldı. Soluğu kesilmiş, kan ter içindeydi. Sesli sesli nefes alıp veriyordu.

"Ne oluyor?"

Krakus'un keyifsizliği Sandro'yu sanki rahatlatıyordu. Tek acı çeken kendisi değildi! Aniden kendini daha iyi hissetti...

"Vahşiler Elianta'nın sözüne uyup artık her gece toplanıyorlar. Kendi kulübelerine yalnızca uyumak için gidiyorlar. Onları gerçekten birbirlerinden ayırmayı başaramıyoruz."

Sandro ona baktı.

"Bıktım artık," diye devam etti Krakus.

Tütün kesesini çıkarıp kendine bir sigara sardı.

Sandro ayağa kalktı. Masaya doğru birkaç adım atarken kafasını toparlamaya çalıştı.

"Tamam. Peki. Böyle başaramayacağız. Bir arada olmaktan daha fazla mutlu oluyorlar. Daha incelikli davranmalıyız."

Krakus dikkatle bakıyordu. Sandro konuşmaya devam etti.

"Onlara bir arada oldukları yanılsaması vererek birbirinden ayıracağız."

Kısa bir sessizlik.

"Yeterince açık değil ama bana oldukça ahlaksız bir dilek gibi geliyor."

"İnsan ilişkilerinin bilgi ve ileti alışverişiyle sınırlı olduğuna onları inandırabiliriz. İlişkinin tüm diğer düzeylerini ise sanki yokmuş gibi gizleyeceğiz."

"Diğer düzeyler?"

"Birbirlerinin gözlerine bakan iki kişi arasında farkında olmadan cereyan eden her şey. Ruhların diyaloğu..."

Krakus düşünceli bir hava takındı.

"Ben bir kadınla konuşurken onun gözlerinin içine bakmam..."

"İnsanın güzelliği bakışlarının perdesi ardında gizlidir."

"Bir kadının güzelliği, giysisinin perdesi ardında gizlidir."

"Bakışın perdesi altında ruh hayal meyal sezilir. Gözler ruhun kapısıdır."

"Giysinin perdesi altında hayal meyal sezilen şey ise..."

"Sakin ol, Roberto."

"Şeyin kapısıdır..."

"Sakin ol."

Krakus sigarasını ağzına götürdü ve bir kibrit çaktı.

"Şunu demek istiyorum," diye devam etti Sandro, "her insan ilişkisinde asıl önemli olan ruhsal buluşmanın bütün büyüsünü ortadan kaldırıp geriye yalnızca yüzeysel bir tabaka bırakacağız: Bilgi alışverişi."

Krakus derin bir nefes aldı.

"Eh... Benim için yine de yeterince açık değil. Ben biriyle konuştuğumda ona bir şey söylemek için konuşurum, öyle değil mi? Ona bir bilgi vermek için. Yoksa ruhunu okşamak için değil!"

"Hiç de değil. Her gün milyonlarca insan karşılaşıyor ve havanın nasıl olduğu üzerine konuşarak söze başlıyorlar. Onların asıl niyetinin meteorolojik verileri birbirleriyle görüşmek olduğunu mu sanıyorsun? Aslında kimsenin meteorolojiyi önemsediği yok. Bir ilişki kurmanın, adını bulamadığımız, elle tutulamayan bir şeylerin alışverişini yapmanın bahanesi bu."

"Yani..."

"Yerlilerin bilgi alışverişinde bulunup birbirlerine başka bir şey aktarmamalarının bir yolunu bulmak gerekiyor. Onları olgusal bir düzeye sabitleyerek ilişkilerini zayıflatmalıyız. Onları insanlıktan çıkarmalı..."

"Bütün bunlar biraz muallak."

Krakus sigarasından derin bir nefes çekti, düşünceli düşünceli bir süre bekledi, sonra dumanı ağaçlara doğru yükselen hafif halkalar halinde ağzından saldı.

"Bir fikrim var," dedi Sandro. "Herkesin birbirine yazdığı mesajları iletmekle görevli çocuklardan oluşan bir ekibimiz olmalı. Onlara küçük birer çan vereceğiz ve her biri mesajı iletileceği kulübenin önüne geldiğinde girişe notu bırakıp gitmeden önce

çan çalacak. Böylece, yerliler birbirlerine bir şey söylemek için evlerinden çıkmak zorunda kalmayacaklar. Kendilerini birbirlerine bağlı hissederlerken giderek daha fazla tecrit olacaklar, dolayısıyla kendi aralarında iletişime geçme ihtiyacını daha fazla duyacaklar..."

"Bu durumda bizim yumurcaklara daha fazla ihtiyaçları olacak..."

"Bu da aslında tecridi sağlamlaştırarak sorunu daha da şiddetlendirecek..."

"Dâhice!"

Krakus bir nefes çekti.

"İşi örgütlemek de çok zor değil."

"Çocuklar birbirleriyle yarışmalı. Bu onları eğlendirir."

Krakus pis pis bakıyordu.

"Bekle biraz. Çocuklardan bunu karşılıksız yapmasını isteyemeyiz. İyi bir fikrim var. Bunun için para almalılar."

"Kim verecek?"

"Yerliler elbet! Onlardan para sızdırırız. Bu da onların mutsuz olması için ikinci bir neden olur!"

"Bir şeyi unutuyorsun: Onların parası yok. Tek kuruşları bile yok demek istiyorum."

Krakus bir süre düşündü.

"Sorun değil bu. Onlar için bir para yaratırız."

"Nasıl?"

"Bir düşüneyim. Bana izin ver."

Sandro masaya, Krakus'un karşısına oturdu. Matarasını çıkarıp bir yudum su içti. Aniden birtakım sesler duydular. Sandro arkasına döndü.

Bir grup adam, okları omuzlarında, yanlarında bir sürü çocuk, ormana doğru gidiyordu. Sandro kendini kötü hissetti.

"Hey, hey!" dedi Krakus.

Sandro bir yudum su içti.

"Anoki!" diye bağırdı Krakus.

"Sus!" diye yalvardı Sandro, alçak sesle.

"Gel bak!"

"Anlamıyor musun?"

Küçük bir çocuk koşarak onlara doğru geldi.

Sandro gözlerini kaçırdı.

"Adamlar nereye gidiyor?" diye sordu Krakus.

"Ava gidiyorlar. Bütün gece avlanacaklar!" cevabını verdi çocuk gururla.

Sandro'nun hemen yakınında duruyordu. Öyle yakındı ki şaşkınlık içindeki Sandro onun teninin kokusunu alabiliyordu.

"Ya Zaltana, o nerede?"

"Annem köyde kalıyor."

"Haydi, sen de koş git!"

Çocuk koşarak gruba katıldı. Krakus arkalarından onlara baktı.

"Yerlileri benim yakınıma getirmekten men ediyorum seni!" diye bağırdı Sandro.

"Küçük bir çocuk o."

"Bir daha asla olmasın!"

Krakus masanın üzerinde sigarasını söndürdü, sonra elinin tersiyle yere süpürdü.

Sandro gözlerini kapatıp iç çekti.

"Acele edilmesini istiyorum. Bütün bu olanlardan bıktım artık."

Krakus kaşlarını çattı.

"Bir işaret ver hepsini gebertiriz. Söylemen yeter!"

"Hayır, hayır... Öyle değil... Planlarımıza sadık kalacağız ama çabuk olsun istiyorum."

"Sorun yok. Bana bir sonraki aşamaları söyle."

Sandro derin derin soluklandı.

"Onları doğadan kopardık, birbirlerinden de koparıyoruz. Şimdi kendilerinden de koparmamız gerekiyor. Her konudaki arzularını etkilemeliyiz. Böylece kararları içsel bir kişisel arzunun değil, dışsal bir etkinin meyvesi olur."

"Ben başladım zaten. Fiziksel düzlemde."

"Bunu genelleştirmek gerek."

Krakus, uzaklaşan adamlara ve çocuklara bakıyordu.

"Evet, başlangıç olarak, mesajları taşıyacak çocukları kullanalım. Karşılığında cazip şeyler talep etmelerini isteyelim. Ne bileyim... Mesela yiyecek bir şeyler..."

"Düşünülesi bir fikir, evet."

Krakus onayladı. Hoşnut bir hali vardı.

"Yapacak bir şey daha var," dedi Sandro.

"Nedir?"

"Yerlileri kendi doğalarından da koparmak gerek. Öyle bir şey yapmalıyız ki kendilerini hissedemesinler."

"Hepsi birbirine sövüp saysın mı istiyorsun?"

"Hayır, kelimenin gerçek anlamında kendilerini hissedemesinler... Koku yoluyla iletişimlerini engellemek istiyorum."

"Bu da neyin nesi?"

"İletişimimizin bir bölümü kokulardan geçiyor. Bu tamamen bilinçdışı bir olgudur ama önemlidir."

Krakus kahkahayı patlattı.

Sandro bu kahkahadan nefret ediyordu. Krakus denen bu sersem onunla dalga geçiyordu.

"Bu çılgınlık da neyin nesi?"

"Çılgınlık değil. Bu alanda çalışmalar yürütüldü. Şaşırtıcı sonuçlar ortaya çıktı."

"Nasıl yani?"

Sandro iç çekti.

"Başkalarının çılgınlıklarıyla ilgileniyor muydun sen?"

"Haydi, anlat..."

Sandro biraz nazlandı.

"Evet, örneğin, kokunun bizim aşk duygumuzu, birine olan çekimimizi en fazla belirleyen şey olduğu fark edildi."

"Eh, kimi zaman da en itici gelen budur..."

"Bilim insanları bir deney yaptı. Bir adamın gözlerini bağlayıp karşısına da on kadar kadın dizdiler."

"Benim de hoşuma giderdi bu tür bir deney."

"Sonra, adamın yaklaşıp her birini koklamasını istediler."

"Onları koklamasını mı?"

"Evet."

"Bilim insanları bir herifin kadınları koklamasını istiyor, öyle mi? Bizim vergilerimizle bu deneyleri yapmak için kaç para alıyor bunlar?"

"Gözleri bağlı adamın kadınları ten kokularına göre tercihi ederek en çok beğendiğinden başlayarak sıralaması gerekiyordu."

"Fark etmez!"

"Ardından araştırmacılar her birinin genetik kodunu saptadı ve erkeğin kendininkinden en uzak gen dizilimine sahip kadına yöneldiğini saptadılar. Bunun üremeyi optimize etmenin bir koşulu olduğu biliniyor: Anne ile babamn genleri ne kadar farklıysa, çocuklar o kadar sağlıklı olur."

"Eee?"

"Gönüllü denek, on kadım, kokusunu en çok beğendiğinden en az beğendiğine göre sıraladı. Adamın sıralaması ile bilim adamlarının sıralaması kusursuzca denk düşmekteydi."

"Çok şaşırtıcı. Bunu bilmesem yaşayamazdım!"

"Gody'ye parfüm icat etmesini söyle. Sen de bunları herkese dağıtacaksın. Onların koku alma yoluyla iletişim kurmalarını engellemek istiyorum. Ayrıca, çiçeklerin, bitkilerin ve ormanın doğal kokusunu da daha az alacaklar. Böylece bağları biraz daha kesilmiş olacak..."

"Nasıl istersen."

"Artık dinleneceğim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Krakus eliyle bir hareket yaptı. Yüksek sesle kendi kendine konuşuyormuş gibi yaparak sessizce uzaklaştı.

"Annem beni görebilseydi! Ne iş yapıyorsun, canım? Amazon yerlilerinin koku alma iletişimiyle ilgileniyorum, anne. Masa başında ömür tüketenlere bakarsan, benim hayatım güzel, değil mi?"

Hasret Kardeş e-kitaphane

17

Kadınları koklayan herifin hikâyesi iştahını kabartmıştı. Özlem duyuyordu. Kadın özlemi. Çocuğun sözlerini işitmişti elbet. Baba geceyi avda geçirecekti. Adamın karısıyla, güzel Zaltana'yla ilgilenebilirdi... Daha baştan beri Zaltana'nın onu arzuladığı kesindi. Bunu bekliyordu. Bu gece kendini sunacaktı. *Bu yerli kadınlar şehirdekilerden daha doğal*, diye düşündü. Açıkça gitmeliydi.

Gece olduğunda Krakus ayın gökyüzünde iyice yükselmesini bekledi. Herkesin uyuduğundan emin olmak istiyordu. Sonra, çantasını eşeledi. İyice karıştırıp sonunda aradığını buldu. Bir baksır. Kongo kamışı çiçeği gibi kırmızı renkteydi. Dikey siyah çizgileri uygun bir eğim oluşturuyordu. Kadının böyle süslü bir erkek görmediği kesindi. Etkilenecekti. Onları şaşırtmak önemliydi. Bu şekilde baştan çıkarılıyorlardı. Bu onları gündelik hayatlarından alıp götürüyordu.

Soyunup baksırı giydi. Üzerine bir şey giyip giymeme konusunda tereddüt etti, sonra yatarken örtündüğü tüylü battaniyeyi tercih etti ve palto gibi omuzlarının üzerine attı. Sıyırıp atması daha kolaydı.

Mentolü çok güçlü olan diş macunuyla dişlerini fırçaladı. Böylelikle, nefesleri timsah gibi kokan vahşilerden ayrılacaktı kuşkusuz. Sonra saçlarını özenle tarayıp sonucu görebilmek için küçük bir aynayı yüzünün her tarafında dolaştırarak kendini parça parça inceleyebildi. Kısacık kesilmiş saçları kirpi gibi dimdik duruyordu. Lanet olsun! Ellerini biraz ıslattı ve parmaklarıyla asi saç tutamlarını sıvazladı. Küçük aynada yeniden kendine baktı. Dimdik duran saçları hâlâ ona meydan okuyordu. Öfkeyle çantasını yeniden eşeledi. Karıştırdı, karıştırdı ama bir şey bulamadı. Bunun üzerine içindeki her şeyi yere döktü ve sonunda minik tüpü buldu. Bir müşteriden aldığı eşantiyon bir jöle. Avcuna iri bir fındık büyüklüğünde jöle döktü ve özenle başına sürdü. Soğuk ve yapışkan. Her tarafı sakız gibi kokuyordu. Olsun! Bu da kadını şaşırtırdı.

Cep fenerini alıp kulübeden çıktı. Gecenin serinliğini hissedince battaniyesine sarındı. Rüzgâr ağaçların arasından güçlü bir şekilde esiyor, iç karartıcı bir ıslıkla yaprakları ve dalları sallıyordu. Mükemmel. Sesleri daha az işitilecekti. Kadınların çığlık atmasına bayılıyordu. Bu çığlıklar onu daha da tahrik ediyordu. Ama yan odadaki sümüklüyü uyandırmamak için kadın sessiz olmalıydı. Neyse ki aile kulübelerinin planını yaparken, odaları ana odayla birbirinden iyice ayırmaya özen göstermişti. Velet daha ilk uykusunda olmalıydı. *Ölü gibi uyuyordur.*

Ortalık zifiri karanlıktı. Krakus köye doğru ilerledi. Cep lambasının titrek ışığında adımları belli belirsiz aydınlanıyordu. Köyün merkezine yaklaştığında ağaçların arasındaki bir boşluktan ayın yükseldiğini gördü. Son kızıl korların rüzgârın savurduğu ateşin sönmekte olduğu meydanın etrafından dolandı. Ürperdi ve yoluna devam etti. Nihayet Zaltana'nın kulübesini görebiliyordu.

Yaklaştı. Çıt çıkmıyordu. Yalnızca rüzgâr kulaklarında giderek daha güçlü ıslık çalıyordu. Etrafına dikkatle baktı. Kimse yoktu. Kapıyı iki parmağıyla tutarak hafifçe araladı. Ama kuvvetli bir rüzgâr kapıyı aniden açarak şiddetle çite çarptı. Krakus kapının tekrar çarpmaması için eliyle sıkı sıkı tuttu ve hiç kımıldamadan bir süre bekledi.

Bir şey olmadı. İçeriden bir tepki yoktu!

İçeri girdi ve artan esintiyle boğuşarak kapıyı ardından sıkıca kapadı. İçeride hüküm süren sükûnet etkileyici bir zıtlık oluşturuyordu. Duvar yapımında kullanılmak için yeni kesilmiş *toulouri* palmiyelerinin kokusu vardı etrafta. Küçük oda oldukça sadeydi, masa yerine bir kütük, birkaç toprak kâse, iki üç çarşaf.

Krakus bir süre bekledi, sonra üzerindeki battaniyeyi yere attı. Külodunu özenle düzeltti ve odanın kapısını itti. Zaltana emirlere gayet iyi uymuştu: Artık hamakta uyumuyor, saman dolu bir tür şiltenin üzerinde yatıyordu. Oradaydı, uyuyordu. Vücudu büyük bir örtüyle sarılıydı. Siyah güzel saçları ham çarşafın üzerine saçılmıştı. Krakus uyarılmaya başladığını hissediyordu. Birkaç dakika sonra ona sahip olacaktı. Ona bilmediği pozisyonları keşfettirecekti. Bu vahşiler hep aynı şekilde düzüşüyor olmalıydı. Misyoner pozisyonu.

Zaltana'ya doğru bir adım attı. Göğüsleri çarşafın altında belli oluyordu. Eğildi, çarşafın ucunu tuttu ve hafifçe çekti. Zaltana gözlerini açtı ama Krakus'u görünce tepki göstermedi. Sanki şaşırmamış gibiydi. Haklıydı, onu bekliyordu.

"Sana eşlik etmeye geldim."

Cevap vermeden ona baktı. Hâlâ uyku sersemi olduğu belliydi. Birazdan iyice uyanacaktı.

Krakus göğsünü hafifçe şişirmek için sessizce soluk aldı ve kadını tamamen çıplak bırakmak için çarşafı iyice çekti. Birden bir kâbusla karşılaştı. Yatağında iki küçük çocuk vardı. Ona yaslanıp büzülmüş uyuyan iki yumurcak!

Aniden öfkelendi.

"Ne işleri var burada?" diye bağırdı.

Zaltana cevap vermeden ona baktı, gözlerini kırpıştırıyordu.

"Veletlerin kendi odalarında sizden ayrı yatmasını emretmiştim! Neden dinlemedin? Ha?"

Krakus hem bir iktidarsızlık hem de hüsran hissediyordu.

Zaltana'nın sesi çıkmıyordu. Ama Krakus'un öfkesinden hiç etkilenmişe benzemiyordu. Krakus kendini daha da alçalmış hissetti.

"Anlıyor musun?"

Hayır, anlıyor gibi bir hali yoktu.

"Çocukların anne babalarının yataklarında uyuyorlar! Anne baba yatağı! Sağlıksız bir yer... kirli... bir yer!"

Hâlâ uyuyor muydu yoksa anlamazmış gibi mi yapıyordu?

"Onların nerede olduğunun farkında mısın? Kocanla senin yatağındalar... sizin seviştiğiniz yatakta!"

Zaltana esnedi ve yeniden gözlerini kırpıştırdı. Fenerin ışığından gözleri kör olmuştu. Sonra uykulu bir sesle konuşmaya başladı.

"Roberto, bütün bunları gecenin bu vaktinde bana söylemeye gelmek için bu tuhaf peştamala neden sarındın?"

18

Krakus üç gündür yaşadığı yenilgiyi düşünüp duruyordu. Bütün bunların Elianta'nın başının altından çıktığına emindi. Arkasından iş çevirip topluluğu güç bela yerleştirebildiği kuralları ihlal etmeye teşvik ediyordu. Bir yeraltı direnişi başlatmış, Krakus'un yaptıklarını sabote ediyordu. Kesinlikle! Ötekiler de ona uyuyordu...

Yine de onları zatürreden kurtaran Elianta değil kendisi olmuştu. Yerlilerin hafızası zayıftı. Birkaçını ölüme terk etmeliydi ki böylece daha fazla iz bırakır, unutmazlardı. Elianta yenilgisinin ardından geri çekilme haysiyeti bile göstermemişti. Yine de ömrünün sonuna kadar silemeyeceği bir utanç kazınmıştı üzerine.

Ondan kesin olarak kurtulmanın tam sırasıydı.

Bir çare bulması üç gününü almıştı.

"Alfonso!"

Alfonso ağırdan aldı ama gerçekten ağırdan aldı ve sonunda ağzındaki uyuşturucuyu çiğneye çiğneye kulübenin girişinde belirdi.

"Ne var?"

"Sana söylediğimi yaptın mı?"

"Evet."

"Çarşaflarına sardın mı, kaçamayacak şekilde?"

"Evet."

"Ama çok sıkı olmasın, yoksa ezilir, değil mi?"

"Evet."

Krakus hoşnuttu. İstediği bir şey ilk kez tek seferde olmuştu.

"İyice anladın, değil mi? Benden yardım istemeye geldiklerinde, ustanın meditasyon yapmakta olduğunu, hiçbir gerekçeyle rahatsız edilemeyeceğini söyleyeceksin."

"Evet."

"Ve... iş bittiğinde bana haber vereceksin."

"Tamam, şef."

Adamlarının şef demesi Krakus'un hoşuna gidiyordu. Ender oluyordu bu. Çok ender. Bugün Alfonso'yla biraz mesafeli konuşmuştu. Belki de bu sayedeydi... Sonuçta insanlara sert davranmalı, size ancak öyle saygı duyarlar.

Hamağına uzandı. Pek hoşlanmadığı bir faaliyetle saatlerce vakit geçirmesi gerekecekti: Hiçbir şey yapmadan durmak. Ama yapılması gereken buydu. Onu kesinlikle görmemeliydiler, yoksa yardıma çağırabilirlerdi.

Derin derin nefes alıp gevşedi. Vakit geçirmek için, hazinesine kavuştuğunda yapacaklarını düşünecekti. Bu kadar çok para kazanma ihtimali onu her şeyden çok heyecanlandırıyordu.

Hamağı yavaşça sallanıyordu. Alfonso'nun uzaklaşan adımlarını dinledi. Harekâtın sonucunu çadırında bekleyen, hücum emri vermiş bir general gibi hissediyordu kendini.

*

İki günden beri köyde neredeyse kimse görünmüyordu. Yalnızca bir grup çocuk, ellerinde tahta bir çanla dört bir yana koşturup duruyordu. Gidecekleri kulübenin önünde çanı çalıyorlar, kulübede yaşayan kişi de koşup gelerek notunu alıyor ve karşılığında bir *kupu* veriyordu. Çocuklar bu az bulunur meyveyi beyaz ve şekerli eti nedeniyle çok seviyorlardı.

Marco ile Alfonso'nun tek derdi ise, dışarıda göğüsleri ortada dolanan kadınları artık görmemeleriydi.

"Şu işe bak! Hizmetçi gibi çan çalıyorlar diye tekrar gelmelerini istiyorlar!"

"Bu onları neden mutsuz etsin, anlayamıyorum. Sandro'nun yine çuvallayacak planlarından biri!" dedi Marco.

"Kafanı yorma sen, ne yaptığım biliyor o. Hem Krakus onlara karşılığını ödetmekte haklı. İyi bir fikirdi bu!"

"Pöf!"

"Her gün en azından bir saati kupu toplamakla geçiriyorlar. Kupular da azalmaya başladığından, giderek daha çok çabalayacaklar! Çok komik..."

"Evet ama bence yine de zaman kaybediyoruz. Burada neden debelenip durduğumuzu anlayamıyorum."

"Ben sana söyleyeyim. Yankee'nin *big* dolarlarını cebe atmaktan mutlu olacağımız için. Gerisi umurumda değil. En azından burada güzel güzel yaşayıp gidiyoruz. *No stress, boy*[3]."

3 (İng.) Stres yok, oğlum. (yay. n.)

"Doğru, kesinlikle adrenalin eksik. Sıkılıyorum ben. Hareket olsun istiyorum."

Gece olmuştu. Yerlilerin uyku saatini sabırla bekliyorlardı. Yerde yatan bir ağacın üzerinde ata biner gibi karşı karşıya oturmuşlar, ısınmak için sarma sigara içiyorlar, ara sıra kulübeye uzaktan bir göz atıyorlardı.

Zaman geçiyordu ama bir şey olduğu yoktu. Köyden tek bir gürültü gelmiyordu. Çocuklar bile artık ortalıkta dolaşmıyordu. Çıngırakları çınlamıyordu. Gün boyu bitmek bilmeyen gürültüden sonra sessizlik köyün üzerine bir yaz akşamının tropikal yağmuru gibi çökmüştü. Vidoforlar sönmüştü. Yalnızca can çekişen bir iki ateş sağa sola cılız bir ışık saçıyordu. Elianta bir süredir kulübesindeydi.

Plan çuvallamış gibi gözüküyordu, yine azar işiteceklerdi. Son zamanlarda Krakus onlara karşı giderek daha kötü davranıyordu.

Nihayet çınlayan bir bağrış geceyi yırttı. Donup kaldılar. Suç ortaklığıyla bakıştılar ve beklediler. Sonra kulübenin kapısı açıldı ve bir gölge sendeleyerek içeri girip yere yığıldı. Başlarının belaya gireceğini hemen anlamışlardı.

*

"Bir sorun var, şef."

Krakus hamağından aceleyle doğruldu. Uykuya daldığının farkına varmamıştı. Alfonso kapının ağzında duruyor, çişi gelmiş bir çocuk gibi kıvranıp duruyordu.

"Ne? Örümcek sokmadı mı? Kaçtı mı?"

Alfonso cevap vermeden önce bir süre dudaklarını ısırdı.

"Hayır, durum bu değil..."

"Soktu mu?"

Başıyla utangaççа evet işareti yaptı.

"Peki, ne, o halde? Ne oluyor?"

Alfonso, cevap vermek yerine, yüzünü buruşturarak dudaklarını büküyordu.

"Çıkar ağzından baklayı, lanet olası!"

Alfonso hem kafası karışık hem de inatçı bir halde karşısında duruyordu. Krakus'un gayet iyi farkına vardığı gibi, bir sorun olduğunda Alfonso bulunduğu yere yapışan hatmiçiçeğine dönüşüyordu.

"Hoşlanmayacaksın," dedi sonunda.

"Söyleyecek misin, yoksa ağzından zorla mı alayım?"

Alfonso gözlerini kaçırdı. Krakus iyice gerildiğini hissediyordu.

"Şey... sanırım... kulübeyi şaşırdık..."

Krakus'un gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Sanıyor musun, emin misin?"

Alfonso bir an ezilip büzüldü, sonra onayladı.

Kulübeyi şaşırmışlar... Kulübeyi şaşırmışlar... İşe yaramazlar sürüsü! Adamları neden asla tam olarak beklentisini karşılayamıyordu? O kadar da karmaşık bir şey değildi ki! Neden o halde? Kendini aniden öyle güçsüz hissetti ki tansiyonu birden düştü. Aniden bitkinleşmiş, cesareti kırılmıştı.

*

Elianta henüz yatmıştı ki bir çığlık işitti. Yürek paralayan bir çığlık, kulübesinin hemen yanındaki kulübeden geliyordu. Aceleyle dışarı koştu ve yüzü, gövdesi kasılarak yerde yuvarlanan komşusu Bimisi'yi gördü.

"N'oldu sana? Söyle!"

"Beni... sok... soktu..."

Adam konuşamıyordu. Çok acı çekiyor olmalıydı.

"Nerede?"

Cevap veremiyordu.

Başkaları da gelmiş, yavaş yavaş herkes toplanmaya başlamıştı.

"Su getirin!" diye emretti Elianta. "Gidip kulübesini araştırın, onu sokan hayvanı bulup bana getirin."

Elianta'nın kuşkusu yoktu ama emin olmak istiyordu. Bimisi'nin yuvalarından fırlamış gözlerinde acı kadar kaygı da okunuyordu. Şoka girmişiti. Elianta onun elini tuttu.

"Yavaşça nefes al... Yavaşça... Ağır ağır... Evet, böyle... Çok iyi... Sakin ol... Evet, böyle... Çok iyi..."

"Bir karadul," dedi bir erkek sesi. Küçük bir grup, hayvanı uzağa bırakmak için ormana doğru yola çıkmıştı bile.

Elianta'nın çekindiği de buydu. Karadul. Ölümcül bir ısırık... Krakus hamakların yerine yatakları koydurtmasaydı bunun olmayacağını düşünmekten alıkoyamadı kendini...

Hemen bir şeyler yapmalıydı. Çok çabuk. Son zamanlarda kendi şamanlık yeteneğinden sıklıkla kuşku duymuştu. Hatta kesin olarak vazgeçmeyi, yeni bir sayfa açmayı bile düşünmüştü. Ama

vaktiyle onu canlandırmış olan her şey, onu bu yola itmiş olan o belli belirsiz duygu içinde aniden yükseliyor, güçlü bir şekilde yüzeye çıkıyordu. Başkalarına şifa bulmak onun göreviydi, yazgısıydı, bundan vazgeçemezdi. Bu adamı yalnızca kendisi kurtarabilirdi. Bu kez ayahuskaya, transa, ruhlarla konuşmaya ihtiyacı yoktu. Kötülüğü de nedenini de gayet iyi biliyordu. Özellikle çaresini. Ustası ona öğretmişti. Hazırlanması oldukça uzun sürüyordu ama vakti vardı. Yapabilirdi. *Yapmalıydı.*

"Chimalis, sen yanında dur. Onu sakinleştir, düzenli aralıklarla su ver. Hepiniz oturun, sakinleşin. Bu ona iyi gelecektir. Onun yanında kalın. Zaltana, bir çanakta su kaynat. Sen, Awan, bir meşale alıp benimle birlikte gel!"

Awan ateşten bir odun parçası kaptı ve alevi canlandırmak için üfledi. Elianta gerekli yaprakları toplayabilmek için acele ediyordu. En çok vakit alacak şey, onları kaynatıp sularını çıkarmak olacaktı. Ormana daldı. Awan, Elianta'yı takip etmekte zorluk çekiyor, alevleri yol boyu nemli dalları yalayan, bitkilerin üzerine hareketli ve esrarengiz bir ışık yansıtan meşaleyi güçlükle taşıyordu.

*

"Ne?"

Krakus neredeyse arka üstü düşecekti.

Alfonso süklüm püklüm bir halde ona baktı.

Yanlarına gelmiş olan Marco sesini yükseltti.

"Ama senin ilgilenmeyeceğin söylendi. Seni görmeye gelmelerini istemiyordun, gelmeyecekler. Seni bulmaya gelmemeleri

söylendi onlara. Elianta ilgileniyor, onu tedavi edecek ve her şey yoluna girecek. Sürekli hırlamayı kes artık."

Krakus başını ellerinin arasına aldı.

"Elianta onu tedavi edecek... Elianta onu tedavi edecek... Onun güvenilirliğini yok etmek için bin takla attım ve sizler, sakin sakin, yalnızca onu hayatta bırakmakla kalmadınız, dahası ünlenmesini sağlayacak şeyi de ona kendi elinizle verdiniz! Kafayı mı yediniz siz, nedir?"

İki sersem, ağızları yarı açık ona baktılar.

"Defolun!"

Kımıldamadan durdular.

"Defolun! Ya da, hayır... Bana Gody'yi bulun! Hemen! Derhal, Elianta'yı durdurmalıyız!"

Krakus, kulübesinin sessizliğinde yalnız kalmıştı. Tütün kesesini ve bir sigara kâğıdını sinirli sinirli eline aldı. Bir tane sarmaya başladı, başaramadı, sonra hepsini öfkeyle yere fırlattı.

"Lanet olsun!"

Etrafım neden bu sersemlerle çevrili ki, diye düşündü. *Savaş alanlarında sorgusuz sualsiz şarjör boşaltmayı bilirler yalnızca.*

Gody çok geçmeden geldi. Rahatsız edildiği için kızgın olduğu yüzünden belliydi. Diğer ikisi onun ardında duruyordu.

"Elianta karadulun soktuğu birini bitkileriyle kurtaracak. Karışımını hazırlamakla meşgul. Onu durdurmamız gerek. Başarısız olması için ne yapabiliriz?"

Gody tek kaşını kaldırdı.

"Şunu bilmek gerekir ki şamanların kullandığı karışım..."

"Beni ilgilendirmiyor! Bana, onun şapa oturması için büyülü karışımını nasıl berbat edebileceğimi söyle yalnızca."

Gody ters ters baktı.

"Karışımın muhtemel bileşimine giren farklı harçlar arasından en etkilisi özellikle..."

"Tamam, tamam. Şöyle yapacağız: Marco, Alfonso, siz o sözde şamanı oyalayacaksınız. Gody ise onun büyü çorbasından çıkarılması gerekeni çıkaracak."

Tabip küçümseyici bir tavır takındı.

"Ciddi olalım! Hemen farkına varacaktır. Bunlar büyük yapraklar..."

"Yerlerine benzerlerini koy!"

Gody dudak büktü, ama söyleyecek laf bulamadı.

"Haydi, kımıldayın! Sandro'ya da tek kelime etmek yok. Bu olaydan haberdar değil."

*

Elianta, nihayet gevşemiş olan Bimisi'nin yüzünü okşadı ve gözlerini kapadı. Ölüm ruhundaydı. Olacaklara inanmakta güçlük çekiyordu.

Etraflarında diz çökmüş köylüler, saygılı bir duruşla, bakışlarını yerden kaldırmayarak dua ettiler. Karanlık ve esrarengiz ormandan hafif mırıltılar yükseliyordu. Gecenin nemi içinde hâlâ biraz sıcaklık yayan kazanın altında sönüp giden titrek küçük alevler ciddi yüzleri kısmen aydınlatıyordu.

Elianta gözyaşlarını tutamadı. Yaşlar yanaklarından akıp gidiyordu. Kendini son derece üzgün hissediyordu. Bimisi'yi zehrin etkisinden kurtaramamış, hayatını esirgeyememiş, ruhuna sahip çıkamamıştı... Şimdi, onu düşünmekten ve dua etmekten, bu ruhun bedeninden kurtulması ve sakince yükselmesi için dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu...

Gözlerini kapadı.

Aniden toprağı ağır ağır çiğneyen, dalları kıran, uyuklayan toprağı ezen boğuk bir gürültü işitti.

Krakus alacakaranlıktan çıktı. Yanında da, kutsallığa saygısızca parıldayan ışıklar saçan kocaman meşaleleri sallayan iki adamı duruyordu. Krakus, toplanmış kalabalığa şöyle bir baktıktan sonra, bakışları gelip Elianta'ya dikildi. Israrcı, ağır, suçlayıcı bir bakış. Gecenin içinde yükselen güçlü ve karanlık sesi Elianta'nın iç organlarına nüfuz edip kalbine kazındı.

"Sen, Elianta, insanları tedavi etmeyi bildiğine herkesi inandırdın. Hakikat şu ki sen bunu yapabilecek biri değilsin. Bimisi sana emanet edilmişti. Senin yüzünden öldü."

Hasret Kardeş e-kitaphane

19

"Hatırlıyorum..." dedi Sandro, "küçükken annem bana hangi enstrümanı çalmak istediğimi sormuştu. Ben de gitarı seçtim. Klasik gitarı. Kendi kendine yeten ender enstrümanlardan biri olduğu için onu seçmiştim. Çalmak için bir gruba ya da orkestraya hiç ihtiyaç yoktur. Tek başına çalınır, kendinle başbaşayken. Her nota, her akor, her arpej insanın içinden gelir. Parmak uçlarınızda ifade bulan ve yalnızca size ait olan bu sesi yaratan, enstrümanın gövdesinde titreşen ve sizin gövdenizde de yankılanan şey, sizin işiniz, duyarlılığınız, yalnızca sizin yeteneğinizdir..."

Kulübesinde ayakta duran Sandro, onu sessize dinleyen Krakus'a sırtını dönmüştü.

"Bir gün konservatuvardaki öğretmenim, beni şaşkınlık içinde bırakarak, benim bir parça hazırlayacağımı ve bunun... dörtlü olarak çalınacağını bildirdi. Dörtlü! Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Sanatımı icra ederken üç başka öğrencinin varlığına, ne varlığı alenen burnunu sokmasına maruz kalmak zorunda kalacaktım. Haftalarca partisyonumu tek başıma hazırladım, orkestrasyon olmadığından pek bir anlamı olmayan parçanın bir bölümünü istemeye istemeye çalıştım. Sonra, öğretmenin bizi bir araya getireceği gün geldi çattı. Ayaklarımı sürüye sürüye gittim. Isınmak

için herkes sırasıyla kendi bölümünü solo olarak çaldı. Başkalarını dinlemek hiç hoşuma gitmedi; onların önünde kendi çalışımdan da hoşlanmadım. Kendi kusurlarım beni hep öfkelendirmiştir. Onlarınki ise katlanılmazdı. Amatörlüğümüz çırılçıplak, bariz bir şekilde, utanç verici bir biçimde gözlerimin önündeydi. Müziği yorumlayışımıza gelince, elbette farklıydı. Herkes ister istemez çok kişisel bir hissedişe göre yorumluyordu. Bunun üzerine öğretmen bizi birlikte, eşzamanlı çalmaya davet etti. Bu özel, tuhaf anı gayet iyi hatırlıyorum. Senkronize olmamıza yardım etmek için eliyle ölçü tutuyordu. İlk izlenimim hiç hoş değildi: Kendi çaldığımı işitemiyordum... Sanki kendi notalarım yok oluyor, diğerlerininki içinde boğuluyordu. Kendi notalarımı az çok ayırt edebilmek için yoğunlaşmaya çabaladım. Daha güçlü çalarak, seslerin daha güçlü çınlaması, diğer seslere hâkim olması için çabaladım. Bir süre böyle boğuştum. Müziğim diğerlerinin yanında hayatta kalmaya çabalıyordu. Sonra, inanılmaz, olağanüstü bir olay meydana geldi. Boğuşmaya, ne pahasına olursa olsun diğerlerinden bağımsız var olma istediğine son verdim ve müziğim doğal olarak kendi yerini buldu, diğerlerine uyum sağladı. Varlığını sürdürmeye devam ederken kaynaşıyordu. Kendisini aşan ama içinde bir yer bulduğu kolektif bir eserin içine dâhil oluyordu; benim müziğimi yücelten bir eser ortaya çıkıyordu. Bütün, bizim her bir parçamızdaki güzelliği büyük ölçüde aşan bir güzellikteydi. Benim için yepyeni, tuhaf bir duygu hissettim. Ellerimin tek başlarına çaldıklarını, onları kontrol etmediğimi hissediyordum. Hiçbir şeyi denetleyemiyordum. Bu müzisyen grubu içinde erimiştim ve yaşadığım şey, paradoksal bir şekilde, kendimden feragat etmek değildi; başkalarıyla zevk verici bir kaynaşma içinde kendim de serpilip gelişmiştim. Kendimi silerken daha fazla var olmaya başlamıştım ama başka bir

boyutta, daha geniş, daha büyük bir boyutta, aşkın bir boyutta. Bu deneyim benim için... neredeyse mistikti."

Sandro sustu ve sessizliğin anı ele geçirmesine izin verdi. Sonra Krakus'a doğru döndü.

"Yerliler," diye devam etti, "bu mutluluğu gündelik hayatlarında tanıyorlar. Kendilerini aşan bir şeyle kaynaştıklarını sürekli hissediyorlar; onları yücelten bir tür mistik bağ bu."

Yutkundu.

"Artık onları birbirlerinden ayırdığımıza ve doğadan kopardığımıza göre bireyciliğin mutsuzluğunu da onlara aktaracağız. Zoraki bir bireycilik."

Krakus bir şey demeden ona baktı.

"İstediğin gibi olsun," dedi sonunda. "Ne yapılması gerektiğini tam olarak söyle bana."

Sandro bir an sessiz kaldı, sonra bir aşağı bir yukarı yavaşça yürümeye başladı.

"Bireyci olmaları için öncelikle onları korku içinde yaşamaya yöneltmeli. Başkası karşısında korku duymalılar. Eksiklik korkusu. Besin yokluğu... sevgi... yokluğu."

Sevgi sözcüğü ağzından çıkarken kalbine bir hançer saplanmış gibi oldu. Devam edebilmek için cesaretini toplaması gerekti.

"Herkese yetecek kadar şeyleri olmadığına, hayatın bireysel bir mücadele olduğuna, yalnızca en başarılıların hayatta kalabileceğine, dahası yalnızca en başarılıların mutlu olabileceğine onları inandırmak gerekir. En güçlüler, en hızlılar, en zekiler... en güzeller..."

"Doğrusu da bu değil mi zaten?"

"Darwin bizi buna inandırdı. Ama Darwin yanılıyordu..."

"Yaa? Onun teorisi neydi ki?"

Sandro derin derin soluklandı.

"Darwin insanın yeryüzünde ortaya çıkışını türlerin doğal evrimiyle açıklar. Bir yaşam mücadelesi olarak gördüğü şeyde tesadüfün bazı canlıları diğerlerinden daha güçlü ya da daha yetenekli kıldığını düşünür. Dolayısıyla hayatta kalanlar ürer ve aynı avantajlı özelliklere sahip bir soy doğurur. Böylece türler en başarılılarını, mücadele etmeye en yatkın olanlarını ayıklayarak evrim geçirir."

"Bunun neresi yanlış?"

"Tamamen yanlış değil. Fakat doğal seleksiyon evrimin bütün işleyişini açıklamıyor. Evrim muhtemelen daha karmaşık bir şey. Ayrıca Darwin'in teorisi saptanan evrim sıçramalarını da açıklamıyor. Onun teorisini geçerli kılmak için gereken bazı halkalar, bilinen iki tür arasında eksik. Örneğin maymun ile insan. O dönemde Darwin bu ara türlerin izinin henüz bulunamadığını düşünebilirdi ama bugün, dünyanın her yerinde katmanlar eşelenip durdu, hâlâ bulunabilmiş değil..."

"O halde teorisinin güncelliği kalmadı mı?"

"Yok... Hâlâ var."

"Anlayamıyorum, burada..."

"Onun eksiklerini daha fazla eşelemek istemediğimiz söylenebilir."

"Yaa? Neden?"

"Onu sorgulamak bizim düşünce tarzımızı ve de kuşkusuz yaşam biçimlerimizi sorgulamak anlamına gelecek. Bu ise... her şeyi allak bullak eder."

"Nasıl yani? Aradaki ilişkiyi anlayamıyorum."

"Darwinci teori bizim uygarlığımızı şekillendirdi. Bir hayatta kalma mücadelesi olarak, dünyanın geri kalanına karşı, doğaya karşı bir hayatta kalma mücadelesi olarak algılanan hayata bakışımızı koşulladı. Teknik ilerlemenin bizi mutlu edeceği inancı buradan kaynaklanıyor. Kapitalizm de buna dayanıyor. Toplumsal ilişkilerimiz de. Eğer biraz geri çekilirsek, sonuçta, on dokuzuncu yüzyıldan beri toplumumuz tümüyle Darwin'in teorisinden kaynaklanan bu bakış ekseninde gelişti."

Krakus, şaşkın şaşkın bakıyordu. Darwin fikirlerini yaymasaydı, nasıl bir hayat sürüyor olabileceğine kafa yoruyor olmalı diye düşündü Sandro.

"Pekâlâ, tamam! Bizim vahşilere somut olarak ne yapabileceğimiz konusuna gelelim."

Sandro iç çekti ve bakışlarını dalgın dalgın yerde gezdirdi.

"Hayattaki ihtiyaçları, paylaşılması gereken bir pasta gibi görmelerini istiyorum... küçücük bir pasta... Herkese yetecek yaşam kaynağı olmadığına, mutlu olmak için gaspetmek, böylece de başkalarını mahrum bırakmak gerektiğine onları inandırmak istiyorum. Yiyecek için, saygı görmek için, yetenekler, maddi şeyler için de geçerli olmalı bu..."

"Yiyecek konusunda bunun yanlış olmadığı belli..."

Sandro gözlerini ona dikti.

"Dünyada yetersiz beslenen bir milyar insan var ve..."

"Görüyorsun işte!"

"İki milyar ise aşırı beslenmeden muzdarip."

"Şaka yapma!"

"Yeryüzünde herkesi besleyecek kadar ürün var. Tıpkı sevginin sınırının olmaması gibi. Herkes 'sevilebilir' ve sevilmek için hiçbir şey yapmaya ya da kanıtlamaya ihtiyaç yoktur. Ama maddi ve manevi nimetlerin sınırlı olduğuna inandırılırsak, bireyciliğe ve çatışmaya itiliriz. Herkesin sevilemeyeceğini düşünmek rekabete yol açar..."

"Evet..."

"Başkasının kazancının benim kaybım olduğu duygusunu aşılamak gerekir. Eğer birine övgü yağdırılıyorsa, ben kendimi değersizleşmiş hissetmeliyim. Her konuda rekabet yaratmalı, kendini başkalarıyla kıyaslama alışkanlığını öğretmeli."

Krakus düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Kendini başkalarıyla kıyaslama alışkanlığını öğretmeli..."

"Evet, kendini başkalarıyla kıyaslamak."

Sandro Krakus'un karşısına oturdu.

"Eğer onların işini bitirmek istiyorsak, onlardaki özsaygıyı da yok etmeliyiz. Böylece, onları ikili bir kısıtlamanın içine kapatmış oluruz: *Çözüm bireyseldir ama sen onu bulacak seviyede değilsin.*"

Krakus başını salladı.

"Somutlaştırsana..."

"Somutlaştırırsak, bazı fiziksel, entelektüel ya da davranışsal meziyetlere sahip olmalarına bağlı olarak sevilebileceklerine onları inandıracağız. Ender bireysel başarıları, ender kişisel keşifleri yücelterek işe başlamalı ve bütün eksikleri, kişisel kusurları, hataları göze sokmalıyız..."

Krakus iç çekti ve kolunun gayri ihtiyari bir hareketiyle masanın üzerindeki toprak çanağı devirdi. Çanak yerde parçalandı.

"Hay aksi!"

Sandro güldü.

"Marcus Aurelius şöyle diyordu: 'Nesnelere sinirlenme çünkü onlar aldırmaz.'"

Krakus omuz silkerek ayağa kalktı.

"Bana söyleyecek başka bir şeyin var mı, yoksa bugünlük bu kadar mı?"

"Böyle iyi..."

Krakus bir süre kımıldamadan kaldı, sonra başıyla bir işaret yaparak uzaklaştı.

Böyle iyi, diye kendi kendine tekrarladı Sandro. Şu an için. Hayatını mahvetmiş bu insanların düzenini bozacak yeterince şey vardı zaten. Sonunda onlar mutsuz olduğunda, kendisi, Sandro iç huzuruna kavuşabilirdi...

Fakat Marcus Aurelius onu terk etmiyordu. Filozofun görüntüsü düzenli olarak ruhunu istila ediyor, bilgece sözlerini bıkıp usanmadan kulaklarına fısıldıyordu.

"Kendini onursuzlaştırıyorsun ruhum, bir süre sonra tekrar toparlanmaya fırsat bulamayacaksın. Çünkü hayat kısa ve seninki de sonuna yaklaşıyor ve kendini hiç dikkate almadan, kendi mutluluğunu başkalarının ruhlarına bağlıyorsun."

20

Elianta, tahta bir çanın hafifçe çınladığını işittiğini sandı. Ama komşuları için çalmıştı. Umutsuz bir yalnızlık içinde mesaj alma özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

Bimisi'nin anlaşılmaz ölümünden ve Krakus'un herkesin içinde yaptığı korkunç suçlamadan beri kendini kötü hissediyordu. Kuşkusuz, ilacın hazırlanması için ustasının bilgilerine harfiyen uymuştu ve bu açıdan kendini suçlayamazdı. Bimisi'nin ölümü ise bir muammaydı. Kimsenin karşı koyamayacağı ruhların iradesi bu yönde işlemişti kuşkusuz. Zaten köyde hiç kimse ona öfke duymuyordu. Fakat Krakus'un sözleri zihninde dönüp duruyor ve kendini suçlamaktan alıkoyamıyordu.

Haftalar geçmişti ama kendine gelmekte güçlük çekiyordu. Eskiden yaşamın her anının tadını çıkarırken şimdi geçmişi sürekli kafasında evirip çeviriyor ya da daha umutlu olacağını umduğu bir gelecek hayaline kaçmaya çalışıyordu.

Neyse ki vidofor can sıkıntısını unutturuyordu. Her gün saatlerce kendini ona kaptırıyor, zihnini kabarcıkların geçidiyle dolduruyordu. Neden sonra tuhaf bir boşluk duygusu hissediyordu. O zaman bir şeyler yiyor, açlık hissetmeden ağzına bir

şeyler atıyor, sonra yükselen güzel kabarcıkların karşısına tekrar geçip kendini unutmaya devam ediyordu.

Önceki hafta Ozalee, *Jungle Time*'da Gody'nin ormanda meyve kıtlığı ihtimalinden çekindiğini duyurarak hafif bir panik rüzgârı estirmişti. Artık herkese yetecek meyve bulunmayacağı kesin, demişti. Bunun üzerine herkes meyve depolamak için elinden geldiğince toplamaya girişmiş ve meyvelerin eksildiği hızla saptanmıştı. Elianta ise öngörünün kendi kendini gerçekleştirdiğini hemen anladığından herkesi yatıştırmayı denemişti. Bir sürü çocuğu yanına alarak iki gün boyunca geziye çıkmış ve çok büyük miktarlarda muz, ananas, papaya ve marakuja getirip köylülere vermişti. Korkunun haksız olduğunu, ormanın bolca yiyecek sunduğunu kanıtlamak istiyordu. Fakat bir türlü yatışmayan insanlar getirdiklerinin üstüne çullanmış ve birkaç dakika içinde hepsini silip süpürmüşlerdi. *Jungle Time*'da Ozalee hırsızlık risklerinden söz edince artık herkes kulübesinin kapısını sarmaşıklarla kapatmaya özen gösterir olmuştu.

Gerçekten az bulunan tek meyve, çocukların getirdikleri mesajlar karşılığında istedikleri kupuydu. Onları toplayabilmek için giderek daha uzağa gitmek gerekiyordu.

İnsanları zehirli hayvanların yeni saldırılarından korumak için Krakus nöbetçiler yerleştirmişti. Yaklaşan yılanları ve ortaya çıkan örümcek ağlarını onlar gözleyecekti. Köylük bölgedeki son ağaçları da kesmişlerdi. Yalnızca birkaç çalı korunmuş, onları da her hafta gayet ciddiyetle kırpıyorlardı.

Yeniden bir çan çaldı. Elianta ayağa kalkarak kulübesinin kapısını açtı. Ama yine komşusu içindi. Komşu Elianta'yı görmedi, çocuklarla pazarlık etmekle meşguldü. Artık mesaj taşıyanlar, her biri birbirinden iştah kabartıcı olan şekerlemeler de satıyorlardı.

Yerinde duramayan Elianta nehre gitmeye karar verdi.

Issız köyden geçti, yeni çitleri geride bıraktı ve kendini ormanda buldu. İlerledi, bitkilerin arasına daldı, çok sevdiği o yüksek ağaçlara hayranlıkla baktı, yaprakların yumuşak hışırtısını dinleyip derin derin soludu. Bütün sabah boyunca şiddetli yağmur yağmıştı. Hava yeniden ısındığında doğa cennete özgü hoş ve şehvetli kokularını yaymaya başlamıştı. Elianta kendini yeniden iyi hissetti; sanki kendisiyle yeniden bağ kurmuş gibiydi. Bir ağaca sarıldı ve bir süre gözlerini kapadı. Canlandığını hissediyordu.

Havuzun kenarına geldi. Her zaman çok berrak olan su, sabahki fırtınayla birlikte balçık gibi donuklaşmıştı.

Peştamalını çözdü ve bacaklarından sıyırdı. Sonra suyun içine girdi. Çamur kadar yoğun, son derece rahatlatıcı su...

*

İştahsızca yediği yemekten sonra Sandro hamağına uzanıp anında uyumuştu. Rüya görüyordu. Dördüncü yüzyıla dalmış buldu kendini... Marcus Aurelius, Gran Nehri'nin kıyılarında ordusunun Barbarlara karşı savaştığı Macaristan düzlüklerindeydi. Gece oluyordu. Savaş alanı yavaş yavaş sakinleşmekteydi. Fakat bütün gün düzlükte hiç durmadan esmiş olan rüzgâr, insanın gırtlağından girip kanını donduran o soğuk rüzgâr bir türlü dinmek bilmiyordu. Marcus Aurelius çadırına girdi ve miğferini başından çıkardı. Mumlardan yayılan huzur verici ışık, Fortuna'nın altın heykelinden yansıyordu. İmparator bu heykeli yanından hiç ayırmıyordu. Seferlerinde de yanında götürüyordu.

Çadırın girişini örten perdelerin arasından bir muhafız belirdi ve elçinin geldiğini bildirdi. Elçi, ciddi bir yüz ifadesiyle, kaşlarının arasında bir kaygı çizgisiyle belirdi. Ordu imparatorluğun hudutlarını korumak için güç bela mücadele ederken bu çizginin aylar içerisinde iyice belirginleştiğini fark etmişti Marcus Aurelius.

"Komplocu tutuklandı," dedi elçi. Hâlâ nefes nefeseydi.

Marcus Aurelius bir şey demeden sakin sakin ona baktı. Elçi sözlerine devam etti:

"Suçunu kabul etti. Her şey yolunda. İnfaz için senin onayın kaldı bir tek."

İmparator bir süre sessizliğini korudu.

"Sağ kalsın," dedi.

Elçi yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini engelleyemedi.

"Bu adam senin yaşamına kastetti..."

"Biz onun gibi davranmayalım."

Elçi itiraz eder gibi bir hareket yaptı sonra kendini toparladı, selamladı ve çadırdan ayrıldı. Mum alevleri titreşti.

Marcus Aurelius bir süre düşünceli düşünceli durdu, sonra gömleğini çıkardı ve yatağın üzerine koydu. Bir kadehe biraz Falerne şarabı doldurdu, çalışma masasına oturdu ve bir parşömen çıkardı. Her gece düşüncelerini kaydediyordu. Mum alevi hoş bir sıcaklık yayıyordu. Eline bir tüy kalem aldı, gece karanlığı kadar siyah ve yapışkan mürekkeple dolu küçük bir kaba daldırdı, sonra tüyü bir süre havada tuttu. Dışarıda, çadır perdeleri arasında rüzgârın ıslığı işitiliyordu. Ara sıra bazı askerlerin sesi geliyordu.

Tüy kalem parşömenin üzerinde gıcırdadı. Mürekkep, kabartı gibi, bir süre ıslak kaldı ve son bir çabayla parlaklığını koruyup sonsuza dek kurudu.

Kötülerden intikam almanın en iyi yolu, onlara benzememektir.

Marcus Aurelius'un bakışları cılız aleve yöneldi. *Mumun ışığı parlıyor, parıltısını da sönene kadar koruyor*, diye düşündü. *Samimiyet, adalet ve bilgelik vaktinden önce söner mi?*

Tüy kalemi yeniden eline aldı.

Mizantropların insanlara karşı hissettiklerini sen asla mizantroplara karşı hissetme.

Alaycı bir kahkaha.

Sandro sıçrayarak uyandı. Dışarıda penceresine bir maymun asılmıştı.

Rüyası uçup gitti. Bir güneş ışığı belirir belirmez silinip giden cengel sisi gibi. Ama Sandro rüyadaki mesajı, kıssadan hisseyi hatırlıyordu.

Bir fikri benimsemek ne kadar kolay, dedi kendi kendine; *oysa onu hayatına, hislerine, davranışına dâhil etmek ne karmaşık!* Affedebilmeyi elbette isterdi ama insanın canı acıdığında –tabii adı Marcus Aurelius, İsa ya da Gandi değilse– bu nasıl mümkün olabilir?

Hamağından güç bela kalkıp dışarı çıktı. Yağmur dinmişti. Yürüme arzusu duydu. Zihnini ferah tutmalıydı.

Bir süre sonra, postallarını ve koruyucu giysilerini üzerine geçirmiş, ormanın içlerine dalıyordu.

Adımları içgüdüsel olarak önceki istikamete sürükledi onu. Yine de bitki örtüsü farklı gelmişti. Her şey o kadar hızlı büyüyordu ki manzara sürekli değişiyordu. Bir pusula ve harita yardımıyla bile evine tek başına dönmesi kesinlikle imkânsızdı.

Bir süre sonra havuzun yakınında fark ettiğini hatırladığı düz kayalığı gördü. Ağaçlar arasındaki bir delikten kendine yol açmayı başaran bir iki güneş ışığı altında somaki taşı gibi parlak ve siyah bir kaya. Bir an durdu, sonra sessizce yaklaştı. Buraya neden tekrar gelmişti ki? Akarsuyu fark etti. Amazon Nehri kadar koyu ve mat. Buna karşılık, sabahki yağmur havayı temizlemiş, en ufak tozu bile yere indirmişti. Manzara şimdi etkileyici bir haldeydi. Bitkilerin yaprakları bir timsahın gözleri gibi parıldıyordu. Sandro sessiz adımlarla yaklaştı ve bir çalılığı geçince onu gördü.

Geçen seferki yerdeydi. Omuzları suyun üzerinde arkadan görünüyordu. Hafifçe suya batmış bir dala zarifçe tutunmuştu. Ancak birkaç metre ötedeydi. Sandro neredeyse soluk almıyordu. Genç kadının dar ensesini, incelikli bir biçimde oyulmuş omuzlarını, uzun, zarif kollarını görüyordu. Uzunca bir süre böyle, hareketsiz ve sessiz kaldı. Sabah yağmurunun yıkadığı bitkiler son derece rahiyalı bir koku yayıyordu.

Genç kadın aniden ileriye doğru atıldı. Oldukça yoğun su hiç dalgalanmıyordu. Sırtı Sandro'ya dönük, karşı sahile doğru yüzdü. Gitme vakti gelmişti ama Sandro kımıldayamıyor, en ufak harekette bile bulunamıyordu.

Kıyıya yaklaşan yüzücü doğruldu ve sahile doğru yürüdü. Önce omuzları, sonra da sırtı ortaya çıktı. Vücudu, parlak ve koyu

bir buğu içindeydi. Tenini bütünüyle kaplayan kaygan bir buğu. Havuzdan çıkıp gerindi. Çırılçıplaktı. Üzerindeki parlak balçık dişiliğinin kıvrımlarını vurguluyordu. Çikolatadan bir heykel...

Sandro gerçekdışı gelen bu görüntüden gözlerini ayıramıyordu.

O an tekrardan ince bir yağmur yağmaya başladı ve heykel başını arkaya doğru kaldırıp yüzünü göğe çevirdi. Gözleri kapalıydı. Gözkapaklarının üzerinden yağmur yavaşça aktı. Yanaklarından, dudaklarından, omuzlarından sızdı ve onu yavaşça soymaya başladı. Çok yavaşça. Çamur eridikçe adım adım siliniyor, genç kadının tenini, tanrısal güzellikteki, gerçekdışı bedenini, allak bullak edici çıplaklığını yavaşça ortaya çıkarıyordu. Yeniden kadın olan heykel, yağan yağmurun altında kalakaldı. Sonra, sakince, sahil boyunca yürüdü. Donup kalmış olan Sandro'ya tehlikeli bir biçimde yaklaşıyordu.

Ama genç yerli kayanın yanına gelince durdu, üzerine çıktı, sırt üstü uzandı, gözlerini kapadı ve nihayet geri gelen güneşe vücudunu sundu.

Oradan birkaç metre ötede bulunan Sandro kımıldamaya cesaret edemiyordu. Rodin'in eserlerinden biri gelip Amazon ormanının ortasına, kayadan bir kaidenin üzerine, tam karşısına konmuştu.

Güzellik zamanı durdurdu. Sandro, kendini onun bakışlarına sunmuş kadım seyretmeye mahkûm bir halde, ne kadar süre böyle kaldığını bilmiyordu.

Uzun bir sürenin sonunda soluk alıp verişinden genç kadının uyuduğunu anladı. Gitme zamanı gelmişti.

Sandro uzaklaşmadan önce çevreye bir göz attı ve o zaman onu gördü. Kadınla kendisi arasında, yarı yolda, bir yılan uyu-

yan güzele doğru sürünüyordu. Sandro yılanı hemen tanıdı. Hayatta kalma rehberlerini yeterince okumuştu. İki kırmızı şerit arasında üç siyah halka olan derisinden kolayca tanınabilen bir mercan yılanıydı. Yanılmasına imkân yoktu. Isırığının etkilerini bile hatırlıyordu: Çok yoğun bir acı, bir ödem, ardından görme bulanıklığı, çırpınmalar, sonunda solunum kaslarının felç olması ve boğularak ölme.

Yılan düz kayanın dibinden sürünerek kayanın üzerine uzanmış yerli kadına doğru ilerliyordu.

İntikamını unutan Sandro telaş duygusuna kapıldı. Kadını acımasız bir ölümün insafına göz göre göre bırakamazdı! Vicdanının sesini dinleyerek, gözleriyle hayvanı öldürmenin bir yolunu aradı. Bir taş. Bir taş gerekiyordu. Çabuk! Gözleri yeri araştırdı. Hiçbir şey bulamadı. Bolca bitki vardı ama taş yoktu...

Aniden yeterince uzun bir odun parçasını fark etti. Ateş yakmak için odun kesmeye gelmiş çocuklar unutmuştu belli ki. Bu işini görürdü.

İhtiyatla ilerledi. Gürültü çıkarmamak için yapraklara nazikçe basıyordu. Ne sürüngen ne de genç kadın onu işitmeliydi. Kadın olur da doğrulursa, anında büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalabilirdi. Odun parçasını yavaşça eline aldı, sonra kayaya doğru ağır ağır, çok yavaş, sessizce ilerledi. Sopasını sallayarak adım adım yaklaşırken, yılan da avının elli santim kadar uzağındaydı.

Sandro soluğunu tutarak son metreleri yürüdü. Tam sırasıydı. Şimdi vurmalıydı. Elindeki sopaya, sonra da mercan yılanına baktı. Mesafeyi ölçmeye, darbesini iyi hesaplamaya, iyi nişan almaya çalışıyordu. İçinde yükselen korkuyu, amacının yarattığı baskıyı hissedebiliyordu. Yılan kurbanının bacakları arasına, topuklarının

hizasına gelmekteydi. Haydi! Şimdi! Sandro soluğunu tuttu ve elindeki sopayı bir darbede indirdi.

Sonrası, hızla, hiçbir tepki gösteremeden olup bitti. Sopa yılanı sıyırtarak kayaya şiddetle vurdu ve Sandro diz üstü düştü. Sürüngen hızla arkasına döndü, doğruldu. Sandro yılanın yassı ve üçgensi başının yükselerek geri çekildiğini, ardından da kendisine doğru atıldığını gördü.

Aynı anda yerli kadın bir sıçrayışta doğrulmuş ve elini şaşırtıcı bir süratle yılana doğru uzatmıştı. Tam yılan dişlerini geçireceği anda başının altından kavrayarak yılanı yakaladı. Sandro hayvanın ağzının açıldığını ve korkunç sivri dişlerin yüzünün birkaç santim ötesinde kapandığını görecek zamanı ancak bulabildi.

Tam o anda nasıl bir faciadan kurtulmuş olduğunu gerçekten anladı. Bu düşünce Sandro'nun kanını dondurmuşken, esir düşen sürüngen de ince çatal dilini fırlatarak kısık küçük gözleriyle ona bakmaya devam ediyordu.

Genç kadın doğruldu. Hâlâ şokun etkisi altındaki diz çökmüş Sandro gözlerini yavaşça ona doğru kaldırdı. Kadının çıplaklığına rağmen duruşunda kibirli bir hal vardı. Siyah gözleri öfkeyle parıldıyordu. Ayakta, bacakları hafifçe bükük, başının altından sıkmaya devam ederek bir eliyle mercan yılanını tutuyordu. Yılan kıvrılıp bükülüyor, kuyruğu genç kadının kalçalarına çarpıyordu.

"Neredeyse öldürecekti seni. Senin kabahatin!"

Sandro sitemi haksız buldu. Konuşmak için kendini toparlamaya çalıştı.

"Sopa kullanma alışkanlığım yok benim."

"Kimse kullanmanı istemedi ki!"

"Ama... sana saldırmaya hazırlanıyordu. Seni kurtarmak için yaptım!"

Zindancısının parmakları arasında kıvrılmaya devam eden hayvandan gözlerini ayıramıyordu.

"Bir yılan asla bir insana saldırmaz. Tabii kendini tehdit altında hissetmiyorsa."

Genç kadın sürüngenin çenesinin altındaki belli bir noktayı sıktı. Hayvan kasıldı ve zehrini kesik kesik tükürdü. Sonra onu yaprakların arasına bıraktı.

Sandro yutkundu.

"Adın ne senin?" diye sordu kadın.

Gözlerini yeniden kadına doğru kaldırmıştı.

"Sandro."

"Sandro..." diye tekrarladı yavaşça.

Kadının kişiliğinden dinginlik ve kararlılık yayılıyordu.

"Ya senin?" deme cesaretini gösterdi.

Siyah gözler Sandro'nun üzerine dikildi. Yumuşak bakışların içinde küstahça bir ışıltı filizlenmişti.

"Elianta."

21

"Sıradaki!"

Adam ilerledi ve bağdaş kurarak yere oturdu.

Krakus kendine atfettiği yeni rolü değerlendirmeye başlamıştı. Tek tek herkes üzerinde çalışarak en iyi sonucu elde edebilirdi.

"Adını hatırlat bana..."

"Chesmu."

"Aa, evet."

Krakus Chesmu'nun ideal bir teba olduğunu hatırlamıştı. Uysal, her konuda uyumlu, itiraz etmeyen biri. Kolay çocuk.

"Pekâlâ, Chesmu, dün öğrendiklerimiz üzerinde küçük bir değerlendirme yapacağız. Hazır mısın?"

"Evet."

"Çok iyi! Şimdi... Düşünelim... Bir durum hayal et... Buradasın, köydesin, biri sana gülümsüyor. Sen ne yaparsın?"

"Biri bana gülümsüyor mu?"

"Evet."

"Şey, hoş bir şey, ben de ona gülümserim."

"Olmaz, amma da zavallısın! Hatırlasana..."

"Eee..."

"Sana neden gülümsediğini biliyor musun?"

"Beni görmekten hoşlandığı için mi?"

"Ancak saftirikler buna inanır. Eğer sana gülümsüyorsa ya seninle kibarca dalga geçiyordur ya da senden bir şey elde etmek için seni tavlamaya çalışıyordur..."

"Yaa..."

"Sana gülümsemesinin *gerçek nedenini* bilme imkânın var mı?"

"Şey..."

"O halde gülümseme!"

"Yaa..."

"Temkinli davranmalısın, yoksa hep sille yersin. Ya da herkes seni budalanın teki sanır. Zeki olan sürekli gülümsemez."

"Yaa... Zeki olan gülümsemez mi?"

"Gülümsemez."

"Peki... ya içimden gülümsemek geliyorsa?"

"Kendine hâkim ol."

"Yaa..."

"Başlangıçta biraz çabalaman gerekecek ama sonra bu bir alışkanlık olur ve bir daha gülümsemeyi hiç istemezsin."

"Yaa, çok iyi."

Krakus tütün kesesini çıkardı ve bir sigara sarmaya koyuldu.

"Her koşulda en iyi şey, duygularını asla göstermemen. Özellikle hiçbir şeye şaşırmamalısın, yoksa dünyayı keşfeden köyün budalası kabul edilirsin. Olaylar ve insanlarla aranda soğuk bir mesafe olsun."

Sözüne devam etmeden önce sigarasını yaktı:

"Tamam. Bir daha deneyelim. Konsantre ol."

"Tamam."

"Hayal et... Ormanda maruçya dolu bir yer keşfettin. O kadar çok ki hepsini sen yiyemezsin. Ne yaparsın?"

"Meyveler dallarından düşmeden önce başkaları da faydalansın diye hemen onları haberdar ederim."

Krakus iç çekti.

"Kasıtlı olarak mı böyle konuşuyorsun? Başkalarını haberdar edersen ne olur?"

"Onlar da yemeye gelir."

"Bunu dedin zaten. Başka?"

"Eee..."

"Başkalarını haberdar edersen, onlar da o yeri öğrenir. Bir dahaki sefere senden önce davranırlar!"

"Ama eğer ben hepsini yiyemezsem, meyveleri çürümeye bırakamam..."

"Sana ne? Sen öncelikle kendi çıkarını düşünmelisin. Bu da en iyi yerleri bilen bir tek sensen mümkün. Eğer bu bilgiyi paylaşırsan, bir dahaki sefere sen daha az meyve bulacaksın. Başkaları senin yerinde olsalar ne yaparlar sanıyorsun? Herkes kendi çıkarının peşinde, dostum. Sen kendi çıkarını düşünmezsen onlar kendilerininkini düşünür."

"Anlaşıldı."

"Bu da bir zekâ sorunu. İnsan zeki olduğunda önce kendini düşünüp işin içinden sıyrılır."

"Anlaşıldı."

Krakus sigarasından derin bir nefes çekti.

"Pekâlâ, diğer bir şey. Şimdi verdiğin cevaba dikkat et."

"Tamam."

"Biriyle konuştuğunu hayal et. Bir konudaki fikrini söylüyorsun. Karşındaki seninle hemfikir değil. Ne yaparsın?"

Chesmu bir an düşündü.

"Şey... dinlerim."

"Dinler misin? Neden dinlersin?"

"Anlayabilmek için."

"Neyi anlayacaksın?"

"Eee, olaylara dair başka bir bakış açısı varsa bunu öğrenmek iyi olabilir... Benim görüşümü zenginleştirebilir."

"Çok yanlış. Bunu yapmak sana ne katacak?"

"Neyin doğru olduğunu bilmemi sağlayacak. Hakikati keşfetmemi."

"Vay be! İyice çuvalladın. Hakikati aramak değil, haklı olmaya çalışmak gerek!"

"Haklı olmak mı?"

"İnsan zekiyse haklıdır. Daima haklı olmalısın."

"Yaa..."

"Bir şey söylediğinde kimsenin sana karşı çıkamaması için mücadele etmelisin."

"Öyle mi?"

"Elbette!"

"Pekâlâ..."

"Bunu başarmak için bir tüyo ister misin?"

"Evet."

"Biri sana itiraz ettiğinde onun aslında sana saldırdığını hayal et, kişiliğin tehdit altındaymış gibi davran. Bu tehdidi içinde hissetmeye çalış. Kendi kendine, sanki bir ölüm kalım meselesiymiş gibi kendini savunman gerektiğini düşün. Karşındakinin haklı olmasına izin verirsen artık kendinin var olamayacağını düşün..."

"Şey... işe yarar mı?"

"Onlarca kez bunu yap. Göreceksin, bir süre sonra, biri sana itiraz ettiğinde kendini çok kötü hissedeceksin ve tek başına karşı saldırıya geçeceksin. Otomatik olarak böyle olacak. Cuk diye oturur."

"Pekâlâ, tamam."

Krakus sigarasından bir nefes çekti. Dumanını yavaş yavaş bırakırken düşünüyordu.

"Tamam, başka bir şeye geçelim. Dikkatli dinle!"

"Tamam."

"Biriyle karşılaşır ve onun çok zeki olduğunu fark edersen, ne yaparsın?"

"Şey, ona söylerim."

"Ne söylersin?"

"Onu zeki bulduğumu."

Krakus başını ellerinin arasına aldı.

"Anlamıyor musun? Asla böyle deme! Yoksa onun yanında sen kendini aptal yerine koyarsın. Asla böyle dememelisin."

"Pekâlâ."

"Zaten asla kimseye iltifat etmemelisin."

Chesmu'nun gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Hiç iltifat etmemeli mi?"

"Asla!"

"Kimseye mi?"

"Kimseye."

"Tamam, pekâlâ."

"İltifat etmek karşındakini yüceltmektir. Dolayısıyla kendini küçültmüş olursun."

"Bir kadına bile mi iltifat edilmemeli?"

"Özellikle de bir kadına!"

"Ama ya onu güzel buluyorsam..."

"Sesini çıkarmaman için bir neden daha! Yoksa seninle hiç ilgilenmez. İnsan kendinden aşağı birine kapılmaz."

"Yaa, pekâlâ..."

Krakus sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi.

"Tamam, sanırım bugünlük bu kadar yeter."

"Pekâlâ."

"Hepsini iyi anladın mı?"

"Evet."

"Uygulamaya geçmelisin artık."

"Anladım."

"Haydi!"

Chesmu ayağa kalktı. Kaygılı bir hali vardı.

"Şey, bir şey takıldı aklıma. Eğer bütün bunları uygularsam, artık çok doğal olamam..."

Krakus kaşlarını çattı.

"Doğal olmanı isteyen mi var?"

"Şey..."

"Doğal olmak ne kazandırır ki? Rio'nun gecekonduları doğal heriflerle dolu. Git tek bir çöp tenekesini tekmele, içinden onu birden düşer."

"Tamam tamam..."

Krakus da ayağa kalktı.

"Son bir şey daha: Sürekli 'tamam' demeyi de bırak artık. İnsan zeki olduğunda hemfikir olmaz."

"Nasıl yani?"

"Muhatabınla hemfikirsen, bu, kendi kendine düşünemiyorsun demektir. Saygı görmek istiyorsan, başkalarının fikirlerini asla benimseme. Onların iyi olup olmadığını anlamaya çalış. Prensip olarak, hayır de!"

"Tamam."

"Olmadı yine!"

22

"İşini pek seviyor gibisin," dedi Marco sitemli bir sesle.

Krakus yan yan ona baktı. Güneşten koruyan şapkasını masanın üzerine fırlattı, üniformasının ceketini çıkardı ve adamlarının önünde yere çöktü. Gün sonu çok sıcaktı.

"İçecek yok mu?" dedi.

"Konuşmak susatır..."

Krakus aldırmadı. Marco elinde tuttuğu çakmağı parmaklarının arasında hafifçe döndürerek oynayıp duruyordu. Yanında duran Alfonso rahatsız bir halde başka yerlere bakıyordu.

"Bizim konuşacak kimsemiz yok. Sıkılıyoruz," dedi Marco gözlerini çakmağından ayırmadan.

"Şikâyet etmeyin, çocuklar! Ücretli izinde olduğumuzu düşünün. Sizin yerinizde olmak isteyen çok kişi çıkar."

"Ben yerimi onlara bırakabilirim ..."

Krakus yutkundu.

"Abartma. Daha berbatı da var..."

"Yapacak işin olmasa sen bizim kadar bile dayanamazsın."

"Yerlilerle gevezelik edin. Hoş insanlar."

"Manyokun boyundan ya da nasıl peştamal dikileceğinden söz etmek için mi?"

Alfonso kahkahayı bastı.

"Genellikle," diye devam etti Marco, "bir kabileye uğradığımızda en azından kızlarla vakit geçirirdik."

"Onlar istediğinde elbet," diye düzeltti Alfonso.

Çakmak Marco'nun parmaklarından kurtulup yere düştü.

"İstemediklerinde de istemeleri sağlanır..."

"Doğru," diye kikirdedi Alfonso.

"Oysa burda mala dokunma hakkımız yok."

"Evet ama burada müşterimiz de bizimle birlikte," dedi Krakus.

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Her şeyi."

"Belki de ilgilenmez."

"Sanmam."

Marco çakmağı çaktı ve dans eden alevlere baktı.

"Sonuçta onları yok etmek istediğini söyledi zaten."

"Psikolojik olarak ama. Aynı şey değil."

"Hah! Ne fark var ki?"

"Dışarıda iz bırakmadan içeriyi yakmak istiyor."

"Eee, ben de bir kızı zorladığımda aynı şey olmuyor mu?"

"Boş ver. İşi bırakacak değiliz. Yakında bitecek zaten. Özellikle Sandro'yu şu son zamanlarda giderek daha az görüyorum. Ortalığa çıkmak istemez bir hali var. Sen saçmalarsan, her şeyi durdurmak için eline geçen fırsatın üzerine atlar."

"Bıktım artık. Bir an önce bitir şu işi de paramızı alıp tüyelim."

*

Gece oluyordu. Serinlik nihayet arzı endam etmişti.

Kulübenin kapısı vuruldu. Sandro doğrulurken Krakus içeri girdi.

"İyi akşamlar. Artık tamam mı bu akşam?"

Sandro cevap vermeyerek başını çevirdi.

"Her akşam erteleyecek değiliz ya," dedi Krakus öfkeli bir sesle. "Herkes hazır... Senin onayını bekliyoruz."

Sandro dudak büktü. Herkesin hazır olmasına aldırdığı yoktu. Krakus'un öfkesine de aldırmıyordu.

İki metre ötedeki ziyaretçisinin üstüne sinmiş sigara kokusunu alabiliyordu. Sigara... Sigara ona Tiffany'ye rastladığı Paris günlerini hatırlatmıştı. Rodin Müzesi'nden çıkışta Varenne Sokağı'ndaki bir kafenin terasında kahvaltı etmişlerdi. Etraflarındaki herkes sigara içiyordu. Duman genç kadının etrafını sarıyor, dans eden kıvrımlar halinde dönüp duruyor, onu bir peri masalında büyüyle ortaya çıkmış prensese dönüştürüyordu. Sandro, hayatında ilk kez tütün kokusunu sevmişti.

Zihni Atlantik'i aştı ve kendini New York Üniversitesi rektörünün odasında son karşılaşmalarında buldu. Rektör onu, bir yıldan sonra artık yas tutmamaya, yeni bir sayfa açmaya teşvik etmişti...

"Asla," diye mırıldandı Sandro.

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Pekâlâ, ne yapıyoruz?"

Sandro gözlerini karşısındaki adama dikti.

"Manyokun boyundan ya da nasıl peştamal dikileceğinden söz etmek için mi?"

Alfonso kahkahayı bastı.

"Genellikle," diye devam etti Marco, "bir kabileye uğradığımızda en azından kızlarla vakit geçirirdik."

"Onlar istediğinde elbet," diye düzeltti Alfonso.

Çakmak Marco'nun parmaklarından kurtulup yere düştü.

"İstemediklerinde de istemeleri sağlanır..."

"Doğru," diye kikirdedi Alfonso.

"Oysa burda mala dokunma hakkımız yok."

"Evet ama burada müşterimiz de bizimle birlikte," dedi Krakus.

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Her şeyi."

"Belki de ilgilenmez."

"Sanmam."

Marco çakmağı çaktı ve dans eden alevlere baktı.

"Sonuçta onları yok etmek istediğini söyledi zaten."

"Psikolojik olarak ama. Aynı şey değil."

"Hah! Ne fark var ki?"

"Dışarıda iz bırakmadan içeriyi yakmak istiyor."

"Eee, ben de bir kızı zorladığımda aynı şey olmuyor mu?"

"Boş ver. İşi bırakacak değiliz. Yakında bitecek zaten. Özellikle Sandro'yu şu son zamanlarda giderek daha az görüyorum. Ortalığa çıkmak istemez bir hali var. Sen saçmalarsan, her şeyi durdurmak için eline geçen fırsatın üzerine atlar."

"Bıktım artık. Bir an önce bitir şu işi de paramızı alıp tüyelim."

*

Gece oluyordu. Serinlik nihayet arzı endam etmişti.

Kulübenin kapısı vuruldu. Sandro doğrulurken Krakus içeri girdi.

"İyi akşamlar. Artık tamam mı bu akşam?"

Sandro cevap vermeyerek başını çevirdi.

"Her akşam erteleyecek değiliz ya," dedi Krakus öfkeli bir sesle. "Herkes hazır... Senin onayım bekliyoruz."

Sandro dudak büktü. Herkesin hazır olmasına aldırdığı yoktu. Krakus'un öfkesine de aldırmıyordu.

İki metre ötedeki ziyaretçisinin üstüne sinmiş sigara kokusunu alabiliyordu. Sigara... Sigara ona Tiffany'ye rastladığı Paris günlerini hatırlatmıştı. Rodin Müzesi'nden çıkışta Varenne Sokağı'ndaki bir kafenin terasında kahvaltı etmişlerdi. Etraflarındaki herkes sigara içiyordu. Duman genç kadının etrafını sarıyor, dans eden kıvrımlar halinde dönüp duruyor, onu bir peri masalında büyüyle ortaya çıkmış prensese dönüştürüyordu. Sandro, hayatında ilk kez tütün kokusunu sevmişti.

Zihni Atlantik'i aştı ve kendini New York Üniversitesi rektörünün odasında son karşılaşmalarında buldu. Rektör onu, bir yıldan sonra artık yas tutmamaya, yeni bir sayfa açmaya teşvik etmişti...

"Asla," diye mırıldandı Sandro.

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Pekâlâ, ne yapıyoruz?"

Sandro gözlerini karşısındaki adama dikti.

"Tamam, haydi! Aşağı içgüdülerle oynayın..."

Krakus, müşterisinin fikir değiştirmesinden çekindiğinden aceleyle uzaklaştı.

Sandro uzun, çok uzun bir süre sessiz kulübesinde kaldı. Sonra, tuhaf bir duyguyla harekete geçerek, ceketini üzerine geçirip başına da bir şapka attı ve dışarı çıktı. Gece bağrını ona açmıştı. Aysız bu gecede yalnızca tek tük birkaç yıldız ağaçların arasından ışıldamayı başarıyordu. Hem koruyucu hem de tehditkâr ağaçlar; karanlıkta görmediği ama varlığını hissettiği ağaçlar. Vücudu baştan aşağı ürperdi. Cep lambasını çıkarıp yaktı. Pili zayıftı. Köyün yolunu tuttu. Lambanın cılız sarı ışık demeti adımlarını aydınlatıyordu.

Müziğin çınladığı, özellikle vurmalıların işitildiği ana meydana ilk kez yaklaşırken içinden korku yükseliyordu. Uzaktan, gösteri için bir araya toplanmış, ateşin kızıla çevirdiği yüzleri görebiliyordu. Sandro kalbinin sıkıştığını hissetti ama yirmi metre kalana kadar yaklaştı. Yan tarafta durduğunda hem sahneyi hem seyircileri görebiliyordu.

Sahnede yerliler dans ve ezgilerle, aynı zamanda da insanlar arası diyaloglarla bir hikâye anlatıyor gibi görünüyordu. Yalnızca gençler vardı. Senaryonun oldukça hareketli olduğu belliydi. Büyük şiddet içeren çok gerçekçi kavga sahneleri görülüyordu ara ara. Bu tür gösterilere alışkın olmadıkları belli olan seyirciler kımıldamadan izliyorlardı. Gözlerini fal taşı gibi açmış bakıyorlardı. Kimilerinin ağzı da açıktı. Oyunculardan biri diğerinin yüzüne bir yumruk attığında seyircilerden bazıları geri çekiliyordu. Bazı sahnelerde bir kadın gözlerini kapatıyordu. Çoğunun tamamen büyülenmiş, hipnotize olmuş bir halleri vardı. Bazı sahneler çok cinsel çağrışımlar içeriyordu. Genç yerli kadınların kaba el kol

hareketleriyle kışkırtıcı sözler söylediği ya da sanatsal ifadelerdense cinsel ilişki taklidi yapan danslar ettiği görülüyordu.

Yerliler kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki ne sahnenin önünden geçen timsahı ne de yanlarında devrilen ağacı farkedebilirlerdi.

Sandro kendini iyice rahatsız hissediyordu. Marcus Aurelius'un hayali karşısına dikilip sahnedeki görüntülerin üzerine bindi. İmparator amfitiyatrolardaki gösterilerin vahşetini azaltabilmek için elinden geleni yapmıştı. Kitleyi kendine düşman ederek, şok edici sahnelerin canlandırılmasını sınırlamak için önlemler almıştı. Belli bir ahlaki tavrın benimsenmesinin ruhu yüceltece-ğine inanmıştı. Bir aslanı insan yemeye eğitmiş kölenin cazibesine kapılmış kitle onun azat edilmesini talep ettiğinde rahatsız olan Marcus Aurelius şu cevabı vermişti: "Bu adam özgür olmayı hak edecek hiçbir şey yapmadı."

Utanç ve hınç karışımının esiri olmuş Sandro, meydanda toplanmış yerlileri süzdü. Bu tür gösterilere alışkın olmadıkları belliydi. Fakat Batılı, genç, masum bir kadını tanrılarına kurban etmek söz konusu olduğunda pek de o kadar korkmuş gözükmüyorlardı.

Hasret Kardeş e-kitaphane

23

"Ağaç gövdelerini ne diye boyuyorlar ki?"

Alfonso uzun uzun kesilmiş ağaç gövdeleri üzerinde çalışan yerlilere bakıyordu.

Krakus gülümsedi.

"Tahta topların horozibiklerine benzemesini sağlıyor."

"Yaa..."

"Güzel oldu, değil mi?"

"Evet, evet, güzel oldu... İyi de... neye yarayacak?"

"Bu akşamki gösteri için."

Alfonso kaşlarını çatarak rahatsız bir ifade takındı.

"Marco senin çok eğlendiğini söylüyor. Başlangıçta yerlileri ortadan kaldırmamız gerekiyordu, şimdiyse onlara şov hazırlıyoruz."

"Evet, ama bunlar onların canını sıkmak için. Eğlendirmek için değil."

"Yaa..."

"Gel buraya, bizi işitmesinler."

Alfonso'yu kafa kola almanın tam zamanıydı. Onu Marco'nun kötü etkisinin insafına bırakmamalıydı.

Uzaklaşıp köyde yürümeye başladılar. Meydanda tek bir kedi bile yoktu. Yerliler sabahtan akşama ormanda kupu topluyordu. Hava çok sıcaktı. Kupkuru bir sıcak. Ayaklarındaki koca postallar geçtikleri yerden toz kaldırıyordu.

"Dinle," dedi Krakus. "Örneğin bu gece güçlü kuvvetli adamlar gösteri yapacak. Kimsenin taşıyamayacağı kadar ağır horozibiği balyalarını kaldıran erkekler göreceğiz."

"Evet..."

"Ama bizimkilerin kaldıracağı topların ağırlığı onda biri kadar olacak."

"İyi de... Bu onların canını neden sıksın ki?"

"Kendini seyircinin yerine koy. Eğer bir erkeksen, taşaklı olmana rağmen onu kaldıracak kadar kuvvetli olmadığını bilirsin. Eğer kadınsan, o zaman da erkeğinin bu kadar güçlü olmasını hayal edersin, dolayısıyla onda olmayan taşak sende vardır. Sonuç: gösteriyi seyreden herkes can sıkıntısıyla yatmaya gider."

"Evet, anlıyorum. Bütün bunlar biraz kaçıkça değil mi? Sanki imkânsız şeyler bulmak için kafanı zorluyor gibisin..."

"Şey... psikoloji bu, anlarsın. Geçen gün söylenen şey."

"Evet..."

"Kadınlar için de benzer bir şey bulmalıyım. Gerçekte olduğundan daha güzel kızların gösterileceği bir şov. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum, aklıma bir fikir gelmiyor. Çünkü görüyorsun, burada da, herkes taşaklı, kadınlar da erkekler de."

"Evet, anlıyorum."

Alfonso çok ikna olmuşa benzemiyordu.

"Tamam, daha ahlaksız bir fikrim de var."

Krakus şapkasını çıkarıp yüzünü yelpazeledi. Ter içindeydi. Köydeki ağaçlar kesildiğinden beri güneş daha kuvvetli vuruyordu.

"Yeni tür bir okul hayal ettim," dedi. "Öğretmene bunu uygulatmaya başlıyorum. Ama Sandro'ya bir şey deme. Onun haberi yok. Hiç belli olmaz. Çocuklara dokunulmasını reddedebilir. Onu giderek daha az anlıyorum, dolayısıyla çekiniyorum."

"Zaten onunla konuştuğum yok."

"Bana fikri o verdi. Farkında olmadan. Geçen gün bana Descartes'tan söz ediyordu."

"Kimden?"

"Descartes'tan. Fransız bir filozof olmalı. Ölmüş sanıyorum. "Düşünüyorum, öyleyse varım," demiş. Sandro bunun saçmalık olduğunu söylüyor."

"Saçmalık mı?"

"Evet. Tersine, kimi zaman düşüncelerimizin var olmamızı engellediğini söylüyor."

"Ne olmamızı engelliyor?"

"Var olmamızı."

"Hım, şey... Sandro, ara sıra şu Elianta'nın yaptığı zımbırtılardan gizlice içiyor olmasın?"

"Hayır. Söylediği şey basit aslında. Kimi zaman sen düşüncelerine öyle gömülürsün ki etrafındakileri görmezsin, sana söylenenleri işitmezsin, bir şey hissetmezsin. Sonuçta, sanki kendinden kopmuş gibi olursun. Sandro diyor ki, senin düşüncelerin gerçeklik değildir. Sen düşüncelerinin içindeyken, bir filmde gibisin, hayatının içinde değilsin. Sonuçta, ne kadar çok düşünürsen o kadar az var olursun."

Krakus matarasını çıkardı ve bir yudum su içti. Alfonso dudak büktü.

"Evet..."

"Hayır, kafası dumanlı değil, seni temin ederim."

"Pekâlâ, çocuklarla alakası ne?"

"Şöyle ki, kendi kendime düşündüm, çocuklara, daha küçük yaştan, kendi yaşamlarının dışına çıkmayı öğretmek gerek. Onları yalnızca düşüncelerin içinde akıllarında var olmaya koşullamalı. Onları kendi akıllarına kapatmalı, yalnızca akla hitap etmeli, yalnızca akılları teşvik edilmeli ve akıldan başka bir şey kullanmaları engellenmeli. Zihinsel düzeyde onlara milyarlarca şey öğretilecek, diğer düzeylerde ise hiçbir şey öğretilmeyecek."

"Diğer düzeyler nedir?"

"Sandro diyor ki kendinle barışık olmayı, kendi vücudunu dinlemeyi öğrenmek; kendini tanımayı, kendini sevmeyi, kendine güvenmeyi, duygularını idare etmeyi, başkalarıyla iletişime geçmeyi, onları anlamayı, dinlemeyi öğrenmek, ikna etmeyi, saygı görmeyi, ilişkileri yönetmeyi, çatışmaları çözmeyi öğrenmek, kendi korkularını tanımak ve öteye geçmek, yaşamaya değer vermeyi, dingin olmayı öğrenmek... Kısacası, serpilip gelişmeni sağlayan her şey..."

"Yaa!"

Alfonso bir koka yaprağı çıkarıp ağzına attı.

"Onlara bütün bunlar öğretilmeyeceği gibi, dahası okul dışında öğrenmeleri de engellenecek. Akşamları kendilerini yeniden dengeleyemesinler diye."

"Bu pek kolay olmaz..."

"Olur. Boş zamanlarını denetleyeceğiz."

"Boş zamanlarını mı denetleyeceğiz?"

"Evet, okuldan sonra yapacak o kadar çok iş vereceğiz ki onlara! Ama elbette hep zihinsel şeyler. Kendi kendilerine bir şey deneyecek, yaşama karışacak, düş kuracak, insanlarla kaynaşacak vakitleri olmayacak..."

"Evet, anlıyorum..."

Krakus şapkasını giydi. Tepesinde güneş olmasından yine de daha iyiydi.

"Sınıfta bu konu hakkında konuşmalarını da yasaklayacağız elbet. Tıpkı kımıldamalarını yasaklayacağımız gibi. Kımıldamadan, iletişim kurmadan oturup kalmaya mecbur olacaklar. Orada durup gün boyu zihinsel bilgiler edinecekler. Fikir alışverişinde bulunmak, kahkaha atmak, ağlamak yasak. Soru sormadan ezbere öğrenecekleri şeyler kafalarına sokulacak."

"Bence yürümez, çocuklar isyan eder."

"Dert etme. Bunun onların yararına olduğuna herkesi inandıracağız. Çocuklar da uymak zorunda kalacaklar."

"Vay be!"

"Öğlen yemeğinde de onları okulda tutacağız ve acele yemeye mecbur edeceğiz."

"Acele yemek mi? Neden?"

"Her lokmanın tadını çıkarmalarına, huzur hissetmelerine, sonra da doymaya vakitleri olmamalı. Onları vücutlarından koparmalı, yemek yemek onlar için hiçbir şey hissetmeden hızla uyguladıkları bir faaliyet olmalı."

"Yepyeni bir şey, senin eserin."

"Evet. Çok yeni. Hatta sınırlarını biraz daha zorlayacağız."

"Dur hele!"

"Onların kendilerine güvenini tamamen yok edeceğiz. Sınıfta onlara asla değer vermeyecek şekilde davranacağız. Tersine, en ufak hatayı, en küçük yanlışı parmakla göstereceğiz... Gün boyu böyle davranacağız."

"Öğretmen bunu asla kabul etmez."

"Etti bile neredeyse."

"Olamaz?!"

"Oldu."

"Nasıl başardın?"

"Eğer onları överse işi tembelliğe dökeceklerine onu inandırdım. Aslında durum tam tersi, elbette."

"Yuttu mu peki?"

"Hemen değil. Çocukları benden daha iyi tanıdığını söyleyerek itiraz etti. Ben de ona, 'belki öyle ama programı ben yapıyorum,' dedim. Herkesin rolü kendine dedim."

"Teslim oldu mu?"

"Önce Descartes'a başvurmam gerekti."

"Ne dedin ki?"

"Düşünüyorum, öyleyse varım."

24

Elianta havuzun kenarına diz çökerek yeni açmış beyaz çiçeklerin zarif kokusunu içine çekti. Çiy kaplı çiçekler hâlâ baş döndürücü nefis bir koku saçıyordu.

Suyun üzerine eğildi ve yüzeyde kendi yansımasını gördü. Bir süre sonra kafasında bir kuşku belirdi. Karşısında gördüğü kadın, kaygılı biriydi. Kendini tanıyamıyordu. Yüz hatları gergindi sanki. Yaşlanmaya mı başlıyordu? Kendine bu soruyu hiç sormamıştı. Yaşı asla dert etmemişti. Tam tersine. O halde neden aniden endişelenmişti?

Harelenen suyun üzerine biraz daha eğildi. Suyun yüzeyinde göğüsleri belirdi. Dikkatle göğüslerine baktı. Hafifçe yandan baktı kendine, sonra yeniden önden baktı. Göğüsleri... fazla küçük değil miydi?

Suya bir yaprak düşüp görüntüsünü titreştiren halkalar yarattı.

İçinden tuhaf bir duygu yükseliyordu yavaşça. Zorlukla farkettiği ama hüzün ve öfke dolu bir duygu. Ruhunu dalgalandıran bir şey. Hayatında ilk kez Elianta kendi vücudundan utanç duymuştu.

Doğruldu ve peştamalına sarındı. Bugün suya girmeyecekti. Yüzecek hali yoktu. Rastgele yürüdü. Yaban otlarını çiğniyor, bitkilerin, ağaçların ve sarmaşıkların arasına dalıyordu. İlerliyor, ilerliyordu ama üzgün ruh hali de peşinden geliyor, önüne geçiyor, içine yerleşiyordu.

Bir süreden beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Art arda iki yenilgiden sonra şamanlık geleceği suya düşmüştü. İşlerin sarpa sardığı kesindi. Köy hayatı da değişmişti. Hem de doğru yönde değildi bu değişim. Herkes kendi köşesine çekilmişti. İnsanların yüzü daha az gülüyordu. Hep kaygılı bir halleri vardı. Sanki hayatın bir armağan olduğunu, gökten gelen bir bağış olduğunu, her anın harikuladeliğini unutmuş gibiydiler. Kendisi de yaşam sevincini yitirmemiş miydi?

Sonuçta bütün bunlar yabancıların gelişiyle başlamıştı. Zevk ve eğlence getirdikleri kesindi. Olup bitenlerden eskisine göre daha fazla haberdardılar. Ama yine de her biri yüreğindeki saflığı, tasasızlığı, hayatı ve sunduklarını ağırbaşlılıkla kabul etme yetisini yitirmişti. Hepsinin kafası sorunlarla doluydu. İçinde yaşadıkları ve artık tamamen bilincinde oldukları dünyanın bütün tehlikeleri ve sıkıntıları akıllarındaydı. *Jungle Time* kötü havadisleri çoğaltıp duruyordu. Tehdit edici bir karınca yuvasının keşfini, falanca av hayvanının yok olma riskini ya da köy sakinlerinin yaşadığı ve karşısında da çoğu zaman güçsüz kaldığı sorunları öğrenmedikleri tek bir gün bile yoktu. Ayrıca köy halkından bazılarının başarıları da övülüyordu. Diğer fanilerin asla erişemeyeceği bireysel başarılardı bunlar. İnsana kendini küçücük ve önemsiz hissettiren başarılar. Sonuçta, neredeyse kötü haberlere değer verir hale gelinmişti. Başkalarının bizden daha kötü durumda olması bizi

kendi gündelik sorunlarımız konusunda yatıştırıp teskin ediyordu. Böylece, belki de kurtarıcı bir icat olan vidoforun karşısına geçip her şeyi unutmaktan başka çare kalmıyordu.

Elianta son zamanlarda insanların daha da saldırganlaştığını fark etmişti. Sonu kötü biten kavgalar, dalaşmalar çıkıyordu. Çocuklar bile şiddetle kavga ediyordu. Oysa daha önce böyle bir şey akıllarına bile gelmezdi. Neden olduğunu bilmiyordu ama her şeyin, tıpkı doğada olduğu gibi birbirine bağlı olduğunu hissediyordu. Kesin olan bir şey vardı ki kanıtlayamasa bile bunu ileri sürebilirdi: Bu rahatsızlıkların kaynağında, kötülüğün kökünde korku vardı. Adını söylemeyen ama her düzlemde kendini gösteren, bıçak gibi insanın içine saplanan bir korku: Yitirme korkusu, hastalık korkusu, hayvanlar karşısındaki korku, sevilmeme korkusu, başkalarından duyulan korku... Yabancılar gelene kadar köylülülerin arasında bu denli olumsuz, bu denli zararlı duygular yoktu.

İçinden bir öfke yükseldi. Alışılmadık, hoş olmayan bir duygu. Hayatlarının dengesini bozduğu, kaygı ve beklenti yarattığı için Krakus ile adamlarına öfkeleniyordu. O zamana dek bütün bunlara yabancıydılar ve...

Darbe sessizce gelmişti ama acısını gayet iyi hissediyordu. Elianta sendeledi, sonra yere yığıldı. Vurmanın etkisiyle sersemlemiş bir halde bir süre hareketsiz kaldı.

Alnı acıyordu. Elini alnına götürünce, yapışkan bir yara hissetti. Parmakları kan içinde kalmıştı. Doğduğundan beri ormanda yaşayan ve başına hiç böyle bir şey gelmemiş olan Elianta, nasıl olmuş da bir ağaç dalına çarpmıştı?

Kendine gelebilmek için sakin sakin nefes alıp verdi. Şok onu aniden gerçeğe döndürmüş, düşüncelerinden çekip almış,

zihninin bağlantısını koparark yeniden vücuduna, şimdiye ve buraya geri getirmişti. Acıyla da olsa.

Toprak Ana'nın bağrında, yavaşça kendine geliyordu. Kendini kaptırdığı zihninin karanlığında yitip gitmekten onu esirgemiş olan bu kaza için ruhlara sessizce teşekkür etti. Sonra, acıyı kabullenecek süre tanıdı kendine. Ödenmesi gereken bir bedeldi. Kabullendiği acıyla sakin sakin yakınlık kurdukça acı yatıştı.

Haksızdı: Krakus'un hatalı olduğunu düşünüyorsa, gidip onunla konuşmalıydı. Yapması gereken buydu. Sorunları kafasında evirip çevirmesi bir işe yaramıyordu. Olumsuz fikirleri didik didik etmek insanı aşağıya doğru, hıncın bok çukuruna doğru çeker. Oradan da çöküntü ve hastalıktan başka bir şey üremez.

Etrafına bakındı. Kendine bir wassai palmiyesi bulmalıydı. Palmiyenin antiseptik özsuyunun yaraların kabuk bağlamasını kolaylaştıran bir etkisi vardı. Etrafına şöyle baktı. Görememişti. Ayağa kalkmak için çabaladı. Artık daha iyiydi. Orman kokularıyla dolu havayı ciğerlerine çekti. Onun ormanıydı bu. Bir süre bu kokuyu tattı. Işık özellikle güzeldi. Güneşin ışınları dallar arasından kendilerine bir yol açmış, rüzgârın hafif esintisiyle sallanan yapraklarla oynuyordu. Pırıltıların ezgi dolu dizisi...

Ormandan geçen Elianta, dalların altından süzülerek, sarkan sarmaşıklarla yükselen bitkiler arasından ilerleyerek, derelerin ve yerde yatan ağaçların üzerinden atlayarak, yabancıların kampına doğru sakince yürüdü. Değerli palmiyeyi nihayet görmüştü. Bir yaprağını kopardı ve sap bölümünü yaranın üzerine yumuşakça bastırdı. İyi gelen özsuyun serinliği alnına yayıldı.

Birkaç dakika sonra Elianta kulübenin önüne vardı.

Içeriden sesler geliyordu. Kapıya vurup içeri girdi. Sigara dumanı ve alkol kokusu. Susan üç adam başlarını ona doğru çevirdi. Birisi bir hamağa gömülmüştü, diğeri bir ağaç kütüğünün üzerine oturmuştu. Krakus ise ayakta, bambu duvara yaslanmış duruyordu.

"Biraz görüşebilir miyiz? Seninle konuşmak istiyorum," dedi Elianta, başının belirsiz bir işaretiyle dışarıyı işaret ederek.

"Elbette, güzelim," karşılığını verdi Krakus, yerinden kımıldamadan.

Zaman geçiyor ama yerinden kımıldamıyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Sessizlik rahatsız ediciydi. Elianta konuşmaya başlamaya karar verdi.

"Sana şunu söylemek istiyorum... Anlamanı istiyorum... Hepimizi tehdit eden korkunç bir hastalıktan halkını kurtardığını biliyorum..."

"Ama?"

Elianta başını salladı.

"Bizim iyiliğimizi istediğini, fikirlerinin doğruluğuna ikna olduğunu biliyorum..."

"Ama?"

Elianta derin bir nefes aldı,

"Bizim için kaygı duyuyorum."

Krakus, yüzündeki tebessümü koruyarak ona baktı. Herkes hareketsiz duruyordu. Yalnızca sigara dumanları yükselmeye devam ediyor, kulübenin içinde dönüp duruyordu.

"Halkımı artık tanıyamıyorum," dedi. "İyi şeyler oldu elbet ama aslında, kendi doğamızdan uzaklaşıyoruz."

Krakus kadehini sakince dudaklarına götürdü.

"Sıradan insanlardık, kayıplı insanlar olduk," diye devam etti. "Her konuda kayıplıyız. Bazı şeyler ve bizi aşıyor."

Krakus kadehini masaya koydu. Küçük bir kese çıkarıp içine parmaklarını daldırdı.

"Birbirimizi seviyorduk, hayatı seviyorduk," dedi. "Şimdi birbirimizden kuşkulanıyoruz ve hayattan korkuyoruz."

Krakus kendine bir sigara sardı.

"Yaptığımız işlere sığınıyoruz," diye devam etti. "Ama kendimizi eylem içinde yitiriyoruz. Gerçekten kendi vücudumuz içinde var olamıyoruz. Sürekli yemek yerken aynı zamanda başka şeyler yapıyoruz, yediğimizi hissedemiyoruz bile..."

Krakus bir kibrit çaktı.

"Aynı anda birden çok şey yapmayı nihayet öğrendiniz işte! İyi ya."

Krakus'un sigara dumanı adamlarınkine karıştı. Hava gederek nefes alınmaz bir hal alıyordu.

"Toprak Ana'ya dua edemeden tıkınıp duruyoruz ve..."

"Boşluğa dua etmek pek bir işe yaramaz."

Hamaktaki adam kıkırdamaya başladı.

"Bilinçli hareket edemiyoruz. Davranışlarımızın, eylemlerimizin, sözlerimizin ve ne demek istediğimizin, hayatın, kendimizin ve her anın değerinin bilincinde değiliz artık..."

Bir an sustu. Adamlar birbirleriyle bakıştılar.

"Hatta bazılarınız... kendi bedenlerinde olmaktan çok memnun," diye devam etti, gözlerini yere indirerek.

Kalabalık olarak adam başını kaldırdı.

"Ben senin bedeninde iyi olurdum," dedi.

Hamaktaki kahkaha patlattı. Krakus gülümsedi.

Elianta içgüdüsel olarak gerildi. Karşı duvardaki bir pervazdaki bambuların arasına girmeyi başarmıştı.

"Sana sitem etmeye gelmedim. Yaptığın iyilikleri sürdürmeni ve dengemizi bozan şeylere son vermeni istemeye geldim senden..."

Adam kütüğün üzerinden kalktı ve Elianta'nın anlamadığı bir şeyler homurdanarak pencereye dayandı. Krakus sigarasından bir nefes çekip Elianta'ya doğru üfledi.

"Örneğin?"

"Örneğin... senin *Jungle Time*'ın, o şekilde doğmadığı taktirde ulaşılmaz olan doğuştan gelen özelliklere sahip insanlardansa, son derece iyi, cesur ya da herkesin çabalarsa olabileceği herhangi bir özelliğe sahip insanları öne çıkarsın... Gösterilerin, ne oyuncuları ne de seyredenleri onurlandıran bir kabalık ve şiddet sergilemek yerine kişilerin, sözlerin ve edimlerin güzelliğine değer versin."

"Gösterilerim gayet başarılı. Herkes onları seyretmeye geliyor. İnsanlar onlara bayılıyor..."

"Ruhumuzu alçaltan şey, aynı zamanda duyularımızı ve ilksel içgüdülerimizi pohpohlar."

Krakus cevap vermedi.

"Bize korku salan şeylerdense, köyde iyi olan şeyleri, bütün olumlu teşebbüsleri, umut taşıyan iyi haberleri öne çıkarmanı isterim. Artık kimse oku ve yayı olmadan kulübesinden çıkmıyor..."

Krakus sessiz kaldı.

"Kısacası, korku veren şeylerin yerine sevgiyi körükleyen şeyler koy. Çözüm sevgide, Roberto. Korkunun en iyi panzehiri sevgidir."

Penceredeki adam dönüp lafa karıştı.

"Haklısın, cicim. Benimle sevişirsen her şey yoluna girer."

Elianta'ya doğru ilerliyordu. Elianta ona öfkeli öfkeli baktı ama yerinden kımıldamadı. Adam yaklaşmaya devam ediyordu. Arkada hamağında yatan da tavuskuşu gibi sesler çıkarıyordu.

Adam Elianta'yı belinden kavradı. Genç kadın adamın elinde hemen kurtuldu.

"Bana dokunma!"

"Marco..." dedi Krakus yumuşak bir sesle.

Adam yeniden yaklaştı.

"Göreceksin, cicim. Aşk korkuyu uzaklaştırır."

"Dur!"

Elianta Krakus'a baktı. Krakus gözlerini çevirdi. Elianta geri çekilip duvara dayandı.

Marco üzerine doğru ilerledi. Yüzünde tehditkâr bir ifade vardı. Elianta iki eliyle onu itti. Fakat adam güçlü bir hareketle Elianta'nın bileklerini kavradı ve kollarını iki yana açarak ardındaki duvara şiddetle yapıştırdı.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

"Heyecanlanma, cicim. Çok zamanımız var..."

Elianta kurtulmak için kıvrılıp büküldüyordu. Ama mengene gibi güçlü iri eller onu duvara yapıştırmıştı.

"Bırak onu!"

Sert ve boğuk bir sesti.

Herkes olduğu yerde kalakaldı. Kulübeye anında sessizlik hâkim olmuştu. Elianta başını çevirdi.

Sandro kulübenin girişinde duruyordu.

25

Mojag günlerdir metnini hazırlıyordu. Hikâyesi artık iyice toparlanmıştı. Köylülerin sevecekleri bir hikâyeydi ama insanı kendi üzerine, dünya, yaşam ve ölüm üzerine, Toprak Ana, gökyüzü ve yıldızlar üzerine düşünmeye davet ediyordu...

Mojag kendini yazar olarak görmüyordu. O, ruhların elindeki bir kâtip olduğunu gayet iyi biliyordu. Ona, fikirler sunan, kulağına kelimeler fısıldayan, gözlerinin önüne esin dolu görüntüler getiren ve düşlerini asla karşılaşmadığı meçhul şahıslarla dolduran ruhlardı.

Köyden geçip geniş meydana doğru ilerledi. Geçkin yaşına rağmen emin adımlarla yürüyordu.

Yolda çocukların gıfıldaşmalarını işitti. Arkasına döndüğünde iki küçük çocukla karşılaştı. Ellerinde mesajcı çanları, sırtlarında kupu dolu bir heybe vardı.

"Ah, çocuklar... Sizleri böyle... tahta çanlarınızla görmek bana ne hatırlatıyor, biliyor musunuz? Bir keresinde bir çıngıraklı yılan *maloca*'ya girmişti ve..."

"Vaktimiz yok, üzgünüm!" dedi, içlerinden biri. "Yapacak çok işimiz var..."

"Dikkat et!" dedi diğeri, topraktan çıkan bir kökü, parmağıyla göstererek. "Ayağın takılmasın, Mojag. Biliyorsun, senin yaşında biri için... Belki de kulübende kalsan daha iyi edersin..."

Gülerek uzaklaştılar.

Çocukların kahkahaları uzaklaşırken Mojag da düşünceli düşünceli onlara baktı, sonra yoluna devam etti.

Evet, hikâyesinin adını yine düşünmemişti. Aklına gelen fikirleri hatırlayıp hepsini tek tek gözden geçirdi... Hiçbirini pek ikna edici bulamamıştı. Özellikle "çakan" biri yoktu. Başka hangi adlar seçilebilir ki? Bakalım hele... Of! Bu hiç kolay değildi... Olsun, bu gece de isimsiz bir hikâye anlatırdı.

Meydana vardığında her zamanki yerine sakince oturdu. Köylüler henüz toplanmamıştı. Bir süredir, her zaman yaptıkları gibi gün batımında orada olmalarını engelleyen çeşitli işleri çıkıyordu. Varsın olsun! Nasılsa zamanı çoktu.

Ağaçlar kesildiğinden beri ay rahatlıkla görülebiliyordu. Bu akşam gökyüzünde iyice yükselmişti. Batan güneşin aydınlattığı gök hâlâ berraktı.

Gök kubbeyi hayranlıkla seyreden Mojag, ilk yıldızların belirişini kollayarak sabırla bekledi.

Sonra, aniden gece çökünce meydandaki tek ışık kaynağı yakılan ateşler oldu. Meydan hâlâ bomboştu. Yaşlı masalcı kaygılandı. Geçen hafta da sıraların seyrek olduğunu fark etmiş ve kendi dinletisiyle aynı anda bir şenliğin ya da yarışmanın düzenlenmiş olabileceğini düşünmüştü. Artık o kadar çok şenlik ve yarışma

oluyordu ki! Bu kez soruşturmuş ve öğrenmişti. Her zamanki haftalık buluşma saatinde kimsenin işi yoktu.

Akşamın nemli serinliğinde uzun, çok uzun bir süre daha bekledi. Ateşler sönene ve ay gökyüzünde batana dek bekledi. Sonra ayağa kalktı ve ağır adımlarla kulübesinin yolunu tuttu. Attığı her adım bir öncekinden daha yavaştı.

Hayatında ilk kez yaşlı olmaktan hüzün duyuyordu.

*

"Yetti artık bu saçmalıklar! Biz düşünüp taşındık."

Krakus gözlerini açtı. Marco kulübenin girişinde dikiliyordu. Sakin sakin bir şekerleme yapma imkânı bile yoktu!

"Evet, düşündük," diye onayladı, peşinden gelen Alfonso.

Marco kötü kötü bakıyordu.

"Buradan tüyüyoruz."

Krakus yutkundu. Doğruldu.

"Biz de kim?"

"Alfonso ile ben. Gody de. Eğer isterse. Sen Sandro'nla birlikte kalabilirsin. İkiniz iyi anlaşıyorsunuz..."

"Neler oluyor? Neden bana böyle, aniden haber veriyorsunuz bunu?"

"Bıktık artık. Bir şey olduğu yok. Sen küçük gösteriler, aptalca küçük oyunlar düzenletiyorsun. Ötekilerse, senin düşündüğünün tam tersine, gayet mutlular. Onlar için her şey yolundayken biz sıkıntıdan geberiyoruz. Dilediğimizi yapmamıza bile izin yok."

Demek buydu!

"Eğer bir müşterinin hoşuna gitmiyorsa, her istediğimizi yapamayız."

"Sandro yerli kadınla benim arama girmemeliydi! Sen de ona izin vermemeliydin!"

"Ne yapmamamı isterdin yani?"

"Küçük parmağını bile kımıldatmadın."

"Parayı veren düdüğü çalar! Son sözün onun olması normal."

"Sandro karşısında hep eziliyorsun. Müşteri diye her konuda ona teslim olman gerekmiyor. Ekip şefi sensin sonuçta. Şunu da sana hatırlatırım ki bize yaptırdığı şeyler başlangıçtaki sözleşmede yoktu. Uymayabiliriz. Bir de bize ders vermeye kalkmasın."

"Onun yerine kendinizi koyun..."

"Sen de onunla birlikte rahatsız oldun sanki. Hiç doğal değilsin. Ne bu? Karısını geberttik diye mi?"

"Kes sesini! Deli misin? Duyabilir..."

"Bana ne!"

"Kapa çeneni!" diye patladı Krakus, bir sıçrayışta ayağa kalkarak.

Alfonso hızla pencereye bir göz attı. Marco öteye bakarak sinirli sinirli birkaç adım attı. Her şeye rağmen sefil halini gizlemeye çalışıyordu.

"Sakin olalım. Mahalle karakoluna gidecek değil ya..."

Alfonso kahkahayı bastı.

"Yeter artık! Her aklımıza eseni yapamayız, rastgele konuşamayız. Siz ikiniz, burada kalıyorsunuz. Kararlaştırdığımız gibi beşimiz birlikte yola çıkacağız. Böyle olacak. Başka türlü değil. Ama önce işi bitirmeliyiz. Çok kalmadı. Her şeyi mahvetmeyin!"

Krakus sustu. Kulübenin içine kurşun gibi ağır bir sessizlik çöktü. İki asi bakışlarını kaçırdı.

"Kımıldayın o halde!" diye mırıldandı Marco, ne dediği zor anlaşılır bir sesle "Bir an önce bitsin bu iş."

Krakus onların arkalarından baktı. Bu sersemler onun yaptığı kötülüğü bile anlayabilecek çapta değillerdi.

Hasret Kardeş e-kitaphane

26

Ve Gody gölgeyi yarattı!

Köyün ağaçları kesildiğinden beri her yer güneş altındaydı. Zorba bir despot olan güneş, zavallı köylüleri acımasız bir fırın gibi yaktığından, doğanın bu sapması karşısında, çılgın mucidin aklına, bir deha kıvılcımıyla, aşağı yukarı köyün her tarafına uzun tahta sırıklar çakıp aralarına büyük bezler germe fikri geldi.

Krakus'un ayağındaki koca postallardan biri kumluk bir toprak tepeye basınca bir toz bulutu kaldırdı. Küfretti, öksürdü ve yoluna devam etti.

"Herkes Amazon toprağının zengin ve verimli olduğunu sanıyor. Salaklık bu! Evet. Buradan daha yoksulu yok."

Alfonso aniden durdu.

"Çok sıcak, dayanamıyorum... Bana ne göstermek istiyorsun?"

"Geldik, geldik."

Marco tek başına avlanmaya gitmişti. Krakus bu fırsattan yararlanıp Alfonso'yu yanına almış, köye götürüyordu. Yerliler arasında yaptıklarının sonuçlarını kendi gözleriyle görmeliydi.

Neler yapıldığım anlamalıydı. Marco'nun kötü etkisine rağmen Alfonso'yu hâlâ kazanabilirdi. Ama eğer bu ikisi ona karşı birleşirse şapa otururdu. Tersine, eğer Marco yalnız kalırsa itaat etmek zorunda kalırdı. Hayatta kalma şansının sıfır olduğu cengelde tek başına çekip gidemezdi.

Köy görünmüştü. Sağda solda küçük gruplaşmalar, Pek alışıldık olmayan bir hareketlilik vardı.

"Bak! Çeşit çeşit yarışlar düzenledik. Ok atma, boru üfleme, ağaca tırmanma, sınırlı bir zamanda en fazla sayıda bambu kesme yarışması. Şurada, sarmaşık örme işi var. Bu gördüğün, çok ağır kütükleri kaldırma işi. Ötede, rekor sürede baltayla kütük kesilecek."

"Evet... bütün bunlar güzel."

"Hayır, güzel değil, çünkü kaybedenler kendini kötü hissediyor. Genellikle de bir kazanana karşı yirmi kişi kaybediyor..."

"Doğru, hoş değil."

"Evet, hoş değil."

Alfonso'yla iş yapmanın güçlüğü, daima son konuşanla hemfikir olmasıydı. Bir tür ilişki tembelliğiydi. İkna olduğu anlamına gelmiyordu bu.

Yaklaştılar.

"Peki ama eğer hoş değilse neden yapıyorlar? Ben olsam kulübemde sakin sakin kalırdım..."

"Başlangıçta, meraktan. Sonra, tuzağa düştükleri için."

"Tuzağa mı?"

"Evet, kaybettiklerinde biraz aşağılarsan çileden çıkıyorlar. Sonra da sanki artık iyice değersizleşmiş gibi çöküyorlar. Gayet iyi. Diğerleri ise kendi değerlerini kanıtlamak için ellerinden geleni

yaparlar. Bu onlara yırtınma arzusu verir. Böylece, ne pahasına olursa olsun imajlarını düzeltecek işlere dalarlar. Ama her seferinde bir kazanana karşılık yirmi kişi kaybettiğinden bataktan çıkamıyorlar."

"Zor iş."

"Doğru."

Krakus öğleye kadarki zamanını yarışmaların nasıl geçtiğini incelemekle geçirmişti. Herkesin tepkisini gayet iyi gözlemlemişti. Bambu kesiminde kazananın gururunu, iki yarışmada da sonuncu gelen Hakan diye birinin umutsuzluğunu görmüştü.

"Bak, kim var," dedi Alfonso. "Senin arkadaş!"

Krakus, güneşin kör edici ışıkları arasından görebilmek için gözlerini kıstı. Elianta ok atma standına doğru yaklaşıyordu.

"Onun yerinde olsam, baştan beri başıma gelen bunca şeyden sonra utanç içinde yerin yüz fersah dibine girerdim. Sanki bundan hoşlanıyor gibi."

Bir süre onu gözledi.

"Gel," dedi. "Herkesin içinde gülünç duruma düşmesi için ona bir fırsat daha verelim."

Alfonso, yüzünü kaplayan bir sırıtışla peşinden gitti.

Uzaktan, Krakus, Elianta'nın dikkafalı halini fark ediyordu. Olup bitenlere onaylamaz bir halde tanık olduğu belliydi. Krakus ile Alfonso'nun yaklaştığını görünce onlara doğru döndü. Karşısındakileri tanıyınca gerildiğini hissetmişti Krakus.

"Bir yarışa mı katılacaksın yoksa?" diye laf attı Krakus.

"Neden yarışayım ki?"

Krakus ona bakarak gülümsedi.

Neler yapıldığını anlamalıydı. Marco'nun kötü etkisine rağmen Alfonso'yu hâlâ kazanabilirdi. Ama eğer bu ikisi ona karşı birleşirse şapa otururdu. Tersine, eğer Marco yalnız kalırsa itaat etmek zorunda kalırdı. Hayatta kalma şansının sıfır olduğu cengelde tek başına çekip gidemezdi.

Köy görünmüştü. Sağda solda küçük gruplaşmalar, Pek alışıldık olmayan bir hareketlilik vardı.

"Bak! Çeşit çeşit yarışlar düzenledik. Ok atma, boru üfleme, ağaca tırmanma, sınırlı bir zamanda en fazla sayıda bambu kesme yarışması. Şurada, sarmaşık örme işi var. Bu gördüğün, çok ağır kütükleri kaldırma işi. Ötede, rekor sürede baltayla kütük kesilecek."

"Evet... bütün bunlar güzel."

"Hayır, güzel değil, çünkü kaybedenler kendini kötü hissediyor. Genellikle de bir kazanana karşı yirmi kişi kaybediyor..."

"Doğru, hoş değil."

"Evet, hoş değil."

Alfonso'yla iş yapmanın güçlüğü, daima son konuşanla hemfikir olmasıydı. Bir tür ilişki tembelliğiydi. İkna olduğu anlamına gelmiyordu bu.

Yaklaştılar.

"Peki ama eğer hoş değilse neden yapıyorlar? Ben olsam kulübemde sakin sakin kalırdım..."

"Başlangıçta, meraktan. Sonra, tuzağa düştükleri için."

"Tuzağa mı?"

"Evet, kaybettiklerinde biraz aşağılarsan çileden çıkıyorlar. Sonra da sanki artık iyice değersizleşmiş gibi çöküyorlar. Gayet iyi. Diğerleri ise kendi değerlerini kanıtlamak için ellerinden geleni

yaparlar. Bu onlara yırtınma arzusu verir. Böylece, ne pahasına olursa olsun imajlarını düzeltecek işlere dalarlar. Ama her seferinde bir kazanana karşılık yirmi kişi kaybettiğinden bataktan çıkamıyorlar."

"Zor iş."

"Doğru."

Krakus öğleye kadarki zamanını yarışmaların nasıl geçtiğini incelemekle geçirmişti. Herkesin tepkisini gayet iyi gözlemlemişti. Bambu kesiminde kazananın gururunu, iki yarışmada da sonuncu gelen Hakan diye birinin umutsuzluğunu görmüştü.

"Bak, kim var," dedi Alfonso. "Senin arkadaş!"

Krakus, güneşin kör edici ışıkları arasından görebilmek için gözlerini kıstı. Elianta ok atma standına doğru yaklaşıyordu.

"Onun yerinde olsam, baştan beri başıma gelen bunca şeyden sonra utanç içinde yerin yüz fersah dibine girerdim. Sanki bundan hoşlanıyor gibi."

Bir süre onu gözledi.

"Gel," dedi. "Herkesin içinde gülünç duruma düşmesi için ona bir fırsat daha verelim."

Alfonso, yüzünü kaplayan bir sırıtışla peşinden gitti.

Uzaktan, Krakus, Elianta'nın dikkafalı halini fark ediyordu. Olup bitenlere onaylamaz bir halde tanık olduğu belliydi. Krakus ile Alfonso'nun yaklaştığını görünce onlara doğru döndü. Karşısındakileri tanıyınca gerildiğini hissetmişti Krakus.

"Bir yarışa mı katılacaksın yoksa?" diye laf attı Krakus.

"Neden yarışayım ki?"

Krakus ona bakarak gülümsedi.

"Diğerleriyle boy ölçüşmek için."

"Diğerleriyle mi? Ne amaçla?"

"Kendinin en iyi olup olmadığını öğrenmek için."

Elianta'nın yarışları seyrettiğini gördü. Hedef öyle uzaktaydı ki çoğu ok erişemiyordu bile.

"Bunu öğrenmek bana ne getirecek?"

"Zafer sevincini tatmanı sağlayacak..."

Bir yerlinin attığı ok, içler acısı bir şekilde yere çakıldı.

"Kaybettikleri için üzülenlerin önünde ben nasıl sevinç duyabilirim ki?"

Güneş bir bulutun ardına saklanınca sıcaklık aniden biraz daha dayanılır oldu.

"Başarınla ünlenirsin..."

Elianta bir süre sessiz kaldı.

"Yaptıklarımla tanınmaktansa olduğum halimle sevilmeyi tercih ederim."

Krakus, Alfonso'ya doğru baktı. Konuşmayla muhtemelen alakasız bir şekilde boş boş gülümsüyordu. Elianta, düşünceli bir halde dostlarına bakmaya devam ediyordu. Sıcaklık sanki ona değmiyor gibiydi.

"Senin ok atışını daha önce görmüştüm. Epey iyisin, neden katılmıyorsun ki?"

"Başkalarını yenmeye çalışmak beni ilgilendirmiyor. Gerçek zafer insanın kendi üzerinde kazandığıdır."

Krakus bir süre onu süzdü.

"Kaybetmekten korktuğun için böyle söylüyorsun."

"Ok atmada bir başkasından daha iyi olamasam bile, kimsenin aklına gelmeyen bir başka konuda kuşkusuz ondan daha iyi olurum. Sonuçta ne değişir ki?"

"Korkuyorsun."

Krakus'un gözlerinin içine baktı.

"Asıl senin yarışman gerek, çünkü bu tür sınavlara önem veriyorsun..." .

Krakus başını salladı.

"Ok atma benim uzmanlığım değil."

Yerli kadının kendisini süzdüğünü fark etti aniden.

"O halde kendi uzmanlık dalında yarışmalısın. Nedir senin uzmanlığın?"

Bunu kurnazca bir edayla sormuştu. Onun ağına düşmemeliydi. Düşüncesini belli etmemeliydi.

"Liderlik."

Elianta cevap vermedi. Krakus gevşedi.

"Burada tek lider ben olduğuma göre," diye ekledi gururla, "yarışma imkânı yok."

"Senin şaman olduğunu sanıyordum."

"Aynı şey sayılır."

Elianta bir süre düşündü, meydan okurcasına gözlerinin içine dikti gözlerini.

"Bu durumda sana karşı yarışmayı kabul ediyorum."

Krakus yutkundu.

"Bir şamanlık yarışmasının anlamı olmaz..."

"O zaman, senin deyiminle *liderlik* yarışmasını kabul ediyorum. Sen şamanlık sorumluluğunu alabiliyorsan ben de şefliğinkini alabilirim."

Krakus, Alfonso'ya baktı. Alfonso bön bön bakıyordu.

Kaçamak bir yol bulmalıydı. Ama ne? Ne?

"Nasıl olacak?"

Elianta farklı yarışlara katılmakta olan adamlara sakin sakin bakıp, "Mesela... Bir kulübe inşa etmek için ekip oluşturalım. İlk tamamlayan kazanır," dedi.

"Bu alanda benden daha deneyimli olmadığını bana kim söyleyebilir ki? Dengeli olmayabilir..."

"Bütün işleri başkalarına bırakacağız. Biz, kendimiz bir şey yapmadan, sadece işlemleri yönetmekle yetineceğiz."

Krakus köşeye sıkıştığını hissediyordu. Alfonso'nun önünde yenilme riskini göze alamazdı. Kesinlikle olmaz. Başaracağına nasıl emin olabilirdi?

Etrafına bakındı. Yerliler bir yarıştan diğerine koşturup duruyordu. Sabah katılıp da yeniden şansını denemeye gelenleri gördü. Aniden aklına bir fikir geldi...

"Kabul ediyorum. Ekibimi kendim seçmek şartıyla. İlk ben seçeceğim."

"Nasıl istersen," dedi Elianta, hiç tereddüt etmeden.

Tam bir budala, diye düşündü Krakus. En temel konuda hemen nasıl teslim olabiliyor?

Katılımcıların yanına gitti. Sabah boyunca yarışmaları seyretmiş olduğundan, adamları, daha doğrusu yeteneklerini iyi biliyordu. İşine yarayacak her uzmanlık dalının birincilerini tek tek seçti.

Elianta ise, ekibini oluşturma sırası kendisine geldiğinde etrafındakilere seslendi.

"Dostlarım, hep birlikte en kısa sürede bir kulübe inşa etmek için altı gönüllü arıyorum. Bu meydan okumaya karşı koymak için el birliği etmek isteyen kim var içinizde?"

Krakus anlayamıyordu. Elianta adamları kendi seçmeye bile kalkışmamıştı... Aklından zoru olmalıydı... Hâlbuki Elianta'nın, ikincileri, "baş altındakileri" kapmak isteyeceğini düşünmüştü.

Sonrası da onu haklı çıkardı. İlk gönüllüler ortaya çıkmıştı... Hepsi de sabahki yarışlarda başarısız olanlardı. Tam bir kafadan çatlak sürüsü! İçten içe bayram eden Krakus daha fazla beklemeden uzaklaştı. Yeni ekibiyle görüşmek için can atıyordu. Genç kadını herkesin içinde bir kez daha küçük düşürmekten zevk alacaktı.

Bir kenara çekildi. Başlangıç işareti verildiğinde, Krakus, Elianta'nın işi nasıl örgütlediğini gizlice gözetlemesi için Alfonso'yu gönderdikten sonra hemen adamlarını topladı.

"Sizleri seçme nedenim, her birinizin kendi alanınızın en iyisi olmanız. Jacy ve Dyami, sizler en hızlı oduncularsınız. Köyün en iyilerisiniz. Dolayısıyla kulübenin yapısından, direklerden ve bambuların sabitleneceği kirişlerden siz sorumlu olacaksınız. Milap, sen en hızlı bambu kesicisisin. Awan, en güçlü sensin. Ormandan kulübeye kadar bütün odunu sen taşıyacaksın. İnteus ve İtuha, sizler köyün en iyi iki sarmaşık örücüsüsünüz. Duvarları yapmak için bambuları ve çatı için de palmiyeleri sizler bir araya getireceksiniz."

Adamlar Krakus'un karşısında gururla dikiliyorlardı. Kibirle şiştikleri belli oluyordu.

"Hedeflerinizi ben saptayacağım," diye devam etti. "Her şey... bakalım... iki saat içinde bitmiş olmalı."

"İki saat mi?" dedi Jacky, şaşkın.

"Evet, iki saat."

"Her şey mi?" diye sordu Milap.

"Elbette!"

"Altı kişiyiz," diye sözü aldı yeniden Jacky. "Genellikle altı kişiye üç, dört saat gerekir..."

"Evet. Acele etmezseniz öyle. Bu bir yarış. Zaman akıyor. Acele edelim."

"Bana yine de çok gerçekçi gelmiyor," dedi Awan.

"Gerçekçi elbet, başarırsınız. Haydi, karar verildi: Hedefiniz bu!"

Adamlar sustu. Şaşkındılar. *Biraz iteklenmezlerse tembellik edip kalacaklar*, diye düşündü Krakus.

"Şimdi," diye devam etti sözüne, "tek tek her biriniz için bir hedef belirleyeceğiz. Jacy ve Dyami, kütük kesmek için... sizin yirmi dakikanız var."

"Yirmi dakika mı?" dedi Jacy. "İmkânsız bu! Bu sürede ancak uygun ağaçları saptayabiliriz..."

"Yapabilirsiniz, size güveniyorum..."

Krakus saatine baktı.

"Saat tam ikide başlıyoruz. Yirmi geçe bitirmiş olmalısınız."

"Ama... sen daha önce hiç yaptın mı bu işi? Nasıl bir iş olduğunu biliyor musun? Neler yapmak gerektiğini biliyor musun?"

Krakus teknik becerisinin tartışma konusu edildiğini hissetti. İşin gereklerini tartışmamalıydı, yoksa çuvalladığımn resmiydi. Ondan daha iyi bildikleri kesindi...

"Sizler en iyilersiniz, başarırsınız."

"Ama biz..."

"Hedefinize erişirseniz bir prim alacaksınız."

"Prim mi?"

"Evet."

"Prim nedir?"

"Görürsünüz. Siz elinizden gelenin en iyisini yapın, hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

"Ama..."

"Hedefinizin yüzde seksenine erişirseniz, priminizin yüzde ellisini alırsınız. Onun altında hiçbir şey alamazsınız."

"Ne? Bu da ne demek?"

"Awan, sonra sen o odunları buraya getireceksin. Senin hedefin onları buraya... on beş dakikada getirmek."

"On beş dakika mı? Fakat kesim yerinin neresi olduğunu bile bilmiyoruz... Belki daha fazla zaman gerekecek."

"İstisnalar kaideyi bozmaz. Bu ihtimali de hedefine dâhil ettim."

"Ya üç kez gidip gelmek gerekirse?"

"Tahmin edebilirsin. İkiyi yirmi geçe işe başlayacak olduğuna göre, senin hedefin otuz beş geçe bitirmek."

"Ya Jacy ile Dyami zamanında bitiremezse?"

"Bu onlarla senin arandaki sorun. Beni ilgilendirmez."

Krakus, Alfonso'nun neşeli bir yüz ifadesiyle geldiğini gördü.

"Bir dakika izin verin bana."

Arkadaşına yanaştı.

"Nedir durum?" diye fısıldadı.

"Ne liderlik var, ne otorite. Rahat olabilirsin. İşi nasıl örgütlemek istediklerini bile onlara soruyor! Gerisini sen düşün artık..."

"Güzel."

"Onun ekipte kadınlar var."

"Dalga geçme!"

"Üç tane! Altı kişinin üçü kadın. Gülmekten ölürsün."

"Mükemmel. Yeniden işe koyulayım o halde. Sen de git bak, beni haberdar et."

"Pekâlâ, tamam."

Krakus dudaklarında hafif bir gülümsemeyle inşaat ustalarının yanına döndü. Her birine hedefini söyledi. Her biri de pazarlık yapmaya çalıştı. Toplantı sürdükçe sürdü, uzayıp durdu... Nihayet sona erdiğinde herkes sinirliydi, kimse hoşnut değildi, moral sıfırdı. Bir tek Krakus durumdan memnundu: Herkesin işin güçlüğünün bilincinde olması en iyisiydi.

Jacy ve Dyami, uygun odun arayarak ormana daldılar. Awan uzaktan onları takip etti. Şansları varmış ki aradıkları şeyi hemen buldular. İşe koyuldular. Awan onları seyrediyordu.

"Kesilenleri al götür bari," dedi Dyami, bir süre sonra. "Zaman kazanırız."

"Olmaz. Benim sürem taşımaya başlayacağım an başlıyor. Son anı beklemek ve toplu gidip gelmek işime gelir."

"Yine de al git! Ötekiler de odunları bir araya dizmeye başlayabilirler!"

"Hayır, bu sizin göreviniz, onların değil..."

"Kes konuşmayı!" dedi Jacy ekip arkadaşına. "Bizi gecikti-riyorsun..."

"Ama işleri hızlandırmaya çalışıyorum..."

"Dinle, bizi ilgilendiren şey, kesim hedefimize ulaşmamız. Gerisi..."

Bunun üzerine, o zamana kadar bir şey demeden gözlemleyen İtuha, Jacy'nin baltasının bilenmesi gerektiğini söyledi.

"Vaktim yok, odun kesmeliyim," cevabını verdi Jacy. "Kesim yarışını kazananın ben olduğumu da sana belirtmeliyim. Öğüde ihtiyacım yok."

Krakus o anda yanlarına geldi.

"Ha? Ne? Dyami, sen ancak bu kadar mı kestin? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ama ben..."

"Seni şampiyon sanıyordum."

"Dinle beni, çünkü..."

"Açıklama istemiyorum, sonuç istiyorum. Uyarırım seni, eğer hedefine ulaşamazsan, kovulursun. Senin yerinde olmaktan mutluluk duyacak sürüyle insan var."

Bir saat sonra kulübe şekillenmeye başlıyordu. Alfonso şefinin yanına geldi.

"Nedir durum?" diye sordu Krakus.

"Gülmekten ölürsün. Elianta herkese işi bırakmayı teklif etti."

"İşi bırakmayı mı?"

"Evet. Bil bakalım neden?"

"Söyle."

"Bir şey içip biraz dinlenelim, dedi."

"Saçmalamıyorsun, değil mi?"

"Saçmalamıyorum. Zaten iş yaparken yoruldukları söylenemez. Sürekli şakalaşıp duruyorlar..."

"Öyle mi? Elianta ne yapıyor peki?"

"Onlara sürekli hoş şeyler söylüyor, iltifat ediyor, pohpohluyor... Anlayacağın, rastgele şeyler..."

"Güzel, içim rahat etti. Burada da adamlar ara vermek için beni tavlamaya çalıştılar. Ben gargaraya gelecek adam değilim elbet. Bana işlemez!"

İnşaatın etrafında biraz dolaştılar. Adamlar, kulübeyi nasıl yapacakları konusunda kendi aralarında tartışıyorlardı. Her biri kendi fikrinin diğerlerininkinden daha iyi olduğunu düşünüyordu.

"İyi bir şey bu," dedi Krakus. "Ekipte rekabet var."

"Evet... Hava ne kadar da sıcak!"

"Bir şey içelim mi?"

"Olur."

İki adam yere oturdu ve inşaatın yükselişine bakarken bir şeyler içtiler. Krakus alnındaki teri yeninin tersiyle sildi.

Awan onlara yaklaştı.

"Ben vaktinde bitirdim, hedefime ulaştım. Ama öyle acele ettim ki sırtım berbat. Kımıldayacak halim yok."

"Önemli değil, geçer."

"Peki, benim primim ne?"

Krakus öksürdü.

"Ekip geciktiğinden, sana prim veremem."

"Ama..."

"Git ötekilere yardım et, kendini işe verirsen bir şeyler edinirsin, dert etme."

"Ama..."

"Haydi, hayal kırıklığına uğramayacaksın, söz!"

Awan topallayarak uzaklaştı.

"Yapılan işi hepsi kendine yontmaya çalışacak."

"Evet," dedi Alfonso, düşünceli düşünceli.

"Bu yüzden katı olmalı. Yoksa çiğ çiğ yerler insanı."

Alfonso kulübeye bakarak kaşlarını çattı.

"Baksana, sence de tuhaf bir şekilde eğik değil mi?"

"Boş ver! Mimarlık yarışması değil ya.."

"Evet, haklısın."

Susuzluklarını giderecek birkaç yudum içtiler.

"Benden ne istiyor? Gerçekten de kendi başlarına hareket edemiyor bunlar," diye iç çekti Krakus, Jacy'nin şaşkın bir halde kendilerine doğru geldiğini görünce.

"İtuha diyor ki çatıyı yerde örüp sonra yukarı çıkarmalarını söylemişsin. Oysa genelikle doğrudan yerinde örülür. Böyle mi söyledin?"

Krakus onayladı.

"Beni haberdar edebilirdin! Beni ilgilendiriyor sonuçta!"

"Kimi zaman olaylar cereyan ederken değişiklik gerekir."

"Yine de bilmek isterdim..."

"Herkes işine baksın! Haydi, git, stratejik kararlarla ilgilenme! Kendi hedeflerine konsantre ol sen!"

Jacy homurdanarak ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Krakus başını salladı.

"Günümüzde motive olan insan bulmak kolay değil."

"Bak, kim geliyor!" dedi Alfonso.

Elianta onlara doğru ilerliyordu.

"Belki teslim olacaktır..."

"Belki..."

Elianta gelip önlerinde dikildi.

"Biz bıraktık," dedi.

İki adam kurumlanarak baktı birbirine.

"Vazgeçiyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Bitirdik."

O esnada büyük bir gürültü işitildi. Herkes sıçrayıp arkaya döndü: Krakus'un kulübesi çökmüştü.

Hasret Kardeş e-kitaphane

27

Topla kendini, kendine gel, uyan, kafanı karıştıranın düşlerin olduğunu kabul edip olaylarla yeniden yüzleş...

Zihninin bulandığı kesindi ama Marcus Aurelius'un bıkmadan kulağına fısıldadığı tatlı sözler, içinde bulunduğu duruma karşı bakış açısını genişletmeye, penceresinin önündeki ağacı boğan sarmaşık yığınından daha karmaşık olan çelişik duygular açmazından çıkmasına yetmiyordu.

Bu halktan tüm varlığıyla nefret ediyor ve intikam diye bağırıyordu. İçinin bir yerlerinden, onu bu insanların içsel dengesini yıkmakla suçlayan bir ses de zaman zaman yükseliyordu. Bu dengenin değerini, kendisinin erişmeyi beceerememesine bakarak ölçüyordu. Böyle anlarda öfke, vicdan azabı, haset, kıskançlık, tiksinti, saygı ve reddetme duyguları birbirine karışıyordu.

Yeşil bir kuş gelip kulübenin penceresi önündeki ağaç kütüğünün üstüne kondu. Bu görüntü Sandro'yu canlandırdı, onu kendi bedenine geri getirdi, gerçeğin güzelliği düşüncelerine el koydu. Aniden, duyularıyla tamamen bütünleşerek, o anın yoğunluğuna açıldı. Gördüğü, işittiği ve hissettiği şeyin bilincindeydi. Yaşamı bir anda hiç kuşku duyulmayan bir renk ve tatla ışıldadı.

Sonra iç dünyasının kendini ele geçirmesine izin verdi. Kelimelerin, imgelerin ve içinde büyüyen duyguların mutlak hâkim olarak ruhuna hükmettiği gerçekdışı bir dünyaydı bu.

Kuş tiz bir çığlık attı. Tüyleri canlı bir yeşildi, tepesindeki küçük sarı ibik başını salladığında sallanıyordu. Hüzünlü hali, Sandro'nun bu küçük varlığa hissettiği çekime ekleniyordu.

Elianta'nın görüntüsü aniden zihninde belirdi ve bunu çabucak kafasından atmaya uğraştı.

Yaklaşan ayak sesleri duydu. Kuş havalandı ve kapı çalındı.

İğrenç bir erkeklik enerjisiyle dolu Krakus, gergedan gibi yuvarlanarak içeri girdi. Sandro anında içine kapandı.

Krakus gürültüyle soluk alıp vererek bir iskemleye çöktü. Ter içindeydi.

"Lanet olası sıcak!"

Matarasını çıkardı, iri iri yudumlarla su içti, sonra yeninin tersiyle ağzını sildi.

Sandro kendini aniden mahremiyetine saldırılmış gibi hissetti. Umutsuzca yeniden yalnız kalma arzusuna bir de tiksinti eklenmişti.

Aldırmadan sırtını döndü.

"Böyle devam edemez," dedi Krakus. "Hızlanmamız gerek. Muharebe sürüncemede kaldıkça askerler batağa saplanır ve isyan eder."

Sandro bakışlarını pencereden dışarlara yöneltti.

"Başkalaşım için gereken zaman, savaş zamanı değildir."

"Yine de ilerlememiz gerekiyor. Bir sonraki aşama ne?"

Kuş geri gelip kütüğün üzerine kondu. Önünde kocaman bir *toulouri* palmiyesi tohumu duruyordu. Bir robot gibi kesik hareketlerle başını çevirerek etrafına bakındı. Sonra tohumu gagalamaya başladı. Her ağzına aldığında tohumu biraz daha parçalıyordu. Sonunda gagasını kütüğün kenarında temizledi.

Sandro bu kuş olmak isterdi. Hiçbir şeyden kaygılanmadan anın tadını çıkarmak...

"Evet?" dedi Krakus sabırsızlıkla. "Bir sonraki aşama ne?"

Sandro muhatabının öfkeli ses tonunu şiddetle hissetti. Acı çekmeyen, ne acısını ne de içini kemiren ikilemi bilen bu adam, kendinde öfkelenme hakkı görüyordu. Suratına bağırmak, matarası, teri ve nezaketsizlikleriyle birlikte onu kulübesinden kovmak istiyordu...

Unutma ki sinirlenip öfkelenen insanda ne güç, ne enerji ne de cesaret olur. İnsan ne kadar soğukkanlı olursa, o kadar güçlüdür. Öfke hem zayıflığın hem de derin bir elemin ifadesidir: Her ikisi de zarardır, teslimiyettir.

Evet, bu işte, dedi kendi kendine Sandro. *Ben zayıf biriyim, acı çekiyorum, yaralıyım. Teslim olmama ramak kalmış.*

Geçen yıl öğrencilerine neden bıkıp usanmadan Marcus Aurelius'un sözlerini ezbere öğrenecek kadar tekrarlamıştı? Kendi kendini ikna etmek için olmasın? Bu sözlerin asıl muhatabı kendisi değil miydi?

"İşin içine daha fazla katılmalısın," dedi Krakus sitemkâr bir tonda. "Böyle devam edemeyiz. Ağzından laf almaya çalışmaktan bıktım."

Sandro gözlerini yeşil kuştan alamıyordu. Krakus'u yakasından tutup dışarı fırlatma arzusuyla içi gidiyordu. Ama kendini

kurşun gibi ağır hissediyordu. Sanki vücudu üç ton çekiyordu. Kımıldayacak hali yoktu.

Keşke şu kuşun yerinde olsaydı! Hafif, özgür; hareketlerinde özgür, varlığı özgür... Bir kanat çırpmayla havalanıveren ve yaşamını değiştiren biri!

Krakus iç çekti. Dayanılmaz kabalıkta bir iç çekiş.

"Lanet olsun, sonuçta bütün bunları senin için yapıyoruz. Sen istedin! Senin karını geberttiler, benimkini değil!"

Sandro'nun içindeki öfkeye şimşek gibi bir acı eklendi. Durum giderek dayanılmaz bir hal alıyordu, katlanılır gibi değildi. Buraya, kendini esir bulduğu bu cehennemî cengele hiç gelmemiş olmayı tercih ederdi. İşkence çeken zihninin ve yıkıcı duygularının esiriydi o! Planlarının ve onları uygulayan kaba saba adamların esiri! New York'tan, içinde yaşarken eleştirdiği ama uzaklaşır uzaklaşmaz özlediği o şehirden hiç ayrılmamalıydı... Bu işi en kısa sürede sonlandırmalı, sonra da uzağa, bu lanet yerlilerden uzağa, bu uğursuz ormandan uzağa gitmeli ve Krakus'u bir daha asla görmemeliydi.

Krakus... On beş gün boyunca ulaşmak için çabaladığı, karısının çalıştığı derginin sigorta şirketiyle nihayet telefonda görüşürken ilk kez duymuştu adını. O bitmek bilmez on beş gün boyunca çoktan dönmüş olması gereken karısını boşuna beklemişti. Dergiyi harekete geçmeye ikna etmek için geçen on beş gün! Sonra, sigorta şirketinin onu aramak için görevlendirdiği bu ekip. Gecenin bir vakti köyden kaçtıktan sonra, köye bir günlük yürüyüş mesafesinde, maruz kaldığı işkencelerden neredeyse can çekişir bir halde bulunuşu. Geri dönüş yolculuğuna dayanamamıştı...

Devrilen bir tabure gürültüsü. Krakus ayağa kalkmış, gitmeye hazırlanıyordu.

"Bekle," diye mırıldandı Sandro, gözlerini kuştan ayırmadan.

Krakus bir süre öyle kaldı, sonra tekrar oturdu.

Sandro yutkundu. Şakaklarında zonklayan kanı hissediyordu.

"Onların başına korkunç bir felaket getireceğiz. Sıtma ile dang hummasının birleşiminden bile beter bir şey."

Kulübenin içini yoğun bir sessizlik bürüdü. Dışarıda kuş uçup kayboldu.

Sandro gözlerini Krakus'a çevirip sözüne devam etti:

"Onları kötü havadislere boğarak dünyaya olan güvenlerini sarstık. Yaptıkları işle, sonuçlarıyla özdeşleştirerek, birbirleriyle kıyaslayarak, kendilerine olan güvenlerini yıktık. Kendi bedenlerini sevmiyorlar artık. Doğayla bağları kalmadı, Tanrı yok, aralarında gerçek bağ yok. Birbirlerinden korkuyorlar. Şimdiki zamanın verdiği mutluluğu yitirdiler, geçmişi kurcalayıp geleceğin içinde kayboluyorlar... Artık yaşamlarında o olağanüstü tat kalmadığına göre, kendilerini bütün dünyayla rekabet halinde hissettiklerine göre derhal benimseyecekleri bir çözüm sunacağız onlara. Tıpkı Amazon Nehri'nin ortasındaki bir kazazedenin bulanık sularda boğulmamak için ilk geçen timsahın pürtüklü kuyruğuna tutunması gibi bu çözüme dört elle sarılacaklar..."

Sandro bakışlarını çevirdi ve sözlerine devam etti:

"Sıradan nesnelerin onların kederli ruhlarını büyüleme gücü olduğuna inandıracağız."

Aniden midesine saplanan bir acıyla sustu. Derin bir soluk almaya çalıştı ve sözlerini tamamladı:

"Mademki hayatları bomboş oldu, güzellik, sevgi, bilinç ve duyu kalmadı, o halde bu boşluğu doldurmaya onları sevkedeceğiz. Maddi şeylerle boş yere doldurmaya uğraşacaklar..."

Midesindeki acıyı bu kez daha güçlü bir şekilde hissediyordu. Hafifçe öne doğru eğildi ve gözlerini yumup bekledi. Gözlerini açtığında Krakus ortada yoktu. Tek kelime etmeden kulübeden ayrılmıştı.

28

Sandro ertesi gün, şafak vaktinde, günün daha ilk ışıklarıyla birlikte dışarı çıktı. Gece boyu çektiği acı onu altüst etmişti, şimdi de boğulma hissi veriyordu. Soluk almak, temiz havada yürümek istiyordu.

Şafağın soluk ışığıyla uykusunu istila eden doğa, dingin ve sessizdi. Serinliğini koruyan bir esintiyle salınan bitkiler hafif bir pus içinde yüzüyordu. Gecenin leşçileri çoktan inlerine çekilmiş, gündüzünkiler ise henüz uyanmamıştı.

Sandro şapkasını düzeltti ve acıyı unutmaya çalışarak ağaçların altında biraz yürüdü. Havada nemli bir yosun kokusu belli belirsiz hissediliyordu. Aniden donup kaldı. Sağ tarafında biraz uzakta yapraklar hışırdıyordu. Soluğunu tuttu ve hiç kıpırdamadan bir süre bekledi. Gürültünün geldiği, nüfuz edilmesi imkânsız bitki engeline gözlerini dikmişti.

Sonra onu gördü. Birkaç adım ötedeydi. Elianta. Köye doğru yürüyordu. Narin bedeni dallar ile sarmaşıklar arasında esnek bir şekilde süzülüyordu. Bir an yüzünü Sandro'ya doğru çevirdi. Sanki Sandro'yu fark etmişti. Bakışlarını örten hüzün perdesini o an fark etti. Gücenmiş ve bahtsız bir kadının bakışı. Sandro'nun

acısı, sanki bir boruyla fırlatılmış zehirli bir iğne karnına saplanmış da zehrini yayıyormuş gibi aniden derinleşti, iç organlarından ruhunun derinliklerine dek güçlü bir rahatsızlık yayıldı.

Yoğun bir utanç duygusunun istilası altında kalırken üstüne bir de suçluluk duygusunun kıskacı biniyordu. Kendinden öylesine tiksindi ki daha fazla düşünmeden, dosdoğru ileriye doğru koşarak son sürat uzaklaştı. Ormana daldı, dallar derisini çiziyor, giysilerini yırtıyor, şapkasını parçalıyordu. Koştu, koştu, ayakları köklere takıldı, düştü, doğruldu ve umutsuzca koşmaya devam etti. Yapraklar kamçı gibi yüzünde şaklıyordu. Koşabildiği kadar koştu. Ta ki sonunda doğa gücünü tüketene, onu ağları içinde tutana, soluk soluğa yatışmaya mecbur edene dek.

Ardından diz çöktü. Sonra sırt üstü yuvarlandı. Ter içindeydi. Zihni darmadağınıktı. Tekrar tekrar soluklandı. Hafif hafif, yavaşça, yeniden sakinleşti.

Boylu boyunca uzanmış, gökyüzüne dikmişti gözlerini. Dev ağaçların koyu renk doruklarının soldurduğu, delik deşik, mavi bir gök. Emici, yoğun bir sessizlik. Kendini aniden küçük, minnacık hissetti. Ormanda incecik bir çalı çırpıydı, evrende bir toz tanesiydi. Bu küçücük varlığının, hayatının ne anlamı vardı? Sonuçta o kimdi? Yaşlanmaya ve ölmeye yazgılı bedeni miydi onu tanımlayan? Unutulmaya mahkûm düşünceleri miydi? Yok olmaya, zaman tarafından silinmeye mahkûm olan bütün bu yapıp ettikleri miydi?

Bir cevap bulamıyordu, sadece bir baş dönmesi, bir tür metafizik baş dönmesi hissediyordu. Bu baş dönmesinin kendisini geri dönülemeyen uçurumlara sürükleyebileceğini hissediyordu.

"İçini eşele," diye kulağına fısıldadı Marcus Aurelius. "İyiliğin kaynağı içeridedir. Eğer sürekli eşelersen her an fışkırabilir."

İyiliğin kaynağı... Vicdanıydı, kuşkusuz. Vicdanı... Bir yılı aşkın süredir peşini bırakmayan intikam duygusunun boğduğu vicdanı. Yatıştırma, özgürleştirme vaadini tutmayan yıkıcı bir intikam. Onu kelimenin gerçek anlamında kötü biri yapan intikam.

Uzun süre sessiz kaldı. Bakışları gökyüzünün enginliğinde kaybolmuştu. Bilinci şafağın buğularına karışmıştı.

Sonra yavaşça, ağaçların doruklarına doğru yükselen buğu gibi, kisvesini üstüne geçirdiği o kötü insan olmadığı, olamayacağı hissi doğdu içinde. O değildi. Hepsi bu! Doğaya aykırı bir roldü takındığı. Vicdanını susturan ve ruhunu boğan sahte bir kimlikti.

Vazgeçmeliydi, her şeyi bırakmalıydı. Evine dönmeli, özür dilemeyi başarmalı, kendini toplamalı, ona can vermek için günün birinde iyiliksever bir elin ruhuna koyduğu yaşam kıvılcımını heba etmemeliydi. Vicdanı yeniden evrenin tozu olmalı, yaşamının her anında bundan dolayı sevinç duymalıydı...

Geri dönüş yolunu tuttu. Sessizce yürüdü. Zihni yatışmıştı. İçinde ormanın ortasında şansını deneyen genç bir filiz kadar kırılgan bir dinginlik tohumu taşıyordu.

Uzun bir süre sonra içini bir kuşku kapladı: Gerçekten doğru yönde mi yürüyordu? Durdu ve emin olamadan etrafına bakındı. Koşarak uzaklaştığı sahneyi zihninde canlandırmaya çalıştı. Kulübesinden çıkmış, sola doğru yürümüştü. Demek ki... batıya ya da kuzeybatıya gitmişti. Elianta'yı gördüğünde sağa döndüğüne göre kuzeye yönelmişti... Ama koşmaya başladığında Elianta'ya doğru koşmuş olamazdı elbette, hayır... Yine de sanki dosdoğru öne doğru koştuğunu sanıyordu... Elianta'yla göz göze gelince önce

geri dönmüş olmalıydı. Ama nereye doğru? Genç kadının bulunduğu istikametin tam tersi yönde koşmaya başlamadan önce yarım tur döndüğünü sanıyordu. Bu durumda güneye doğru gitmişti.

Demek ki tam kuzeye doğru giderse geri dönebilecekti. Olabilir. Pekâlâ, şimdi, güneş neredeydi? Tepesinde yapraklardan çatı varken saptamak pek mümkün değil... Gergin bir halde güneş ışınlarını görene dek bir oraya bir buraya gidip geldi. Güneş arkadaydı. Mantıklı değildi: Doğuda olması için sağında olması gerekiyordu... Bu durumda kuzey yerine en az on dakikadır batıya doğru yürümüştü. İçinde kaygı verici bir kuşku beliriyordu. Ama her şey yoluna girecekti. Saatine baktı ve vakti aklına kazıdı. Kendine güvenini toplamaya çabalayarak hatasını düzeltmek için kuzeydoğuya doğru yola çıktı. Çeyrek saat boyunca bütün duyuları tetikte yürüdü, sonra durdu. Biraz önce yola başladığı yere aşağı yukarı varmış olmalıydı. Bunun üzerine kuzeye doğru saptı.

Yarım saat sonra tekrar durdu ve şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Tanıyabileceği hiçbir şey yoktu... Normal miydi bu? Orman hiçbir mihenk taşı sunmuyordu. On, on beş metre ötesini göremiyordu...

Boşuna kendini yatıştırmaya çabaladı. İçindeki kaygı giderek artıyordu.

Ne kadar süre kaçarak koşmuştu, bilemiyordu...

Yeniden yola devam etti. Etrafındaki bitki örtüsüne bakıyor, nihayet bir kulübenin gölgesini ya da *maloca*'nın siluetini görmeyi umuyordu. En ufak işareti, en küçük bir tanıdık nesneyi, rastladığını hatırlayacağı bir dere ya da bir kayayı kolluyordu... Ama orman sessizliğini koruyor, gizemini saklıyor, esrarını gömüyordu. Sandro ilerledikçe kendini yabancı topraklarda hissediyordu.

Yavaş yavaş tuhaf ve meçhul bir his kapladı içini. Önce belli belirsiz, sonra giderek içine işleyen bir his: O zamana kadar ayak basılmamış bir yere daldığı, kutsal bir yeri, bir mabedi ihlal ettiği hissi. Artık attığı her adım ona kutsallığa bir hakaret, bir saldırı gibi geliyordu. Bir ihlal.

Aniden bir çıtırtı işitti. Başını çevirince dev bir ağacın üstüne doğru yıkılmakta olduğunu görmesi saniye sürdü. Ağaç düşerken yanındaki bütün ağaçların dallarını acımasızca kırıyordu. Devasa kütle üstüne çökerken, kenara sıçradı ve sanki yer sarsılmış gibi büyük bir gürültünün işitilmesinden hemen önce birkaç metre uzaklaşmayı ancak başarabildi. Çıkan rüzgâr inanılmaz miktarda çalı çırpıyı ve kuru yaprağı şiddetle fırlatarak yüzüne ve vücuduna savurdu.

Gözlerini yavaşça açtı ve kendini koyu renkli, yoğun bir toz bulutunun içinde buldu. Dikenli bitkilerin kokusu sinmiş bu yoğun buluttan kocaman bir yaban domuzu çılgın gibi fırladı. Afallamış, kulaklarını kıstırmış, hortum şeklindeki burnuyla doğrudan üstüne çullanıyordu. Sandro kendini bir ağacın arkasına atacak zamanı ancak bulabildi. Vahşi hayvan toz duman bulutu içinde kayboldu.

Aniden yeniden sessizlik çöktü. Olup bitenlerin tüm izini silmeye çalışır gibi bitkiler hareketsizleşmişti. Kalleş orman yeniden sükûnet taklidi yapmaya başlamıştı. Havada asılı duran milyarlarca parçacık salınmaya, atmosferi kaygı verici bir gizem bulutuna boğmaya devam ediyordu.

Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpan Sandro etrafına sinirli sinirli bakındı. Gergin, tetikte bekleyen Sandro'nun soluk alıp verişi yavaşça düzeldi. Ağzı kurumuş, çok susamıştı. İçecek hiçbir şeyi yoktu.

Adım adım yoluna devam etti. Dikkatli, çekingen. Ani bir batıl inanca kapılarak yerde yatan ağacın etrafından dolaştı. Sanki ölü taklidi yapan bir düşmanın cesediydi.

Artık daha yavaş yürüyordu. Cengelin tehlikelerini kolluyordu. İlerledikçe, güveni azalıyor, kaygı zihnini köreltiyordu. Köyden kaçmak nasıl bir bilinçsizlikti? Tam bir kafasızlık, delilikti! Derin bir pişmanlık duyuyordu... İçinde bulunduğu durumu şimdi çok aptalcaydı... Hayır, mümkün değil. Düş görüyor olmalıydı. Yolunu şaşırmamıştı, hayır. Bunu yapmamıştı... Bu kadar aptal değildi. Bu doğru olamazdı. Ama yine de buradaydı işte, burada. Acımasız gerçek buydu.

Yürümekten vazgeçti. Orman onu kuşatmış, istila etmişti. Onu *tutuyordu*. Kaybolmuştu. Burada tek başına ölecekti. Korkunç bir kaygı kapladı içini. Yardım çağırmak için seslendi, sonra bağırdı, çığlık attı. Denetlenemeyecek bir çılgınlığa kapılmış halde dört bir yana bakıyordu. Bitkiler sanki ona yaklaşıyor, onu kuşatmaya, tutmaya çalışıyor gibiydi. Koşmaya, engelleri zorlamaya, bağları koparmaya, bir hayvan gibi bir o yana bir bu yana dalarak bütün gücüyle boş yere bağırıyor, yalvarıyor, rica ediyordu.

Uzun süren umutsuz bir mücadelenin sonunda tamamen bitmiş bir halde teslim oldu. Karanlık bitki katedralinde diz çökerek ağlamaya başladı. Etrafındaki bitkiler, kendi ağırbaşlılıkları içine soğukça kapanmış, hiç merhamet duymadan ona bakıyorlardı. Ağaç gövdeleri bir mezarlıktaki haçlara benziyordu.

Ağladı, ağladı... Uzun uzun ağladı. Kendine, hayatına, kesinleşmiş ölümüne ağladı. Öyle ağladı ki Marcus Aurelius'un insanın ölümle ilişkisine dair kulağına fısıldadığı sözler bile gözyaşı dalgalarına yol açmış, aklına erişemeden önce gözyaşlarında boğulmuştu.

"Amazon ormanlarından asla geri dönülmez." Bu kelimeler ruhunda yüzüyor, üzüntüsü içinde dolanıyor, bilincine musallat oluyordu.

Sonunda yatıştığında, sonsuz bir zaman sonra, gözyaşları gerilimini çözmüş, kaygısını ve bütün duygularını alıp götürmüştü. Kendini boş ve son derece güçsüz hissediyordu. Öleceğini biliyordu ama bu duruma isyan etmiyordu, ölümden nefret etmiyordu. Ölümü sanki kabullenmişti.

Sıcaklık çok artmıştı. Üzerindeki koruyucu giysilerin gereksizleştiğini hissetti. Postallarını çıkardı. Lime lime olmuş üniformasını, tişörtünü çıkardı. Vücudunun en ufak hareketini engelleyen o korkunç giysi kabuğundan nihayet kurtulmuştu.

Birkaç adım attı ve kamp yerinin yakınında gördüğünden daha büyük bir havuz fark etti. Hoş bir sütlükahve renginde olan su bu sıcakta cazip ve karşı konulmaz gözüküyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Artık bir timsahın, anakondanın ya da sürüyle parazitin saldırısına uğramasının ne önemi vardı ki?

Suya girip içine gömüldü. Derhal bir rahatlık hissi kendini gösterdi. Kurtarıcı, özgürleştirici, yatıştırıcı bir serinlik etrafını sarmıştı. Gözlerini kapatıp anın tadını çıkardı. Hiçbir şey düşünmüyordu. Kesinlikle bir şey düşündüğü yoktu, hiçbir şey yapmıyordu... Yalnızca hissediyordu. Yaşadığını, soluk aldığını... var olduğunu hissediyordu.

Bedeni suyun içinde çözülüyor, suyla ve soluduğu havayla karışıyor, hafif hafif esen rüzgârda gevşekçe sallanan yaprakların ritmiyle titreşiyordu.

Sandro, çözülmeye, silinmeye, yok olmaya ve anın sonsuzlaşacak kadar genişlemesine izin verdi. Gözleri kapalı, gülümsemeye

başladı. Bir vahiy gibi kendini sunan şey karşısında vecd içinde gülümsüyordu: Her bir anın sonsuzlaşması ölümsüzlüğün sırrıdır...

Uzun süre sonra gözlerini açtığında doğa değişmiş gibi geldi. Yeşiller daha yumuşak, dallar daha ince, sarmaşıklar daha esnek, ışık daha güzeldi. Amazon'a geldiğinden beri ilk kez kuşların şakıdığını işitiyordu. Melodik, billur ve neşeli ezgiler ruhunu şenlendiriyor, hayal kırıklıklarının ve umutsuzlukların birikimiyle yıllar içinde oluşmuş kalın direnç tabakası arasından kendine bir yol açmasına yardım ederken sevinç uyandırıyordu.

Yaprakların ve sarmaşıkların ortasında güzelliklerini hiç utanç duymadan ortaya seren ve havayı olağanüstü güzellikte kokulara boğan güzel rahiyalarını serbest bırakan zarif çiçekler gördü.

Bu tanrısal uyumdan etkilenen Sandro kendini çevreyle etkileşim içinde hissediyordu. Doğanın izleyicisi olmaktan çıkmış, onunla kaynaşmıştı.

Aniden bir ışıltı zihnini çeldi. On metre kadar mesafede bir ağacın yaprağı kendi etrafında dönüyor, parıltılar saçıyordu. Rüzgârın etkisiydi kuşkusuz. Ama yanındaki yapraklar kımıldamadan duruyordu. Kafası karışan Sandro gözlerini ondan ayıramadı.

Bir süre sonra merakı baskın çıkarak havuzdan çıktı ve yaprağa yaklaştı. Bu şaşırtıcı hareketin kaynağı bir böcek olmasın? Bulamadı. Bir süre sonra, dönme, yine belirgin bir nedeni olmadan durdu.

Bu sırada Sandro, on, on beş metre ötedeki bir başka yaprağın da aynı hareketi yaptığını fark etti. Bu kez daha yakından görmeye karar verdi. Bir açıklama bulmaya kararlıydı. Ama gizem varlığını sürdürüyordu.

Bunun üzerine bakışları uzaktaki bir başka ışıltılı aydınlığa yöneldi. Ormanda yaşadığı bunca süre boyunca daha önce hiç böyle bir şey gözlemlememiş olması çok şaşırtıcıydı.

Batıl inançla mı böyle davranıyordu, bir tür sezgiyle mi, yoksa yalnızca yapacak başka işi olmadığı için mi, bilemiyordu. Ne var ki bu işareti ve ardından meydana gelenleri takip etti. Bir yapraktan diğerine doğru yürüdü, ışıltıya itaat ediyor, aydınlığı takip ediyordu. Olayı kavrayamadıkça yine yönünü yitiriyordu.

Bir saat sonra kalbi kesin olarak durdu: Yirmi metre kadar önünde bir grup yerli, sırtlarında okları ve yaylarıyla, tek sıra halinde sessizce ilerliyordu. Sandro nefesini tuttu. Varlığım fark etmemeleri şans eseriydi. Uzun süre kımıldamadan kaldı. Sonra, bitkilerin arasında, sağ tarafta bir kulübe fark etti. Bunun kendi kulübesi olduğunu anlaması dakikalar aldı.

Karşı koyamadığı bir sevinç hissiyle yatışmıştı. Yaşama hakkına, gelecek hakkına kavuşmuştu. Birkaç saat önceki ölüm vaadi kadar kurtuluşu da inanılmazdı.

Kararını vermişti. Yaşamının bu felaket dönemini kapatacaktı. Gidip Krakus'u bulacak, her şeyi iptal ettiğini, yerliler arasında mutsuzluk tohumları ekmeye kesin olarak son verdiğini bildirecekti.

Sonunda kendini intikam duygusundan vazgeçtiği için hafiflemiş, ezen ve onu yavaş yavaş öldüren bir ağırlıktan kurtulmuş hissediyordu. Kötülük saçmak için değil, iyilik yaymak için yaratılmış biriydi. Felsefe öğretmeyi seçerkenki amacı, bilgelerin düşüncelerini öğrencilerine aktarmak, böylece herkesin hayatını daha iyi yaşamasına yardım etmek değil miydi? Onun yeteneği, görevi buydu. Kaderi buydu. Çaresiz bir acıyı boş yere yatıştırmaya çalışarak bu kadere sırtını dönmesi ona zarar veriyordu.

İç içe girmiş dalların ve bitkilerin arasından süzülerek kulübesine doğru ilerlerken, Kleanthes'in bir şiirinin sözleri aklına geldi. Kleanthes... Marcus Aurelius'u fazlasıyla etkilemiş Stoacı okulun kurucusu Kıbrıslı Zenon'un öğrencisi. Sandro son adımlarını hafiflemiş bir halde atarken, kelimeler de kafasında dans etmeye başladı:

Götür beni Zeus, sen de, Yazgı,
Bana layık gördüğünüz yere götür.
Hemen düşerim peşinize!
Kötü biri olup da istemesem de oraya gitmeyi,
yine düşerim peşinize.

29

"Gel, beni takip et."

Uzun siyah saçları örülü adam gözlerini kaldırdı.

"Senin için bir projem var," dedi Krakus. "Sepet örmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Herkes kadar."

Dere boyunca ilerleyerek ormana doğru yürüdüler. Krakus yakasını kaldırdı.

Hakan'ı yarışmalar sırasında keşfetmişti. Yerli, art arda aldığı yenilgilerle ve bunların herkesin önünde ilan edilişiyle derinden aşağılanmıştı.

"Senin köylülere satmak üzere sepet örmeni istiyorum."

"Satmak mı?"

"Evet, karşılığında kupu isteyeceksin. Haberci çocuklar gibi."

"Yaa... Ne için?"

"Kupu kullanımım genelleştireceğim. Sepet satarak, bir yığın kupu edinmiş olacaksın."

Derenin üzerinde yatan bir ağaç gövdesinin üstünden atladılar. Krakus küçük bir dalı kesip eline aldı.

"Bütün bu kupuları ne yapacağım ben?" diye sordu Hakan.

"Her istediğini edinebilirsin."

Krakus elindeki dalın budaklarını temizleyerek onu bir sopaya dönüştürdü.

"Eğer bir şeye ihtiyacım varsa ve elimde de sepetler varsa, o şey karşılığında sepet değiş tokuş ederim."

"Kesinlikle olmaz, zavallı adam! Yoksa onları kendi değerlerinde, onları yaparken harcadığın zamana denk düşen değere değiş tokuş etmiş olursun."

"Evet. Normal değil mi bu?"

"Hayır. Sana mal olduğundan fazlasını elde etmezsen, bir önemi olmaz!"

"Yaa!"

"Elbette, böylece elinde fazladan kupu olur."

"Ne işime yarayacak peki?"

"Başka şeyler satın almana."

"Yine başka şeyler mi?"

"Elbette!"

"Ama... çok bir şeye ihtiyacım yok ki benim..."

Krakus sopasının ucunu bir su bitkisinin büyük yaprağının ortasına sapladı. Yaprağı delen sopa suya gömüldü.

"Hiçbir şeye ihtiyacın olmadığını mı düşünüyorsun?"

Hakan kaşlarını çattı.

"Şey... evet."

Krakus sopasını suyun içinde sallayarak suyu bulandırdı.

"Ama bu son zamanlarda açıkçası pek kendini gösterebildiğin söylenemez."

Hakan yediği darbeyi kabullendi.

"Sanki," diye devam etti Krakus, "kimse sana dikkat etmiyor. Yokmuşsun gibi davranıyor."

Soğukkanlılığını yitirdiği belli olan Hakan kızgınlıkla başını salladı.

"Görüyorsun işte," diye devam etti Krakus, "benim projemle birlikte, fazlasıyla kupun olduğunda... Ne bileyim... kendine daha büyük, daha yüksek, daha güzel bir kulübe yaptırabilirsin..."

Hakan şaşkın şaşkın ona baktı.

"Daha büyük bir kulübe mi?"

"Evet."

"Ama... ne alakası var? Hem benimki ailemi barındıracak kadar büyük."

"Sadece senin aileni barındırmaya yaramayacak."

"Kim barınacak peki?"

Krakus sopasıyla yapraklara vurarak eğlendi.

"Kendine olan saygın," dedi gülerek.

"Anlamıyorum..."

"Düşünsene, diğerlerinden daha büyük bir kulüben olursa herkes sana farklı bir gözle bakar. Sana saygı duymaya başlar."

Hakan şaşkınlıkla durdu.

"İyi de kulübemin boyunun benimle alakası ne?"

"Yeterince anlaşılır değil mi?"

"Şey..."

Krakus gözlerinin içine baktı.

"Seni sen yapan şey, sahip olduklarındır."

"Sahip olduklarım mı?" diye mırıldandı Hakan, düşünceli düşünceli. "Ben sahip olduklarımdan ibaretim, öyle mi?"

"İyi düşün! Büyük bir kulüben varsa, demek ki çok kupu kazanmışsındır."

"Evet..."

"Başkalarından daha çok kupu kazanmışsan, demek ki sen daha çok..."

"Daha çok ne?"

"Daha çok her şeysindir."

"Daha çok her şey mi?"

"Evet, daha çok her şey. Daha güçlü, daha kurnaz, daha yetenekli..."

"Yaa..."

"İyi biri, yani. Sana saygı duyacaklar."

"Pekâlâ... Sen öyle diyorsan..."

"Elbette, kesinlikle."

Krakus yürürken sopasını parmaklarının arasında yuvarladı.

"Görüyorsun," diye devam etti Krakus, "senin şu an sorunun bu. Var olmak için yeterince şeye sahip değilsin."

"Belki haklısın..."

"Seninle ilgili projemin fikri buradan kaynaklandı."

"Tamam."

Büyük ağaçların altında dere boyunca ilerlemeye devam ettiler.

"Sepet yapmak için neler gerekiyor?"

"İnce sarmaşıklar örülür, sonra bir başka sarmaşığın etrafında hep birlikte düğümlenirler."

"Hangi sarmaşığı seçersiniz?"

"Şunu," dedi Hakan bir bitkiyi göstererek. "Mukuna sarmaşıkları. Her yerde bulunur. Oldukça esnek ve çok sağlamdır."

"Pekâlâ. Başka bir şey bulacağız. Söylesene, günde kaç sepet örebiliyorsun?"

"Beş, belki altı..."

Krakus yüzünü buruşturdu.

"Yediye, sekize çıkman gerek."

Böğürtlenlerin etrafından sessizce geçtiler, sonra dere kıyısına geri geldiler.

"Aslında, düşünüyorum da," dedi Hakan, uzun bir süre sonra, "bütün gün sepet örmek istediğimden emin değilim. Çok değişik bir şey değil."

"Hayatını kazanmak istiyorsan ödemen gereken bedel bu."

"Kazanmak mı? Hayatımı mı?"

"Evet."

"Ama... benim zaten bir hayatım var..."

"Kendine soru sormayı bırakıp ilerle, anlaştık mı? İyi bir plan bu. Kaçırma derim!"

"Bütün gün böyle sepet örmenin ne anlamı olacağını soruyorum kendime yalnızca..."

"Ben kendi yaptıklarımın anlamını soruyor muyum kendime? Hem kim soruyor ki?"

Krakus'un argümanı baskın çıkmışa benziyordu çünkü Hakan susmuştu.

"Şimdi," diye devam etti Krakus, "senin sepetlere bir isim bulmak gerek."

"İsim mi?"

"Evet, onları ayırt etmek için. Sepetleri tanımlayan ve başka kimsenin kullanmaya hakkının olmayacağı bir isim."

"Neden ki? Göstermek yeter. Ne olduğunu herkes bilir."

"Çünkü biz sepet satmayacağız. Kimsenin sepete ihtiyacı yok. Herkesin örebileceğini sen kendin söyledin."

Hakan şaşkınlıkla ona baktı.

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Yaralı benlikler için pansuman satacağız, uçup giden özsaygılar için yama satacağız."

"Ne?"

"Belli bir benlik imgesi yanılsaması satacağız."

"İyi de bütün bunlara kimin ihtiyacı var?"

"Giderek daha çok sayıda insanın. Gelecekte daha da çok ihtiyaç duyacaklar. İnan bana!"

Krakus sopasını bir asa gibi kullanıyordu.

"Şimdi, sepetlerin fiyatlarını belirlemeli."

"Diyelim... otuz kupu."

"Otuz kupu mu? Kafayı mı yedin sen? Gülünç bu..."

"Hayır, kupu bulmak için harcanan zamanı düşününce... Bana adil geliyor."

"Sana sepet satmayacağız dedim, dolayısıyla bir sepet değerinde satamayız. Eğer sepet değeri neyse o fiyatta olursa onu taşıyan insanların kendilerine dair iyi bir imgesi olmasını nasıl istersin?"

"Ama..."

"Herkes fiyatını kolayca ödeyebilirse, onlar kendileri nasıl ayırt edecekler? Hayır... İmanları gevremeli... O lanet olası kupuları toplamak için cengeli günlerce arşınlamalılar. Bunun bir bedeli olmalı, kendi kişiliklerinden ödemeliler."

Hakan sesini çıkarmadan duruyordu.

"Bak, bu güzel," dedi Krakus, çok ince kabuklu dayanıksız sarmaşıkları göstererek. "İş görür."

Hakan başını salladı.

"Bu bitkinin sarmaşıkları yeterince güçlü değil."

"Daha iyi ya! Böylece müşterilerin sürekli satın alırlar!"

"Ama bu az rastlanır bir bitkidir. Kolay kolay bulunmaz."

"Mükemmel! Böylece sepetlerin değeri artar."

"Bir şey daha var..."

"Yine ne?"

"Kutsal o."

"Ama sizin her bitkiniz kutsal! Bunlarla canımı sıkmayı bırak."

"İnanmıyorsun ama barsak yumuşatıcı o."

"Barsak yumuşatıcı mı?"

"Evet. Ayrıca yalnızca şamanların yapma hakkına sahip olduğu bir karışımda da kullanılıyor."

"Nedir?"

"Woorara'nın harç maddelerinden biri."

Krakus başını salladı. Woorara. Yerlilerin oklarını batırdıkları kürar... Şimdi hatırlıyordu. Bu sarmaşığı geçmişte daha önce görmüştü.

"Sanırım buldum," dedi sopasını toprağa yavaşça saplayarak.

"Neyi?"

"Aradığım ismi."

"Ne peki?"

"'Woorara sepetleri' diyeceğiz."

Hakan ona biraz şaşkın bir ifadeyle baktı ama bir şey demedi.

"İyi duyuluyor," diye ekledi Krakus.

Bütün Amazo'nun, "şeytan sicimi" adını taktıkları sarmaşıktan örülmüş güzel sepetleri bellerine asmak için eşek gibi çalışacaklarını düşündükçe şimdiden eğleniyordu.

Hasret Kardeş e-kitaphane

30

Ozalee derenin suyunda kendi çıplak vücudunu seyretti ve yüzünde bir gülümseme belirdi: Bunca zamandır hayal ettiği göğüslere yakında sahip olacaktı. Patlayacak kadar olgunlaşmış papayalar gibi şişkin ve kalkık, gayet sıkı göğüsler.

Sabırla beklemiş, gereken kupuları toplamak için her gün çalışmıştı.

Sağlığı üzerindeki muhtemel etkisinden biraz çekinmişti ama Gody ona güvence vermişti: Deri altına yerleştirilerek göğüsleri şişkin gösteren tahta disklerin zararını kanıtlayan hiçbir bilimsel bulguya bugüne dek rastlanmamıştı. Yine de sorun çıkarsa bir çare bulabilirdi, değil mi? Ona güvenilebilirdi.

Önce biraz acı çekeceği kesindi. Bu konuda onu uyarmışlardı. Birkaç gün sonra, vücudun alışma süresi sonunda acı kaybolacaktı. Hoşnutluk içindeki Ozalee, hep giysisinin altına gizlediği yapraktan küçük yastıkları aldı, açtı ve yaprakları suyun yüzeyine saçtı. Doğal güzellikleriyle bir an suda yüzen yapraklar, gündüz akıntısıyla sürüklenerek sonsuza dek yok oldular.

31

"Bu neye yarıyor?"

"Şey..."

Krakus, son icadı elinde duran Gody'nin kafasının soru karşısında karıştığını görmekten hoşnuttu. Böylece az da olsa ayakları yere basıyordu. Yoksa bu mucit bir şeyler buldukça kendini Tanrı sanıyordu.

"Hiçbir şeye yaramıyor mu?"

Tabip eliyle kel kafasını sıvazladı.

"Yani... Tamamen işlevsel açıdan bakılırsa..."

"Bir işe yaramıyor, öyle mi?"

Gody icadını yere bıraktı.

"Diyebilirim ki... gerçekten yararlı olmaya yönelik değil," diye kabul etti sonunda.

"Mükemmel! Ondan vazgeçememelerini sağlayabiliriz! Başka ne var?"

Yere oturmuş ve bir çalılığa sırtını dayamış olan Alfonso kahkahasını bastırdı. Gözlerini yere dikmiş Marco da onun yanında ters ters oturuyordu.

"Peştamalları boyama yöntemi buldum," dedi Gody.

"Nihayet! Sarmaşıkları da boyayıp kolye yapacağız. Bir moda başlatmayı tasarlıyorum."

"Fakat taneni kumaşa kalıcı biçimde etki edebilecek tek kırmızı meyve çok tehlikeli. Bu yüzden kolay bulunuyor, çünkü hiçbir hayvan onu yemiyor."

"Daha iyi."

"Evet, ama eşyaları boyamak için dereye fazlasıyla toksik su dökmek gerekecek. Bu da balıkları öldürür..."

"Boş ver! Balık avlamaya yukarı gideriz."

Krakus, maddi şeylere sahip olma konusunda Sandro'nun düşüncelerini hatırladı. Prensip iyiydi ama bunu özellikle ahlaksızca uygulamaya koyan Krakus'un dehasıydı: Yerlileri, hissettikleri içsel boşluğun sahip oldukları şeylerle dolabileceğine inandırmakla kalmamış, bu amaçla arzulayacakları şeylere erişmelerini de engellemişti. Giderek artan sayıda hayali ihtiyaç yaratıyor, kendilerini sürekli eksik hissetmeleri için erişilmez yeni arzular ortaya çıkarıyordu. Sonuçta, onları... aslında ihtiyaç duymadıkları şeyler karşısında korkunç bir yoksunluk hissedecek hale getirmeyi başarmıştı. Kendilerini mutlu edemeyecek şeye sahip olamadıkları için mutsuz oluyorlardı.

"Başka?" diye sordu Gody'ye.

"Protiyum tohumlarından şeker çıkarmayı ve konsantre etmeyi başardım."

"Kalorili mi?"

"Elbette."

"Mutfakta kullanılabilir mi?"

"Tabii."

"Mükemmel! Bir yerli kadını bu işle görevlendireceğim. Her türden şekerleme üretebilir. Böylece haberci çocukların sattığı şekerleme çeşidi artar."

Marco gözlerini gökyüzüne kaldırıp iç çekti. Krakus onu görmezden geldi.

"Çok ahlaksızca olacak," diye devam etti, dudaklarında bir gülümsemeyle. "Bir yandan, bu şekerlemeleri yerlilerin gözüne sokarak onları hep arzulamalarını sağlayacağız. Diğer yandan, güzel bir vücudun ince olduğuna onları inandırmaya devam edeceğiz. Kısacası, güzellik standardı olarak inceliği dayatmayı başardığımıza göre onları şişmanlamaya teşvik etmek için elimizden geleni yapacağız!"

Alfonso kıkırdadı. Krakus kendinden gurur duyarak devam etti.

"İş bununla da bitmiyor... Şeker bağımlısı olduklarını saptadığımızda hem onları kışkırtacak hem de suçluluk duymalarını sağlayacağız. Bence çocuklar şekerleme sunarak onların ilgisini çekmeli, aynı zamanda da suistimal etmemeleri gerektiğini, çünkü sağlığa zararlı olduğunu söylemeli. Böylece, inanın bana, onları gerçekten delirteceğiz..."

Bu düşünceyle, Krakus kendini öncü olarak görüyordu. Geçmişte hiçbir zaman insanlar üzerinde bu kadar güçlü bir etkide bulunmayı başaramamıştı. Savaşta elbette muharebenin keyfini tatmıştı, açılan ateş karşısında düşmanın göçtüğü o yoğun anları yaşamıştı. Ama bu zaferlerde mekanik bir yan vardı, tetiğe basılır basılmaz ya da şarjör boşaltıldığında insanlar hemen yere seriliyordu. Yerlilere verilen zarar çok daha sofistikeydi, üzerinde

düşünülmüş, tatmin edici bir şeydi. Krakus bu halk üzerindeki nüfuzunu hissedebiliyor, bunun etkilerini her gün ölçüyordu.

Onun için en zevklisi, bir ızdırabı bir an için yatıştırırken daha büyük bir ızdırabın yolunu açan uyuşturucu gibi, gelecekteki sorunların kaynağı olduğunu görmeden önerilerini benimseyerek o anki rahatsızlıklarını gidermeye çalışmalarıydı. Aldatıcı bir zehri kana kana içerek susuzluklarını yatıştırır gibi Gody'nin son keşiflerinde teselli arıyorlardı.

Öylesine bağımlı hale gelmişlerdi ki o zamana dek bedava olan vidoforun, yeni kutular üç kez daha fazla kabarcık yayıyor diye ücretli olmasını hiç ses çıkarmadan kabul etmişlerdi...

Krakus gözlerini ekibine yöneltti.

"Size bir şey söylemem gerekiyor. Sandro beni görmeye gelip her şeyi bırakmamı ve derhal eve dönmek istediğini söyledi."

Alfonso aptal aptal gülmeye başladı. Marco tek gözünü, Gody tek kaşını kaldırdı.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Alfonso.

Krakus soruyu duymazlıktan geldi. Adamlarını tek tek süzdü, sonra bakışları köy yönünde kayboldu. Uzaktan, kulübelerin çatıları ve *maloca*'nın gölgesi seçiliyordu.

"Şimdi gitmeyi reddediyorum," diye tamamladı sözlerini.

Alfonso gözlerini faltaşı gibi açtı. Diğer ikisi donup kaldılar.

"Önce işi bitirmek istiyorum," diye ekledi Krakus.

"Ama..." dedi Marco. "Eğer Sandro böyle istiyorsa..."

"Bana ne! Ben işimi bitirince yola çıkacağız."

Sessizlik, atmosferi fazlasıyla hissedilir bir rahatsızlıkla doldurdu.

"Eğer Sandro'ya karşı koyarsak," dedi Marco, "o gitmek isterken biz kalırsak... bize ödeme yapacağına emin misin?"

Bütün bakışlar Krakus'a yöneldi. Alfonso'nun gözlerinden iyice sersemlemiş olduğu anlaşılıyordu. Gody'nin bakışlarından kaygı okunuyordu. Marco'nun öfkelendiği hissediliyordu.

Onlara nasıl söyleyebilirdi? Sandro'yla kafa kafaya geldiğini, onun da hesabı ödememekle tehdit ettiğini ve sıkışmış bir haldeyken, alacağını hayal bile etmediği bir kararla karşı karşıya kalarak, teslim olmayı, kafadan çatlak bir entelektüelin kaprisine boyun eğmeyi reddettiğini onlara nasıl itiraf edebilirdi? Bir halkın kaderi iki dudağı arasında bulunan kötü yürekli guru rolünden pek hoşlandığını onlara söyleyebilir miydi? Kendini bu iktidar oyunlarına tamamen kaptırdığını ve şeytansı etkisini uygulamaya devam etmek için bunca göz diktiği hazineden vazgeçmeyi, kendini de şaşırtan bir tercih yaptığını onlara nasıl açıklayabilirdi? Kandan, seksten ve paradan başka bir şeye değer vermeyi bilmeyen bu hödükler onu nasıl anlayabilirdi?

"Çaresine bakarız," dedi.

"Çaresine bakarız da ne demek? Onun isteğine rağmen kalmakta ısrar edersek neden ödeme yapsın ki?"

Krakus gerilimin arttığını hissedebiliyordu.

"İşi bitirmeden gitmemiz mümkün değil."

"İyi de bitecek olan ne? Yaptıklarımız ne işe yarıyor ki?"

"Aç gözlerini! Etrafına bak! Burada nelerin değiştiğini fark etmiyor musun? Baksana, lanet olası! Artık bütün günlerini kupu bulmak için eşek gibi didinerek geçiriyorlar. Tek amaç da hiçbir işlerine yaramayan bir yığın şey satın almak. Kendi çocuklarını bile görecek gözleri yok. Her şeyle bağlarını kopardık, onlar için

boktan bir hayat yaratmayı başardık... Sen de kalkıp bir işe yaramadığını mı söylüyorsun?"

"Ne yapayım istiyorsun? Bana ne bütün bunlardan! Ben gün boyu sıkılıp duruyorum. Sen hariç, hepimiz sıkılıyoruz. Ama senin kıçını yalayacağın kimse yok, çünkü sadece kendini düşünüyorsun. Beyinimiz sadece kendini heyecanlandıran küçük oyunlarla eğleniyor, bu sırada biz de gün sayıyoruz. Şimdi de bizim paramızı feda etmeye hazır olacak kadar eğlendiğini söylemeye cesaret edebiliyorsun. Sen dalga mı geçiyorsun bizimle?"

Krakus yutkundu. Alfonso yüzünden eksik etmediği kötü bakışlarıyla bakarak bir tutam otu çiğnemeye devam ediyordu. Dalgın dalgın duran Gody sessizliğini koruyordu.

"Sıkılıyorsun, çünkü yapılanlara katılmıyorsun. Alfonso'ya bak: O daha çok katılıyor, dolayısıyla sıkılmıyor."

"Ya, öyle mi? Yalnızken öyle demiyor ama," karşılığını verdi Marco, arkadaşına doğru dönerek.

Alfonso hiç tepki göstermedi. Sözler onu hiç etkilemiyordu, konuşulanlar kaplumbağa kabuğunun üzerinden akan yağmur suları gibi akıp gidiyordu.

"Alfonso?" diye seslendi Krakus.

Alfonso cevap vermedi ve gevrek gevrek gülümseyerek elindeki ota bakmaya devam etti. Gody sessizce ortalıktan kayboldu.

"Bıktım artık," dedi Marco. "Sandro'ya önerisini kabul ettiğimizi söyleyeceksin. Hepimiz dönüyoruz."

"İmkânsız," dedi Krakus ayağa kalkarak.

"Neden?"

"Reddettim bile."

Arkasını dönüp uzaklaştı. Kamp yerinden ayrılarak köye doğru yürüdü.

Durum karmaşıklaşıyordu. Adamları peşini bırakmayacaktı. Vadedilmiş serveti çok istiyorlardı. Bu kadar uzun süre gözünü dikmiş olduğu şeyden bu kadar hızlı vazgeçmeyi kendi de kabullenemiyordu...

Yolda, elli yaşlarında bir kadına rastladı. İsyan içinde Krakus'a seslendi kadın.

"Hakan şu sepetleri yapmak için ormanı talan etmekle meşgul. O bitkiyi seçmesini sen söylemiş olmalısın ona!"

Gününde olmadığı belliydi! Herkes ona saldırmak için birleşmişti.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"İşe yaradığını göreceksin."

"Ama kutsal bir bitki o!"

"Haydi ama, o kadar da ciddiye alma... Bu sepetler herkesin hoşuna gidiyor... Eminim ki sen de satın almışsındır..."

Kadın onu süzdü.

"Ben kendi sepetimi kendim yapabilirim... Neden sepet satın alayım ki?"

"Son moda olmak için."

"Son moda mı?"

"Evet."

"İyi de modaya neden uyayım?"

Krakus gülümsedi.

"Anlasana! Elli yaşındayken bir Woorara'n yoksa hayatını ıskaladın demektir..."

Kadın ona ters ters baktı.

"Onun ender bir bitki olduğunu anlamıyor musun? O yok olduğunda ve hastalar bağırsak yumuşatıcıya ihtiyaç duyduğunda ne yapacak?"

"Dert etme. Gody var. Ona güvenebiliriz, öyle değil mi? Beceriklidir o. İnsanları sıçırtacak yeni bir şeyi her zaman bulur."

32

Mojag, haftalardır her gün yaptığı gibi, ak saçlarını tüylü başlığının altına özenle sakladı. Köyde yaşlılara artık iyi gözle bakılmıyordu. Şişkin göğüslere ve kabarık kaslara ruh yüceliğinden daha fazla imreniliyordu. Her yerde hazır ve nazır olan arzu, sevginin yerini almıştı. Sükûnettense dinamizme değer veriliyordu. Yaşlılığa özgü olan bilgeliğe gelince artık kimseye esin vermiyordu. Hiçbir gencin aklına yaşlıların deneyimiyle zenginleşmek gelmiyordu artık.

Yetişkinler kendisini dinlemeye neredeyse hiç gelmediğinden, Mojag özellikle küçüklere hitap etmeye karar vermişti. Çocuklar yaşlı görünümünün ardındakini görmeyi hâlâ biliyorlardı. Temiz kalpleri bakışlarının masumiyetine denkti. Mojag onların içsel güzelliğini çevrelerindeki çılgınlıktan korumaya katkıda bulunmayı umuyordu. Hikâyeler anlatarak, tek başına, yapayalnız direnmeye çalıştığı bir çılgınlıktı bu. Gayet mütevazı bir direniş elbet, neredeyse gülünç... Yine de buna inanıyordu. Yumuşak yumuşak yayılan küçük bilinç dalgaları gibi küçücük eylemlerin sonunda dünyada yankı bulacağına inanıyordu...

Kulübesinden çıktı ve köyden ağır ağır geçti. O günkü hikâyesinin adı konusunda yine tereddütlüydü. Ad önemlidir. Hikâyeye anlam vermeye, küçük dinleyicilerin dikkatini çekmeye

katkıda bulunur. Düşünelim hele... Masallarına ad seçmekten hoşlanmadığı kesindi. Ona göre bir iş değildi bu. Neyse, bu kez öyle olsun! Vazgeçmişti.

Meydana vardı. Küçükler, daire olmuş, sabırsızlıkla onu bekliyorlardı. Başından beresini çıkardı ve ak saçlarını serbest bıraktı. Çocuklara yalan söylemenin gereği yok. Onların bakışları maskelerin altına nüfuz eder. Oturdu ve çocukları selamladı. Onlarla tekrar buluşmaktan mutluydu. Gözleri merak içinde ışıldıyordu.

Mojag ağırdan alarak yavaşça yerleşti, beklentiyi kasıtlı olarak uzatıyordu. Bu güzel akşamüzerinde hava yumuşak, ışık tatlıydı. Hafif bir esinti dikenli bitkilerin sıcak kokularını taşıyordu.

"Bir varmış, bir yokmuş, ormanın göbeğinde yaşayan küçük bir tatu varmış. Sevimli küçük tatunun taçyapraklardan kulakları varmış. Yuvası büyük bir ağacın altındaymış. Ağaç öyle uzunmuş ki neredeyse göğe değiyormuş ve geceleri yıldızları okşuyormuş. Etraftaki bitkiler ve çalılar tatunun beslenmesine gereken şeyleri kolayca sağlıyormuş. Ama küçük tatu mutsuzmuş. Mutlu olmam için ne eksik, diye sık sık düşünürmüş. Büyük ağacın altına oturmuş, kaderine ağlayıp sızlandığı böyle günlerden birinde parlak yaprakların ortasındaki dalına tünemiş mavi balıkçılın sesini işitmiş. Bu kuşun tanrıların sırrını, mutluluk sırrını bildiği söylentisi cengelde dolanıyormuş.

'Bir eksiğin mi var, küçük tatu?'

Yuvasının önünde duran tatu kulak kabartmış. Büyük mavi balıkçılmış ona seslenen.

'Sırrını bana söyleyecek misin?' diye sormuş, ne yapacağını bilemez bir halde.

Güzel kuş başını sallamış.

'Sırrı işitmeye hazır değilsin.'

Tatu hayal kırıklığına uğrayıp surat asmış.

'Hiçbir istediğim olmuyor,' demiş kendi kendine. 'Kimse beni sevmiyor. Bari güzel olsaydım ama kabuklarım bile diğer tatularınkine kıyasla küçücük. Gerçekten şansım yok... Keşke, keşke... çiçeklerden bir mantom olsaydı. Evet, çiçeklerden bir manto. Bu bana çok yakışırdı.'

Ama böyle bir mantoyu örmeyi yalnızca usta parmaklı maymun biliyor ve o da karşılığında çok şey istiyormuş. Bunun üzerine küçük tatu çalışmaya başlamış, çok çalışmış. Bütün gününü kaju, muz ve maripa tohumu toplayarak geçirmiş ve değerli manto karşılığında bunları maymuna sunmuş.

Sonunda mantoyu üzerine geçirmiş ve güzel süsüyle kendini çok gururlu hissetmiş.

Ertesi gün coşkusu biraz azalmıştı. Üç gün sonra artık aklına bile gelmez olmuş. Kendini büyük ağacın altındaki yuvasında ağlayıp sızlanırken bulmuş.

'Mutlu olmam için ne eksik?'

Ve mavi balıkçılın sesini işitmiş. Mırıldanarak konuşuyormuş.

'Bir eksiğin mi var, küçük tatu?'

Tatu doğrulmuş.

'Tanrıların sırrını bana söyleyecek misin?' diye sormuş.

'Sen hazır değilsin,' cevabını vermiş kuş.

Sinirlenen küçük tatu yuvasına girmiş. Ne kadar karanlıkmış bu yuva, ne kadar rahatsız! Yerdeki toprak sert ve soğukmuş. Bunun üzerine tatu konfor hayal etmeye başlamış. Yosundan bir halı arzulamış. İçine büzülebileceği iliksi ve yumuşacık bir yosun...

Ama yosun az bulunur bir şeymiş. Bunun üzerine, günlerce her yanda özenle yosun aramış, yuvasına taşıyıp yeri kaplayan büyük bir halıyı parça parça oluşturmuş. Sonra, her gün, yosunun ihtiyaç duyduğu nemi sağlamak için gidip su bulması gerekmiş.

İlk zamanlar yeni konforu ona çok değerli geliyormuş, sonra giderek alışmış ve dikkat etmez olmuş. Birçok hayvan onun çiçekli mantosuna ve yosundan halısına imreniyormuş ama o yine de sevildiğini hissetmiyormuş. Onların çalınmasından korkmaya başlamış.

Gün boyu uzun uzun çalışıp döndüğünde, kendini, çiçekli mantosu sırtında yorgun argın büyük ağacın altında oturur buluyormuş.

Umutsuzluk içinde olduğu bir gece, 'Mutlu olmam için ne eksik?' diye yakınmış.

Ve mavi balıkçıl, dalının tepesinden ona seslenmiş.

'Bir eksiğin mi var, küçük tatu?'

Tatu gözlerini yukarı kaldırmış. Artık hiç inancı kalmamış.

'Sırrı bana hâlâ söylemeyecek misin?'

Güzel kuş ona doğru eğilmiş.

'Bu sırrı öğrenmek için mantonu ve halını terk etmeye hazır mısın?'

'Sahip olduğum şeyleri mi terk edeceğim?' diye haykırmış tatu. 'Bunlara sahip olabilmek için ne çileler çektim...'

'Çile mi çektin?' diye şaşırmış balıkçıl. 'O halde rahatlamak için neden vazgeçmiyorsun bunlardan?'

Tatu omuz silkerek yuvasına girmiş. Kimse onu anlamıyormuş. Kimse ona saygı göstermiyormuş. Keşke... Keşke kendini

biraz daha fazla dayatabilse, herkese değerini gösterebilseymiş... O zaman belki ona saygı gösterirlermiş. Aniden aklına bir fikir gelmiş. Dışarıya koşup dere kenarına gitmiş ve dere boyunca kilometrelerce yürümüş. Suyun dibinde saklı en güzel taşları arıyormuş. Her seferinde dalıp taşları topluyor, sırtındaki büyük çuvala atıyormuş. Sonra değerli Hint kirazı dallarından aramış. Ormanın bu ender ağaçlarının odunu çok değerliymiş.

Bütün bunlarla yuvasının girişini düzenlemiş. Yoldan geçen herkesin hayran kalacağı muhteşem ve görkemli bir yer yapmış. Hiçbir yuva onunki kadar gösterişli değilmiş.

Bir süre tatu kendini daha önemli hissetmiş. Ama içindeki mutsuzluk hep aynıymış. Kaderi üzerine ağlayıp sızladığı bir gün, balıkçılın sesini işitince gözlerini ona doğru kaldırmış.

'Hâlâ bir eksiğin olduğunu mu düşünüyorsun, küçük tatu?'

Tatu ne düşüneceğini bilemiyormuş. Onca çabasının pek bir şey değiştirmediğinin farkındaymış.

'Tanrıların sırrını öğrenmek ister misin?' diye sormuş kuş.

Tatu cevap vermeyince, devam etmiş.

'Bu sırrın karşılığında sahip olduğun her şeyden kurtulmaya hazır mısın?'

Gözlerini mavi kuştan ayırmayan küçük tatu uzunca bir süre sessiz kalmış. Sonra, umutsuz durumunu düşünerek yavaş yavaş öneriyi kabul etmiş. Bunun üzerine balıkçıl dalından sıçramış ve kanat çırparak gelip tatunun yanına konmuş.

'Hiçbir şeyin olmadığında bile, küçük tatu, olağanüstü bir hazinenin sahibisin sen, hem de görülmemiş değerde bir hazinenin. Hayatın sahibisin! Ve hayat, küçüğüm, seveni sever, onu sevmeyi unutanı da unutur.'

'Seveni sever...' diye tekrarlamış tatu, düşünceli düşünceli. 'Ama kim... neyi sever?'

Mavi kuş gülümsemiş.

'Hatırla: Senin hayatının kökeninde sevgi yok mu? Sevgi, küçüğüm, hayatın özüdür. Sevgi yoksa hayat da yoktur.'

'Ama bunun benim durumumla ilgisi ne?'

'Gözünü dünyanın güzelliğine dikersen, hissedeceğin sevgi hayatını aydınlatacaktır.'

Küçük tatu kaşlarını çatmış.

'Dünyanın güzelliğini nerede bulacağım? Nerede saklı?'

'Sen onu görmüyorsun, çünkü bakma alışkanlığını yitirdin ama burada, şu an, senin etrafında.'

Şaşıran tatu arkasına dönüp çevresini incelemiş.

'Nerede?'

'Bir yaprağın üstünde bekleyip duran yağmur damlasında, bir ot parçasının üzerine tırmanan gelinböceğinde, pamuksu bulutlarda ve ağaçların yontulmuş gövdesinde, bir çiçeğin kokusunda ya da bir kuşun şakımasında, soluduğun havanın yumuşaklığında ve seni saran ışıkta, etli bir meyvenin özünde ve suyun billur sesinde, hayvanların ve insanların gözlerinde, yaşlıların çizgilerinde ve çocukların kahkahalarında. Güzellik her yerde ama sen hayaller ardında koşmakla öylesine meşgulsün ki onu görmüyorsun.'

Kendisine bu sözlerle hitap edilen küçük tatu uzun bir süre sessiz kalmış. Sonra sahip olduklarını bir an önce toparlamak ve sözünü tutmak için harekete geçmiş.

'Onları oldukları yerde bırakabilirsin,' demiş bunun üzerine balıkçıl. 'Artık onların hiçbir değeri olmadığını biliyorsun...'

Küçük tatu balıkçıla doğru dönmüş ve balıkçıl sözüne devam etmiş.

'Unutma: İşin sırrı sevgide. Zaten sahip olmadığın hiçbir şeyi arzulamadan sev hayatım, o zaman tanrıların dinginliğini tadarsın. Dahası, etrafındaki her şeyi, kendini ve gördüğün her şeyi sevmeyi başarırsan o zaman yalnızca tanrıların dinginliğini tatmakla kalmaz, onların vecd halini de paylaşırsın.'

Güzel mavi kuş havalanmış ve kanatlarını bir iki çırpışta gökyüzünde kaybolmuş."

33

Elianta, Woorara sepetini omzuna astı, sonra vazgeçip sepeti bıraktı. Bu sepetin kaynağının Krakus olduğunu bildiğinden beri artık sepete farklı gözle bakıyordu. Bu eşyaya sahip olmak için yırtındığın için kendine öfke duyuyor ve ondan kurtulmanın bu denli güç olmasına şaşıyordu. O olmadan kendini neden çıplak, hatta neredeyse güçsüz hissediyordu?

Kulübesinden çıktı. Sıcak hava, sabahın erken saatinde yağan yağmurun kokusuyla ve uyandırdığı bitki özleriyle doluydu.

Haberci çocuklardan biriyle karşılaştı. Zavallı topallayarak yürüyordu. Önceki hafta köydeki gençlerden biri ona vahşice saldırmıştı. Nedensiz bir saldırıydı. Saldırgan, önceki gün şiddet içeren sahnelerin olduğu bir gösteride canlandırılanları birebir taklit etmişti.

Elianta ondan bir şekerleme satın aldı. Şaman olmayı reddettiğinden beri vaktini sürekli bir şeyler yiyerek geçiriyordu.

Kararını vermiş olmasına rağmen tereddütlü adımlarla köyden geçti. Sandro'yla görüşecekti. Yabancılar arasında yalnızca o bu tartışmayı kabul edebilecek kadar uyanık bir akla sahip gözüküyordu. Nehrin çamurlu sularına gömülmek için sahil boyunca

ilerleyen bir timsah gibi halkını yok olmaya sürükleyen saçma fikirlerini uygulamakta Krakus'u durdurabilecek gücü olduğunu hissediyordu.

Üstelik kendisi de etkilenmemiş miydi? Kendi değişimini gayet iyi hissediyordu. Vaktiyle sahip olduğu yaşam dengesini neredeyse unutmuştu; gündelik hayattaki o bütünlüğün neye benzediğini çoktan unutmuştu. Bu hızla giderken, artık içinde bulunduğu gizli hoşnutsuzluk halini ve bu durumun ilk adımını, boş zevkler sağlayan her şeye karşı oluşan bu müptelalığm başlamasını erkenden normal kabul etmeye başlamıştı.

Sandro'yla konuşmalıydı. Sandro'yu düşündüğünde hissettiği korku benzeri bulanık duygu onu engellese de ne pahasına olursa olsun adamı *görmeliydi*.

Köyü geride bırakınca yabancıların kampına giden yola sapmak yerine etrafından dolanmak için ormana girdi. Sandro'nun yalnız olduğundan emin olmak için gözlem yapmak istiyordu.

Kulübelere yaklaşırken konuşma sesleri işitti. Şansı yaver gitmemişti! Sonra Sandro'nun kapısı açıldı ve Krakus belirdi. Keyifsiz olduğu her halinden belliydi. Hızlı adımlarla köyün yolunu tuttu. Yeniden sessizlik çöktü. Elianta uzun bir süre bekledi, sonra ormandan çıktı.

Çekinerek kapıya iki kez vurdu. Hiç cevap alamayınca kapıyı yavaşça itti. İçerde bambulardan süzülerek sızan güneş ışığı, karşı duvara solgun dikey çizgiler yansıtıyordu. Yerde çentikli bir çanağın üzerine bırakılmış ucu kızarmış bir çubuk, havaya hoş kokulu ince duman halkalarını yayarak yavaşça yanıyordu.

Hamakta uzanmış yatan Sandro'nun gözleri kapalıydı. Siyah saçları dağınık, uyuyor gibiydi. Soluk alışverişine bağlı olarak

bedeni yavaşça inip kalkıyordu. Elianta uzun süre sessiz ve hareketsiz kalarak onu seyretti. Sonra Sandro'nun gözlerini açmış olduğunu ve ayın doğuşundan önceki alacakaranlık gökyüzü gibi koyu mavi gözlerini üzerine diktiğini fark etti. Elianta'yı görünce bir tepki göstermemiş, en ufak bir şaşkınlık da ifade etmemişti. Ama kaşlarının arasındaki çizgi yeniden belirmişti.

Elianta birkaç adım attı.

"Halkım hasta, Sandro."

Çizgi belirginleşti ve sanki rahatsız olmuş gibi bakışları boşlukta kaybolmuştu. Neden sonra Sandro'nun mırıldandığını işitti.

"Ben de öyleyim."

"Demek istediğim... mutsuzlar."

Hâlâ bulanık gözlerle bakan Sandro, ciddi sesiyle devam etti.

"Benim şen şakrak bir halim mi var?"

"Acı çekiyorlar..."

Mavi gözler gelip yine Elianta'nın üzerinde durdu. İnsanın içine işleyen bakışlar.

"Ben de."

Sandro'nun tepkisini anlayamıyordu. Sözlerini işitmeyi neden reddediyordu? Neden her şeyi döndürüp dolaştırıp kendisine getiriyordu?

"Her şeyin kaynağı Krakus'un fikirleri. Yaptıklarının bilincinde mi bilmiyorum ama sonuçları felaket. Herkesi mutsuz ediyor... Krakus durdurulmalı, Sandro."

Sandro bir süre ona baktı. İkircikli, acılı bir ifade vardı bakışlarında. Binlerce çelişik düşünce ve duygunun esiri gibi gözüküyordu.

"Belki de sorumlusu Krakus değildir," dedi sonunda, derinlerden gelen bir sesle.

"Kim olabilir ki? Sandro, onun durdurulması gerek. Bu böyle devam etmez."

"Suçlu, senin sandığın kişi değil..."

"Ben suçlu aramıyorum, yok edilmiş bir yaşam dengesine geri dönmenin yolunu arıyorum. Yardım et bana, Sandro."

Sanki bir dostuna ihanet etmesini istemiş gibi işkence içinde kıvranan bir hali vardı Sandro'nun. Kendisine bu kadar az benzeyen bu kaba adamı nasıl savunabilirdi?

İyice yakınına geldi.

"Lütfen, Sandro, bir şey yap."

Kızgın bir halde hafifçe başını sallayan Sandro'nun soluk alıp verişini duyabiliyordu. Yerde duran çentikli çanaktaki çubuk, dumanını yavaş yavaş yaymaya devam ediyor, duman da mekânın içinde sanki kendi üzerine bükülüyordu.

"Krakus'a her şeye son vermesini söyledim," dedi sonunda. "O ise... reddetti."

Umudu uçup giden Elianta donmuştu. Sandro'nun onu etkileyecek gücü olduğunu sanmıştı. İçgüdüleri onu yanıltmış mıydı?

"Artık olanlar beni aşıyor," dedi Sandro.

Elianta sessizce kaldı, derin bir hayal kırıklığına uğramış ve üzülmüştü. Gözleri boşlukta, düşünceli düşünceli ekledi sonunda.

"Olaylar insanı aşmaz, insan olay karşısında kenara çekilir."

Sessizlik, sözcüklerini yuttu, içinde bulundukları ana hâkim oldu.

"Krakus'la mücadele edecek gücüm yok," diyebildi Sandro. "Burada tamamen ona bağımlıyım. Kaderim onun ellerinde..."

"İnsan savunduğu dava uğruna kendini unuttuğunda büyür."

Sözlerinin onu yaraladığını gözlerinden okuyordu. Ağzından çıkan lafa hemen pişman oldu. Sandro'nun kaderciliğine ve ifade ettiği kısmi bencilliğine rağmen ruhunun derinliği ve güzelliği onu etkilemişti.

Sandro'nun yüzü aniden kasıldı. Sanki acılı bir ifadeyi bastırıyor gibiydi.

"Neyin var?"

"Hiç," dedi bir solukta. Oysa vücudu belli belirsiz kasılıyordu.

Elianta ne yaptığını düşünmeden, eski şifacı refleksiyle, elini karnına koydu. Şaşıran Sandro başını ona doğru çevirdiğinde bakışları karşılaştı.

Elianta onun gözlerinde bir süre önce görmüş olduğu acının aynısını gördü. İçine işlemiş olan acıyı, ister istemez harekete geçme, yatıştırma, iyileştirme arzusu veren acıyı gördü tekrar.

Nazikçe karnına masaj yapmaya başladı, gözlerini kapadı ve yumuşak bir şekilde transa geçti. Sanki kendi vücudu da elliğiği vücutla birlikte titreşiyordu. Elleri içgüdüsel olarak hareket ederken uzun süredir gizlenmiş bir duygunun, terk edilmiş, bastırılmış bir duygunun içinde yeniden doğduğunu hissetti. Vazgeçtiği eğilimi yeniden su yüzüne çıkıyor, kendini gösteriyor, inkâr edilmeyi reddeden bir yazgı gibi kendini Elianta'ya hatırlatıyordu.

Parmaklarının altındaki kasılma adım adım gevşedi. Ama Sandro aniden onun elini yumuşak bir şekilde tuttu.

"Hayır," dedi. "Lütfen, hayır."

Mavi gözlerinden şimdi Elianta'nın yüreğini parçalayan içsel bir kavga okunuyordu.

Uzun süre böyle, hareketsiz, sessizce birbirlerine bakarak kaldılar.

Sonra Elianta arkasına döndü ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Çıkmaya hazırlanıyordu ki Sandro'nun derinden gelen sesi onu durdurdu.

"Ben... Halkının başına gelenin kaynağı benim."

Elianta durdu.

"Biliyorum," dedi, arkasına bakmadan.

Uzun bir sessizlik oldu ve Elianta, sanki o an, kendisini bu kadar altüst eden bu adamın yanında geçirmesi gereken son anmış gibi kımıldamadan orada durdu.

"Kim söyledi sana?"

"Vücudun."

Hasret Kardeş e-kitaphane

34

Alfonso elini çantasına daldırdı, bir süre hararetli bir şekilde her yerini eşeledi, sonra aniden elini geri çekti. Elinde ağzı açık çantayla kalakalmıştı. Gözlerine inanamıyordu. Tek bir koka yaprağı bile kalmamıştı!

Bir sıçrayışta ayağa kalktı. Her zamanki uyuşukluğundan eser kalmamıştı. Elinin bir hareketiyle çantasını ters çevirip içindekileri yere saçtı.

Yok! Bir kenera sıkışmış tek bir kese bile yok! Gözlerine inanamayarak başını salladı. Bu kadar uzun süre görevde kalacağını tahmin etmemişti... Ne yapacaktı?

İçinden aniden bir öfke yükseldi. Neredeyse hiç hissetmediği bir heyecan duyuyordu. Bir çırpıda her şeyi aklından geçirdi: Aylardır burada olmasının anlamı, yaptıkları, bitmek bilmeyen günler, kötü yaşam koşulları. Hepsini hatırladı. Aniden hepsini sorgulama, her şeyi değiştirme arzusu duydu. Özellikle de gitmek istiyordu...

Sonra, gereken parayı ona yalnızca Sandro'nun verebileceğini hatırlayınca, enerjisi gene aniden düştü.

"Paramızı asla alamayacağız, çuvalladık," diye kendi kendine yakındı.

"Kes şu sızlanmayı, dayanılır gibi değilsin," dedi Marco, alnındaki teri yeninin tersiyle silerken.

Ormanın kıyısındaydılar, kamptan, köyden ve konuştuklarını duymasını istemediği kulaklardan uzakta.

"Sandro'ya şantaj yapsak? Ya bize parayı verir ya da her şeyi polislere anlatırız."

Marco gözlerini göğe dikti.

"Peki, ne anlatacaksın, koca salak?"

"Şey, hepsini. Her şeyi Krakus'a bütün bunları yaptırtanın Sandro olduğunu."

"Neyi yaptırtan? Birinin parasını çalarsan hapse girersin ama onun hayatını çekilmez kılıp onu mutsuz ettin diye kimse sana laf etmez. Hatta devam etmekte bile özgür olursun."

"Lanet olsun!"

O gün hava özellikle sıcaktı. Sırtlarında üniformalarla, kendi dertleriyle kavruluyorlardı.

"Ya da durumu yasadışı hale getirelim..."

"Yasayı mı değiştirmek istiyorsun?" dedi Alfonso, gözlerinde bir hayranlık belirtisi de okunuyordu.

"Salak mısın sen? Sandro'nun yaptığını değiştirmek istiyorum."

Alfonso kaşlarını çattı. Marco sözüne devam etti:

"Yerlileri öldürüp sonra da Sandro'ya şantaj yaparız."

"Şey, bizim yaptığımızı söyler."

"Hayır, söyleyemez."

"Niye söylemesin ki?"

"Söyleyemez de ondan."

"Neden?"

"Kimse ona inanmaz. Bunu neden yapalım ki hiçbir gerekçemiz yok. Onun ise bir gerekçesi var..."

"Evet, doğru, var."

"O halde yerlileri gebertmemiz yeter. Onu taşaklarından sallandırırlar."

Marco matarasını çıkardı ve birkaç yudum ılık su içti. Alfonso uzun süre sessiz kaldı.

"Gerçekten bunu yapacak mıyız?"

"Olayların gidişatına bakalım, ona göre karar veririz. Kabul edersin ki bize pek bir dert açmaz! Epeydir spor yapmıyoruz zaten, öyle değil mi, ha?"

*

"Lanet olasıca! Bütün bu kupuları nerede buldun?"

Krakus elini büyük küpe daldırıp değerli meyveleri parmaklarının arasında yuvarladı. Binlerce vardı.

"Önemli değil," dedi Gody. "Haydi, yemeğe gidelim, bizi bekliyorlar."

"Hayır! Miktarı görmüyor musun? Nereden geliyor bu değirmenin suyu?"

Gody eliyle kafasını sıvazladı ve yavaşça ensesini kaşıdı.

"Onlara ilaç satıyorum."

"İlaç mı satıyorsun? Saçmalama!"

"Öyle bir halim mi var?"

"İlaç almak için bu kadar kupu mu harcıyorlar?"

"Büyük olasılıkla görülmemiş mikropların yayılmasıyla karşı karşıyayız ve..."

"Hayır, hayır, hayır... Buna inanamıyorum..."

"Ne olmasını bekliyordun ki?"

"Hayır, o değil... Başka bir şey olmalı. Bizim yaptıklarımızın sonucu olmalı, onların yaşamlarını dengesizleştirmemizden kaynaklanmalı..."

"Bağlantıyı anlamıyorum."

"Söylesene, bu ilaçlara bağımlı olmuş olmasınlar sakın?"

"Evet, doğru, tamamen bağımlı olmalılar..."

Gody kazıklı duvarının kapısına doğru yürüdü.

"Yemek yiyor muyuz?"

Krakus, düşünceli bir halde kımıldamadan duruyordu.

"Onları bedenlerinden kopardık, gerçek ihtiyaçlarını, derindeki arzularını hissetmelerini engelledik. Şimdi her şey onlara dışarıdan geliyor, bilgi, duygu, arzu bombardımanı altındalar..."

"Eee?"

"Eğer böyleyse, artık kendilerine güvenleri kalmadığından, kendi içlerinden güç toplamayı başaramazlar ve dışarıya, dolayısıyla ilaçlara başvururlar..."

"Ne bulurlarsa artık!"

"Zaten vidoforun, şekerin, senin en son icatlarının müptelası olmuşlardı, şimdi de ilaç müptelası oldular. Çok iyi..."

"Ben yemeğe gidiyorum, eyvallah!"

Krakus, uzaklaşan Gody'nin arkasından baktı. Onun yanına gitmeye hazırlanırken, uzaktan iki adamının yaklaşmakta olduğunu gördü. Marco'nun suratı bir karıştı. Alfonso ise şaşırtıcı bir kararlılıkla onu izliyordu.

Etrafına bu sersemleri topladığına sık sık pişman oluyordu. Ama yine de fazla düşünüp taşman ve sürekli tartışan tiplerdense budalaları tutmak daha az zahmetliydi.

"Hazırla çantanı," dedi Marco. "Eve dönüyoruz!"

Krakus iç çekti.

"Bu çılgınlık da neyin nesi yine?"

"Üç gün içinde kampı kaldırıyoruz."

"Kararı ben veririm."

"Sen dilediğini yap ama biz gidiyoruz. Sandro'yu da yanımıza alma niyetindeyiz."

Krakus yutkundu.

"Sandro benim müşterim. Onun adına siz karar veremezsiniz."

"Evet ama öyle gözüküyor ki müşterin de gitmek istiyor. Bunu bize bizzat sen söyledin."

"Onunla benim aramdaki bir sorun bu."

"Evet ama senin müşterinin bize borcu var. Dolayısıyla bizi de ilgilendiriyor. Tabii eğer onun yerine sen ödemeyeceksen..."

Krakus onları süzdü. Alfonso da aynı fikirde gözüküyordu. Onları caydırmak için artık çok geçti.

"Pekâlâ, dostlarım, ben, başladığım işi bitirmek istiyorum. Üç hafta verin bana sonra hep birlikte döneriz."

"Üç gün."

"On beş gün."

Marco ona ters ters baktı. Alın terden parlıyordu. Şakaklarındaki damarlar çatlamaya hazır gibiydi. Vaktiyle Orta Amerika'nın savaş alanlarındaki yüz ifadesine kavuşmuştu yeniden.

"Bir hafta. Bir gün bile fazlası olmaz. Kımıldarsan yararına olur."

35

Sandro kulübesinin zemininde tortop olmuş duruyordu. Uyku tulumunu şilte olarak sermişti. İyice rahatsızdı. Midesindeki ağrı katlanılması güç bir hal almıştı. Hamakta bile yatamıyordu.

Bütün bu süreci başlattığı için kendini suçluyordu. Sayısız çarkı ve şeytansı dişlileri olan bir intikam makinesi çıkmıştı ortaya. Bir başkasının ele geçirip olasılıklarını sonuna kadar kullandığı bir makine. Artık durduramayacağı bir makine...

Muhtemelen masum olanları korumaya çalışmadan, hiç ayrımsız tek bir insan gibi gördüğü bir halka uygulanan bu intikamın dehşetinin bilincine nihayet varmıştı. Bütün bunları, bir türlü gelmeyen bir yatışma, bir sükûnet umuduyla yapmıştı.

Utanç ve vicdan azabı altında yıkılmıştı.

Birkaç gün önce aklına Krakus'a tuzak kurmak ve yerlileri serbest bırakmak için bir fikir gelmişti. Ama hemen reddetmişti bu fikri. Bulduğu çözüm kuşkusuz fazla varsayımsal, biraz çılgınca bir bahisti ama bunu başka bir sebeple reddetmişti: Bu çılgınca bahsin üstlenmeye hazır olmadığı sonuçları olabilirdi.

Ama fikirlerden bu şekilde kurtulmak mümkün değildir. Bu fikir de düzenli olarak aklını işgal edip ona sorumluluğunu daha

fazla hatırlatıyordu. Belki de bir çözüm vardı. Bu *çılgın bahse* girebilirdi. Ama kendisi, Sandro, bunu denemeyi reddediyordu, bedelini ödemek istemiyordu... Elianta'nın sözleri kulağında yankılanıyordu: "İnsan savunduğu dava uğruna kendini unuttuğunda büyür." Haklıydı. Kendisi basit bir bencilden başkası değildi. Bu kadardı!

Yerde dizlerini karnına çekmiş, büzülmüş dururken utancını hatırlayıp duruyordu.

Aniden bir gürültü duydu ve başını yavaşça çevirdi. Elianta yarı karanlıkta dikilmiş duruyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Silueti hafifçe belli oluyordu. Ama sanki halesi vücut hatlarını büyük ölçüde aşıyormuş gibi varlığı ışıl ışıldı. Tek kelime etmeden birbirlerine baktılar. Elianta selam vermedi ve sessizce ona doğru ilerledi.

"İç şunu," dedi soğuk bir ifadeyle. Toprak bir kâse uzatmıştı.

Sandro güçlükle doğruldu. Kâse yeşilimtırak bir sıvıyla yarı yarıya doluydu. Gözlerini Elianta'ya doğru kaldırdı. Genç kadının buz gibi bakışları, söylenen emri yerine getirmesini buyuruyordu.

Anlaması bir süre aldı. Sandro'yu köyün erkeklerine ihbar etmek yerine, hayatına tek başına son verme olanağı sunuyordu...

Ne yapacağını bilemez halde, şaşkın, zehre baktı. Bunu hiç beklemiyordu.

Yazgı onu kendi suçluluk duygusuyla baş başa bırakmıştı. Eylemlerimizin bir bedeli vardır. Hayat bize er ya da geç hesap çıkartır.

Hesabı ödemeliydi.

"Al!"

Kâse buyurganca önünde duruyordu. Yavaşça ellerinin arasına aldı.

Kendisini öldürecek baldıranı içmeye hazırlanan Sokrates'ti sanki. Gençlerin ahlakını bozmakla ve siteye yeni tanrılar getirmekle suçlanan Sokrates! Sandro'nun yaptığı da buydu... Aynı suçların sanığıydılar, aynı cezaya mahkûmdular. Ne var ki Sokrates masumdu...

Sandro kâseyi yavaşça dudaklarına yaklaştırdı.

Yunan filozof, çarptırıldığı cezanın derin adaletsizliğine rağmen gözünü kırpmadan bir çırpıda zehri içmişti. Malum suçluluğunun tek hafifletici nedeni kurbanları yüzünden çektiği ızdırap olan kendisi aynı cesareti gösterebilecek miydi?

"İç!"

Bıkkınlıktan mıydı? Aylardır boş yere sürdürülmüş mücadelenin bıkkınlığı... Boğan suçluluk duygusunun ve içini kemiren vicdan azabının bıkkınlığı... Dudaklarını kâseye dayadı, gözlerini kapadı ve... bir yudum içti. Son derece acı tat anında içini kapladı. Durdu ve öksürdü.

"İç!"

Elianta'ya baktı. Bakışlarında hiç merhamet yoktu. Karşısında gördüğü bu katı empati yoksunluğu karşısında aniden isyan ederek uyuşukluktan kurtuldu. Evet, yanlış davranmıştı. Evet, yapmış olduğu şey korkunçtu. Ama bu halkın onu maruz bıraktığı şey de korkunçtu.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi duygusunu bastırmaya çalışarak. "Tiffany benim karımdı."

"İç! Sonra konuşursun."

Sandro üzülmüştü, incinmişti.

"Geçen yıl öldürdüğünüz kadının benim karım diyorum sana, seninse vereceğin tek cevap bu mu?"

Elianta gözlerini fal taşı gibi açarak geriledi.

"Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Sizin yanınızda kaldı ve..."

"Onu gayet iyi hatırlıyorum."

"Onu kurban ettiniz."

Elianta dehşet içinde gerilemeye devam etti.

"Tiffany? Ama o... buradan kendi isteğiyle giderken iyiydi."

"Yalan söylüyorsun!"

"Sandro..."

"Onu siz öldürdünüz..."

"Bana inanmıyorsan, Krakus'a sor..."

"Krakus'a mı? O nasıl bilebilir..."

"Sor ona."

Sandro yutkundu, aniden altüst olmuştu.

"Krakus'un karımı burada sizin yanınızda gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Elbette. Onu almaya köye geldiğinde..."

"Krakus..."

Sandro kâseyi yere koydu.

"Hayır! İç!"

"Kesinlikle olmaz."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama ağrısı şiddetlendi ve yere düştü.

"İç, iyileşeceksin."

"Ne?"

"Tadı acı ama eğer iyileşmek istiyorsan hepsini içmelisin."

"Tanrım, Elianta..."

"Ne var?"

"Hiç."

"Bir şey var. Söyle, ne?"

"Seni seviyorum."

36

Çokça sevgi ve biraz sabırla dünya değişebilir. Mojag buna inanmak istiyordu.

Kulübesinin kapısını açık bıraktı ve büyük meydana doğru yürüdü. Işık o gün özellikle güzeldi. Çiçekler her arzu edene nefis kokularını sunuyordu.

Mojag hikâyesini tüm kalbiyle yazmıştı.

Kabilesindekilerin mutluluğun sadeliğini yeniden keşfetmelerini, bir hiç uğruna hayatlarını nasıl da karmaşıklaştırdıklarını, aslında mutlu yaşamak için pek bir şeye ihtiyaçları olmadığını anlamalarını öylesine istiyordu ki... Gözlerindeki kaygısızlığı ve davranışlarındaki sevgiyi tekrar görmeyi çok istiyordu. Dünyanın ve dünyayı dolduran insanların güzelliğinin tadını her an çıkardıklarını, yaşıyor olmanın o nefis tatminine kavuştuklarını görmeyi çok arzuluyordu. Ayrıca hayatın duyularımıza sunduklarını görmekten, hissetmekten, işitmekten ve onlara dokunmaktan başka bir şey beklemeden her an bunların tadını çıkardıklarını görmeyi diliyordu.

Onun hikâyesi dikenli bir ormanda küçücük bir çalı çırpı olacaktı elbette ama bir çalı çırpının yazgısını kimse bilemez...

Mojag meydana vardı. Çocuklar onu bekliyordu. Aralarında üç de yetişkin vardı. Uzun süredir hiç yetişkin görmediğinden, bu iyi gelmişti Mojag'a.

En nazik soruna çözüm bulmak için önünde çok zaman yoktu: Hikâyesinin adı. Hiç olmazsa bu kez, yalnızca bu kez bir ad bulabilse?

*

Göğün tam tepesinde duran güneş mutlak efendi olarak hüküm sürüyor, insanların ve hayvanların çoğuna huzur saçıyordu. Rüzgâr bile teslim olmuş, sersemletici bir sessizlik içinde cengelin kokularının sıcak havayı ele geçirmesine izin vermişti.

Yere oturup sırtını bir patawa gövdesine dayamış olan Sandro yavaş yavaş gücünü topluyordu.

Pantolonunu keserek şort yapmıştı, yalın ayak dolaşıyordu. Üstünde hafif bir tişört vardı.

Elianta'nın ilacı, onu neredeyse üç kez kusturacak kadar tiksinti verici olsa da inanılmaz bir etki göstermişti. Kendine geldiğinde, "Hatalarından arınmalısın." demişti son derece yumuşak bir sesle. Bunun nasıl olacağını tek bilen Elianta'ydı.

Bütün gece karısının ölümünü çevreleyen esrarı düşünmüş ve resmî yorumun ne kadar uydurma olduğunu anlayarak kendini suçlamıştı. Köyden kaçan Tiffany cengelin ortasında kurtarıcılarıyla karşılaşır... Bu, geldiği yolu gayet iyi hatırladığı ve ters yönde gidebileceği anlamına geliyordu. Manzarası günbegün değişen bir ormanda! Neredeyse imkânsızdı bu. Kendisi bile asla başaramazdı.

Üzerine doğru gelen bir gölgeyi fark etti. Siyah deriden kocaman postallar kuru topraktaki çalı çırpıyı çatırdatarak ezdi. Sandro gözlerini kaldırdı. Krakus'u görünce gerildi.

"Eee, filozof, iyisin sanki?"

Sandro karşılık vermedi.

"Artık söyleyebilirsin sanırım," diye sözüne devam etti Krakus, "eğlencenin devamı için önerin nedir?"

Sandro suskun kaldı.

"Haydi, haydi, gevşe biraz, yakında eve döneceğiz. Ama gitmeden önce son bir şey daha bulmalısın. Güzel bir şekilde bitsin. Gayet ahlaksız bir şey, ruhlarında izi kalsın..."

Sandro sessizliğini korudu. Ya sessiz kalacaktı ya da adamın gırtlağına sarılacaktı.

"Bir hafta içinde kampı kaldırıyoruz. Senin istediğin de bu değil miydi? Oldu mu?"

Sandro yere bakıyordu. Birkaç karınca çalı çırpı arasında kendilerine yol açıyorlardı.

"Sen bana yardım etmezsen daha uzun sürer. İster istemez..."

Bir karınca Krakus'un dev tabanlarının altından geçip öbür taraftan çıktı.

"Hey, ne yapıyoruz?" dedi Krakus, öfkesinin arttığını belli eden bir ses tonuyla.

Karınca çam yarmasının üzerine tırmanmaya başladı. Etrafındaki alanın orasına burasına bakıp kendini yukarı çekti ve tırmanmaya başladı.

"Lanet olsun!" diye patladı aniden Krakus.

Karınca hiç etkilenmişe benzemiyordu.

"Onlara ne yapmamız gerektiğini bana söyleyecek misin, yoksa..."

"Yoksa karıma yaptığını bana da mı yaparsın?"

Krakus yumruk yemiş gibi aniden donup kaldı.

Çökmüş yüzüyle, uzun süre sessizliğini korudu. Sonra, bakışları yerde dolaşırken, değişmiş bir ses tonuyla yavaşça konuştu.

"Anladığım kadarıyla Marco haini seninle konuştu. Ya da şu Alfonso salağı..."

Sandro dosdoğru gözlerinin içine baktı.

"Onu neden öldürdün?"

Krakus cevap vermeden gözlerine bakmaya devam etti.

"Ha? Neden?"

Krakus sessizliğini koruyarak ona bakıyordu.

"Söyle!"

Suskunluğunu koruyan Krakus'un yüzünde yavaş yavaş sapkın bir gülümseme belirdi.

"İtiraf edecek cesareti göster!"

İğrenç adam soğukkanlılıkla gülümsemeye devam etti.

"Sorularına cevap alamamak sinir bozucu oluyormuş, değil mi?"

Yüzü ateş gibi yanan Sandro için için kinle kaynıyordu.

Karşısında karısının katili duruyordu. İnkâr etmeye bile yeltenmemişti. Kurtardığını iddia ettiği kadını neden öldürmüştü?

Kendine gelebilmek için sakinleşmeye çalıştı, aklını toparladı. Nefes alışlarını yatıştırdı ve gerginliği yavaş yavaş azaldı.

"Olup biteni bana anlatırsan," diyebildi sonunda, soğuk bir sesle, "yerlilerle ilgili son emri veririm sana."

"Ah, görüyorsun, istediğin zaman..."

Krakus kuru bir toprak tümseğine tekme attı. Postalı, üzerine düşen tozla kahverengiye boyandı.

"Karın bizimle birlikte köyü terk etti," diye devam etti.

"Planlandığı gibi daha önce neden dönmedi?"

"Rehberinin bileği burkulmuştu. Birkaç hafta bulunduğu yerden ayrılamazdı. Bunun üzerine karın bizimle birlikte yola çıktı. Yolda, birkaç gün sonra, meyve toplayan bir yerli kadına rastladık. Yalnızdı. Adamların isteği... Şeye kalkıştılar..."

"Ona tecavüz etmeye."

"Karın müdahale etti. Yapmamalıydı. Onu savunmak istedi. Kötü oldu. Ters bir darbe yedi. Bir kazaydı. Hepsi bu. Başımız belaya girsin istemediğimizden, dinsel bir törende kurban edilmiş gibi gösterdik Ama bir kaza olmasını değiştirmez bu. Kendi işine baksaydı bütün bunlar olmazdı."

"Yalan söylüyorsun."

Krakus ters ters baktı.

"Kanıtla!"

"Otopsi bıçak yaralarının ölümünden önce yapıldığını gösteriyor, sonra değil."

Tümseğe yeni bir darbe. Postal bej rengi oldu.

"Sana ne? Öldü işte, öldü, öyle değil mi?"

"Bilmek istiyorum."

Krakus iç geçirdi.

"Ah, lanet olası!"

Postallarını birbirine vurdu ve yeniden siyah oldular.

"Onu bağladık ve seyrettirdik..."

"Tecavüzü."

"Ama bağırıyordu. Tam bir histerikti. Gody buna dayanamadı. Kadın çığlıklarına katlanamaz. Ama susturmanın da imkânı yoktu. Elinden geldiğince bağırarak debeleniyordu. Bunun üzerine kloroform verdik..."

"Tanrım!"

"Ama zor durumdaydık, çok şey görmüştü."

"Böylece onu ortadan kaldırmadan önce kesip biçtiniz."

"Başka seçeneğimiz yoktu..."

"Pislik sürüsü!" dedi Sandro, dişlerini sıkarak.

"Hiçbir şey hissetmedi, uyuyordu."

"Kes sesini!"

Sandro ayağa kalktı. Uzakta köyün kulübeleri görülüyordu.

"Ve benim masum insanları suçlamama izin verdin ve... onları cezalandırmama... Günbegün... Bütün bu süre boyunca..."

"Bu konuda, bana son emri borçlusun..."

Sandro tiksintiyle başını salladı.

"Zavallı!"

Krakus'un gözleri öfkeyle ışıldadı.

"Söz verdin!"

Sandro Krakus'un gözlerinin içine baktı.

"Geber!"

Krakus uzun süre bakışlarını ayırmadı.

"Eğer bana yardım etmezsen, daha uzun sürer. Adamlarım kızacak..."

"Cehenneme kadar yolları var!"

"Tabii eğer onları biraz yatıştırmak için şu kıçımın şamanım ikram edersem, o başka... Beni beklerken biraz güzel vakit geçirirler."

"Elianta'ya dokunmaktan men ederim seni!"

Krakus iğrenç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sandro ona öfkeyle baktı, sonra gözlerini çevirdi. İçten içe kaynayan ormanı inceledi. Bir çözüm *bulmalıydı*. Gerekliydi bu. Köye baktı. Yeni yaşam ve düşünce tarzları içindeki yerlileri, artık ruhlarını büyüleyen yanılsamaların gaspettiği hayatı düşündü. Bütün bunlar onun hatasıydı... ama Krakus yüzündendi.

Bir şey bulmalıydı ama aklına hiçbir çözüm gelmiyordu. Yalnızca birkaç gün önce düşünmüş olduğu *çılgın bahis* zihninde dolanıyordu. Aklından uzaklaştırma çabalarına rağmen zihnine musallat olan bu çözümün sonuçları çok ağır olabilirdi...

"Vicdanın nasıl davranıyor," diyordu Marcus Aurelius. "Her şey ortada. Gerisi, senin iradenden bağımsız olan şey, bir cesetten ve dumandan öte değil."

En ufak bir esinti olmadığından tamamen hareketsiz duran ağaçlar onun kararını bekliyor gibiydi.

Gözlerini kapadı ve uzun bir süre derin derin nefes aldı.

"Sana son emri vereceğim," dedi sonunda mırıltıyla.

Krakus, iğrenç gülümsemesini yüzünden eksik etmeden kaşlarını çattı.

"Dinliyorum..."

Sandro bir an tereddüt etti, sonra baklayı ağzından çıkardı.

"Onlara verdiğin her şeyi geri al!"

Krakus'un gülümsemesi silindi. Kaşları hâlâ çatıktı. Sandro konuşmasına devam etti:

"Adım adım bağlandıkları şeyleri, mutluluk kaynakları sandıkları şeyleri al onlardan ki yeryüzünün bütün gözyaşları dökülsün gözlerinden."

Şaşkınlık içindeki Krakus, boş gözlerle, tepkisizce, uzun uzun adama baktı. Sonra ani bir kahkaha patlattı. Durmak bilmeyen, acımasız ve yüksek sesli bir kahkaha.

Hasret Kardeş e-kitaphane

37

O gün köyün büyük meydanı çok kalabalıktı. Giderek daha çok çalışan yerliler haftada tek bir gün dinleniyorlardı, o da pazarları. Herkes o günü "Gody'nin Günü" diye adlandırıyordu. Gerçekten de her pazar günü Gody yeni icatlarını tanıtıyor, köylüler ise hafta boyu güçlükle kazandıkları kupulardan kurtulmanın kendilerine ne sağlayacağını keşfedebilmek için koşturup duruyorlardı.

O gün kalabalık her zamankinden daha fazlaydı, çünkü önceki *Jungle Time*'da Krakus'un bir açıklama yapmak üzere hazır bulunacağı duyurulmuştu. Köyün yaşamında değişiklikler olması gerekiyordu.

Sandro yerlilerin arasına karıştı. Yerlilerin her tarafı kolye, kemer, bilezik şeklinde örülmüş sarmaşıklarla kaplıydı ve elbette Woorara sepetleri taşıyorlardı. Ayrıca erkeklerin çoğunda çaprazlama astıkları ya da omuzlarına taktıkları yaylar vardı. Güneş nemli vücutları parlatıyor, yüzler üzerindeki geleneksel çizimlerin renklerini canlandırıyor, buruk ve ekşi kokular yayıyordu. Havanın sıcağına insan sıcağı eklenmişti.

Her yandan yükselen hararetli konuşmalar meydanda gürültülü bir kakafoni yaratıyordu. Dağınık bulutlar gökyüzünden son sürat

geçiyordu. Bulutların gölgeleri kalabalığın üzerinde tehditkâr bir tanrının dev eli gibi ilerliyordu.

Aniden, Krakus sahnede belirdi, etrafında da dalkavukları. Bir süre sonra Gody de geldi. Konuşmalar kesildi ve herkes dikkatini sahneye verdi. Büyük meydanın her tarafı sessizliğe gömülmüştü. Krakus, anlaşılmaz düşüncelerden kaynaklanan esrarengiz bakışlarla kitleyi yavaş yavaş süzdü.

Sonra sesi yükseldi. Her zamankinden daha soğuktu. Seyirciler içgüdüsel olarak hareketsiz duruyordu.

"Bir karar aldım," diye duyurdu. "Bu günden itibaren Gody'nin icatlarının satışını durduruyoruz. Onlardan vazgeçmeyi öğreneceksiniz."

Kalabalık iyice sessizleşti. Sandro köylülerin yüzlerinden bir şey kavrayamadıklarını okuyabiliyordu. Krakus hepsini tek tek inceledi. Tepkilerini ölçtüğü belliydi.

"Woorara sepetlerinin satışını da yasaklamaya karar verdim."

Yerliler, anlayamadıkları bu beklenmedik duyurular karşısında şaşkınlıktan çarpılmış gibi donup kalmışlardı.

Bulutlar gökyüzünden hızla geçti. Dev gölgeleri, alacakaranlık bir ışıldak gibi kıpırdamadan duran kitleyi tarıyordu.

Aniden, bir yerlerden Hakan'ın sesi yükseldi.

"Devam etmek benim hakkım! Kendimi engelleyemem!"

Meydanın sağından solundan yükselen mırıltı kısa sürede bir protesto dalgasına dönüştü.

Krakus bunu bekliyor olmalıydı çünkü yüzündeki soğuk ifade yerini az çok fark edilen ve belli bir hoşnutluk ifade eden bir gülümsemeye bıraktı.

"Bir şey daha var," diye devam etti daha güçlü bir sesle. "Bu günden itibaren gösteriler şiddet sahneleri içerdiği için yasaklanacaktır."

Dinleyenlerden bir kızgınlık uğultusu yükseldi. Her taraftan itiraz ve kınama sesleri geliyordu. Yüzlerinden şaşkınlık okunuyordu.

Krakus kendi sözlerinin doğurduğu düşmanlıktan büyülenmiş gözüküyordu. Hoşnutsuzlar kitlesine sevinçli gözlerle bakıyordu.

Yanında duran adamları olayların gidişatını kaygıyla izliyorlardı.

Krakus yeniden söz aldı ve köye geldiklerinden bu yana yerleştirmiş olduğu her şeyi yürürlükten kaldıran önlemleri tek tek saymaya devam etti. Her bir tedbir duyurulurken tepkiler artıyor, yaygınlaşıyor, Krakus'u sözüne devam etmeden önce beklemek zorunda bırakıyordu. Bir saate varmadan bütün meydan isyanın eşiğindeydi. Öfke her an patlayabilirdi. Her yandan kudurmuş gibi çığlıklar işitiliyordu.

Krakus bu isyandan, sözlerinin kışkırttığı bu kalabalıktan etkilenmiş gözüküyordu. Bu kalabalığın çığlığını, onlar üzerindeki iktidarının, geliştirmek için az zahmete katlanmadığı belki de bütün ömrü boyunca arzulamış olduğu iktidarının çürütülmez kanıtı olarak algılıyor olmalıydı.

Sarsılmaz bir şekilde öylece duruyordu. Meydan okuduğu halkın karşısında ayaktaydı. Kendi mutlak erkini, doğurduğu muhalefetin çapıyla ölçtüğü hissediliyordu.

Sandro, kendi kamp yerlerinden gelen kalın siyah dumanların sıkıntılı gökyüzünde yükseldiğini gördü. Kulübeler ateşe verilmişti.

Aniden büyük bir gürültü işitildi. Öfke içindeki gençler *maloca*'nın direklerini yıkmış ve *maloca* çökmüştü.

Kendi doğurduğu felaketten coşan Krakus, güçlü ve karanlık bir sesle yeni kuralları ilan etmeye devam ediyordu.

"Bu günden itibaren vidoforlar yasaklanmıştır..."

Protestolar isyana dönüştü. Kalabalık, çığlıklar ve tehditlerle, birbirinin üzerine çullanıyordu.

Antrasit rengi gökyüzü gürlemeye başladı. Tek damla yağmurun olmadığı kuru bir fırtına.

Krakus kendini kaybetmenin sınırındaydı.

Aniden bütün alan boyunca uzanan bir ıslık sesiyle birlikte, bir ok yıldırım hızıyla kalabalığın üzerinden geçti. Her şey çabucak olup bitmişti. Sandro okun Krakus'un göğsüne saplandığını, Krakus'un gözlerinin acıdan çok şaşkınlık ifadesiyle faltaşı gibi açıldığını gördü. Kalabalık anında sustu. Bütün meydan ani ve eksiksiz bir sessizlikle soluğunu tuttu. Sonra, çok hızlı bir şekilde üç diğer ıslık da bu sessizliği yırttı ve Krakus'un adamlarının tam kalbine isabet ederek onları yere devirdi.

Krakus dizlerinin üzerine çökmeden önce iki büklüm oldu. O sırada bakışları kitleyi tarayarak Sandro'nunkileri buldu ve gözlerini onunkilerden ayırmadı. Nefret dolu gözleri, anladığını, Sandro'nun onu kullandığının farkında olduğunu söylüyordu. Konuşmak için dudaklarını araladıysa da hiç ses çıkmadı. Sadece çirkin bir sırıtmayla ağzı yamuldu. Bu sırada bir parmağını suçlayıcı bir şekilde yavaşça Sandro'ya doğru kaldırdı. Kolu titremeye başladı. Önce hafifçe, sonra giderek daha fazla titredi ve yüzükoyun yere yuvarlandı.

Sandro kendisini evine götürebilecek tek adamın ölümünü seyretti. Sonra yavaşça, çok yavaşça gözlerini ormana doğru çevirdi. Koyu ve derin ormana. Izdırap içindeki gökyüzünde toplaşmış bulutlar siyaha kesmişti.

Amazon ormanlarından asla geri dönülmez.

38

Bir el. Elini tutup yavaşça çeken bir el.

Sandro başını çevirdi. Elianta, ciddi bir yüzle orada duruyor, peşinden gelmesini isteyen gözlerle ona bakıyordu.

Hâlâ olayların etkisi altındaki insan gruplarının arasına daldılar. Dolup taşan meydandan, sonra ıssız köyden geçtiler ve ormana girdiler. Sessizce yürüyerek ağaçların arasına daldılar.

Elianta'nın eli, narin olmasına rağmen Sandro'yu kesin bir güvenle sürüklüyordu. Son kulübeler de gözden uzaklaştığında yavaşladılar. Sandro kafasının karıştığını hissediyordu. Elini sıkı sıkı tutmuş genç kadının eliyle temas etmek onu heyecanlandırmıştı. Ona dokunmaktan, yumuşaklığını, sıcaklığını hissetmekten vazgeçemiyordu. Eli elinde zamanı durdurarak sonsuza dek böyle kalabilmek için her şeyi verebilirdi.

Kokuları güzel olduğu kadar çeşitli de olan yeşilin sayısız tonu arasına dalarak, uzun süre boyunca, tek laf etmeden yürüdüler. Sandro aniden bitki örtüsünün arasında, uzakta, belli belirsiz bir açıklık fark etti. Hafif ve sürekli bir şırıltı da duyuluyordu. Onlar ilerledikçe açıklık belirginleşti. Dipten gelen gürültü bir tür uğultuya, bir süre sonra da boğuk bir gürlemeye dönüştü.

Kısmen ortaya çıkan bir göğün ışığına bulanmış oldukça geniş bir akarsuyun kenarında buldular kendilerini. Geçip gitmiş fırtına geride yolunu şaşırmış birkaç bulut bırakmıştı.

Elianta, Sandro'yu kıyı boyunca peşinden yürüttü. Karşılarında aniden nefes kesici bir manzara belirmişti. Orada, ırmak yatağı, üzerinden suyun aktığı dev bir düz kaya genişliğindeydi. Kayanın bitiminde su yirmi metreden fazla bir yükseklikten boşluğa düşüyor, düştüğü yerde görkemli bir karışımla püskürüyordu.

"Ben buraya sık sık gelirim," dedi. "Burası muhteşemdir."

Düşmemek için çıplak ayaklarını çalıların dibindeki toprak tümseklerine dayayarak, eğimi güçlü arazide birkaç metre aşağıya indiler. Sonra, küçük bir bayırın etrafından geçip suyun çağlayarak aktığı tepenin tam altında buldular kendilerini. Düz kaya, ırmağın genişliğine denk bir boşluğun üzeriden sarkıyordu. Bu çıkıntı çatı işlevi görüyordu. Çatının altında hafifçe içeride bir duvarı kayalık diğeri de çatıdan dökülen ve şeffaf bir perdeye benzeyen sudan oluşan bir koridor oluşmuştu. Bu da, nehrin altından sudan korunarak geçmeyi sağlayan bir tür yatay platform sunuyordu.

Sandro elinde tatlı bir basınç hissetti. Elianta onu geçide götürüyordu.

Sandro ayakta durabilmek için hafifçe eğildi ve boşluktan uzak duracak şekilde duvar boyunca ilerledi. İnce su perdesi kıyıdan yaklaşık bir metre uzaktaydı. Bu perdenin arasından vadinin deforme bir manzarası görülüyordu. Göğe ve ormana hâkim bir manzara.

Kara kayanın çatısıyla güneşten korunan geçit şaşırtıcı ve sakinleştirici bir serinlik veriyordu. Geçidin ortasına geldiklerinde Elianta Sandro'nun elini bıraktı. Mavi ve yeşil ışıltılı görüntünün

karşısına, yere oturdular. Uzun süre sessiz durdular. Ortamın kafa karıştırıcı dinginliğine ve Elianta'nın da aynı ölçüde kafa karıştırıcı olan varlığına rağmen öfke içindeki kalabalığın görüntüleri Sandro'nun aklından çıkmıyordu.

"Nerelerdesin?" diye tatlılıkla sordu genç kadın.

Sandro iç çekti.

"Krakus'un ölümü halkına özgürlüğünü, kaygısızlığını ve yaşama sevincini iade etmeyecek. Bunu gayet iyi biliyorum."

Elianta hiç itiraz etmedi.

"Ben," diye devam etti Sandro, "kendi kendinden beslenen bir hayal dünyası yarattın. Kendini yiyerek beslenen saçma bir dünya."

Genç şaman cevap vermedi.

Sandro, bu su perdesinin mavisi ve yeşili içinde uzaklara dalmıştı. Akıp duran bu su, hiç durmadan akan, sonsuzca akan bu su... Buraya gelişinden önce bu yerlilerin ruhları kadar saf, onların hayatı kadar akışkan bir su...

"Mutsuz bir dünya," diye ekledi.

Ne bu muhteşem yer ne Elianta'nın varlığı, yaptıklarının ağırlığını bir an için bile olsa ona unutturabiliyordu. Nereye giderse gitsin peşinden gelecek, onu kirletecek, sanki giysilerine, derisinin gözeneklerine bulaşmış gibi üzerinde asılı kalacaktı.

"Krakus sana yalan söylediği, seni yanılttığı için böyle davrandın. Asıl suçlu o, sen değilsin."

Sandro cevap vermedi.

"Senin tek sorumluluğun," dedi, "bağışlamayı bilmemen."

Sandro, gözlerini sudan ayırmadan, başıyla hafifçe onayladı. İntikam almaya çalışmak gerçekten de en berbat şeydi.

"Yeni bir sayfa aç," dedi. "Geçmişteki eylemlerin artık sana ait değil. Yalnızca bugün yaptıkların önemli."

Sandro iç çekti.

"Ne yazık ki vicdan azabı basit bir kararla silinmiyor... Bilinçleri sulandıran ve ruhları yabancılaştıran bu dünyaya, benim yarattığım bu dünyaya gelince, geri dönüşsüz bir noktaya vardı. Şimdi ne yapabilirim?"

"Biliyorum. Bunun etkilerini ben kendi üzerimde hissettim... hâlâ da hissediyorum. Ama bilinçlerimiz uyanabilir. Gidip herkesle konuşacağım..."

"Bunu yapma! Kendine acı çektirirsin..."

Elianta uzun süre sessiz kaldı. Önlerindeki su, yirmi metre aşağıda kendisini bekleyen gürültü patırtıyı dert etmeden, şaşmaz bir şekilde akıyordu.

Sonunda Elianta çok sakin bir sesle konuştu.

"Doğaya aykırı olan şey yok olmaya mahkûmdur. Çok uzun zaman alacağı kesin ama bu dünya sonunda kendi kendini yok edecek."

Sandro Elianta'ya baktı. Güzel siyah gözleri parıltılı suyun ışığını yansıtıyordu. Dudakları iyice olgunlaşmış, kadife gibi yumuşak ve etli frambuazlar kadar dolgundu. Tamamen gevşemiş yüz hatlarından hiç kaygı, korku okunmuyordu. Öyle dingin, öyle güven dolu bir hali vardı ki Sandro kendini aniden huzur bulmuş hissetti.

"Ben seni bağışlıyorum," dedi Elianta.

Sandro gözlerini kapadı. Bilgeliğine hayran kaldığı bu yumuşak sözlerin içine işlemesine izin verdi. Genç kadın bir filozof gibi davranmıştı. Kendisininse sadece sıfatı buydu.

Uzun süre kımıldamadan böyle durdu. Gözlerini kapamış, Elianta'nın yanındaki varlığını hissediyordu.

Bir süre sonra onun kalktığını işitti ve gözlerini açtı. Elianta yanına yaklaştı ve yavaşça tişörtünü tutup çıkardı. Elleri gövdesine değince ürperdi. Öyle yakındaydı ki teninin nefis kokusunu hissedebiliyordu.

Sandro da ayağa kalktı. Elianta'nın elleri şortuna sarıldı ama boş yere aşağıya çekmekle uğraştı. Parmakları düğmeye ve fermuara takılmıştı. Bu Batılı aksesuarları tanımadığı belliydi; çünkü bütün maharetine rağmen onları açamıyordu. Giderek kafası karışan Sandro, narin parmakların uğraşmasını izliyordu.

Genç kadın ellerine doğru hafifçe eğilmişti. Sandro saçlarının doğal kokusunu alabiliyordu. Bu öyle şehvet dolu bir kokuydu ki Sandro'nun son direncini de kırdı ve onu arzuya yöneltti.

Elianta sonunda başarmış, esnek bir hareketle Sandro'yu soymuştu. Sandro çıplaktı. Silinmez bir utanç ve gurur karışımının etkisindeki heyecanını gizleyemiyordu.

Elianta, Sandro'nun coşkulu arzusuna hiç dikkat etmiyor gibiydi. Sakin yüzünde heyecan ifadesi yoktu. Sandro ona sarılmak için yavaşça üzerine doğru eğilince, Elianta onun elini tuttu ve hafifçe çekerek peşinden sürükledi. Sandro onu takip etti. Elianta, iki adım ötede, uçurumun hemen kenarında durdu. Işık, hiç olmadığı kadar güzeldi. Göğün mavisi pembeye dönüyordu. Sandro yanına yaklaştı.

"Atla, Sandro!" dedi çok tatlı bir sesle.

Sandro önce onun şaka yaptığını sandı ve gülümsedi. Ama genç kadının ciddi yüzünü görünce öyle olmadığını anladı.

Heyecanı aniden sönmüştü.

"Sanırım buna ihtiyacın var," dedi Elianta.

Sandro aşağıya baktı. Ayaklarının altında yirmi metre mesafe vardı. Su, köpüklenerek kaynıyordu.

"Ama ölürüm," diye itiraz etti.

Elianta'nın bakışları, önündeki su perdesinin içinde kaybolmuştu.

"Bizim gençlerimiz ergenliğe geçerken bunu yapar," dedi gözlerini sudan ayırmadan. "Arındırıcı bir geçiş törenidir. Başarıyla çıkanlar erkek olur."

"Başarıyla çıkanlar," diye düşünceli düşünceli tekrarladı Sandro.

Ne ölmek istiyordu ne de Elianta'nın gözünde korkak olmak... Elianta'nın gözleri... Bu gözler baktığı su perdesinin ışıltılı aydınlığını yansıtmaya devam ediyordu. Sandro'ya ölüm değil yaşam arzusu veren gözler. Onlar olmasa karar belki de kolay olurdu. Suçluluk duygusunun kemirdiği, açmazdaki bir yaşam. Ya bütün bunlardan arınacak ya da ölecek. Daha önce bunu göze alabilirdi... Ama şimdi durum bambaşkaydı.

Bir kez daha boşluktan aşağı baktı. Dipte su çalkalanıyor, acımasızca köpürüyordu... Böyle bir yükseklikten atlamak tam bir delilikti... Yine de yerliler yapıyordu...

Marcus Aurelius... Marcus Aurelius ikilemler karşısında nasıl davranmıştı? Marcus Aurelius... Marcus Aurelius... Filozofun görüntüsü bir türlü gözünün önüne gelmiyordu. Sözleri, düşünceleri uçup gitmişti... erişilmez olmuştu. Danışmanı, ustası, rehberi Marcus Aurelius... Marcus Aurelius onu terk etmiş, bırakmıştı...

Sandro kendini aniden yalnız hissetti. Kendi eylemlerine kendi karar verecekti. Tek başına... Kendi yaşamını seçecekti. Elianta'nın elini bıraktı ve gözlerini kapadı.

Uzun bir süre böyle kaldı. Sonra, çok tuhaf bir şekilde, bir şeyler hissetmeye başladı. Yeni, meçhul bir duygu. En derinlerinden yayılan bir duygu. İçgüdüsü kendini gösteriyordu. Uzun süredir bastırdığı içgüdüsü yeniden yüzeye çıkıyor ve ona yapması gerekeni söylüyordu. Şimdi.

Gözlerini açtı ve kendini boşluğa fırlattı.

Elianta bir an bekledi, sonra eğilip köpüren sulara dikkatle baktı. Hiçbir şey görmedi. Karmakarışık suları gözleriyle taramaya devam etti. Uzun süre öyle kalakaldı. Boğazı düğümlenmişti. Neden sonra, doğruldu. Artık bir umut kalmadığını deneyimle biliyordu. Sandro ölmüş olmalıydı. Ruhlar buna karar vermişti. Böyleydi. Buna boyun eğmekten, kabullenmeye çalışmaktan başka çaresi yoktu. Gözlerine yaşlar doldu ve onları engellemek için hiçbir şey yapmadı.

Üzüntü içinde geçidin ucuna kadar yürüdü. Öte tarafta sıcakla ve bitkilerin sızmtılarıyla yeniden karşılaştı. Gün batımının pembe renklere boyadığı gökyüzünde incecik bir hilal yükselmişti bile. Bir süre sonra gece bu hüzünlü günü silecekti. Ama o, üzüntüsünün süreceğini biliyordu.

Bu kıyı, dimdik inilemeyecek kadar engebeliydi. Ormanın içinden dolaşarak kıyıya, nehrin yuttuklarını geri verdiği noktaya geri geldi.

Yaklaştı. Sandro'nun cansız bedeni onu bekliyordu. Yüzükoyun uzanmış, sahili yalayan dalgalarla tatlı tatlı sallanıyordu.

Bedeni kollarına aldı ve güçlükle karaya çekti. Yanında diz çöktü. Güzel yüzü gevşemiş, onu sıkan sıkıntılardan nihayet kurtulmuştu. Elianta gözlerine yeniden yaşların hücum ettiğini, yanaklarından aktığını hissetti. Saçlarını okşadı, parmaklarını güzel siyah buklelerinde dolaştırdı. Bu adamı sevmişti. Farkında olmadan hâlâ seviyordu. Gözleri yaşlarla dolu, soğuk dudaklarına bir öpücük kondurdu, sonra başını gövdesine yasladı. Ölümünü reddediyordu. Ona umutsuzca bağlanmıştı. Kokusunu içine çekerek, ateşli bir şekilde sarıldı. Ve aniden bir şey hissetti... ölü bir erkeğin asla yapamayacağı bir şeyi. Hemen doğruldu.

"Sandro!"

Sandro kımıldamadı ama dudaklarında hafifçe bir gülümseme belirdi. Elianta üzerine atılıp dudaklarını öpücüklerle yiyip bitirdi. Sandro, Sandro yaşıyordu! Ateşli bir şekilde, tatlılıkla, tutkuyla, uzun uzun birbirlerine sarıldılar. Sonra, Elianta, esnek bir hareketle peştamalından kurtuldu ve her şeyi unutarak, kendini unutarak, Sandro'ya kavuştu. O sırada zaman akışını ertelemiş, dünya dönüşünü durdurmuştu. Elianta başını arkaya attı. Pembe gökyüzü lal rengine dönmüştü. Suç ortağı olmuş yıldızlar, ellerinden geldiğince ışıldıyordu.

Hasret Kardeş e-kitaphane

TEŞEKKÜR

Yayıncılarım Philippe Robinet ile Pierre Dutilleul'e samimiyetle teşekkür etmeyi bir borç bilirim: İnsanın etrafında olumlu ve yetenekli profesyonellerin olması gerçek bir mutluluktur.

Kero ve Plon ekibine de teşekkürler. Özellikle de Mathieu Quéré, Béatrice Calderon, Camille Lucet, Stéphane Billerey, Caroline Rasmont ve Catherine Eveno'ya. Yetkin çalışmaları için Interforum ekiplerine teşekkürler.

Malika Whitaker'e grafik tasarımı için, Philippe Marchand'a da kapak için teşekkürler.

Aydınlatıcı fikirlerinden dolayı Maria Guitart'a, Patrick Fichaux'ya, Babeth Desplats'a, Isabelle Abbadie-Baousson ve Carine Haniche'e teşekkürler.

Nihayet, eşim Zoé'ye hiç eksilmeyen desteği ve değerli yardımları için teşekkürler.